

Sepatoe Roesak

70 jaar bevrijding!

Blad voor de Sobats
T(ijger)Brigade, 2-6RI
mei 2015

ORDE VAN ORANJE-NASSAU

GOD ZIJ

MET ONS

ZIJNE MAJESTEIT DE KONING

GROOTMEESTER VAN DE ORDE VAN ORANJE-NASSAU

HEEFT BIJ ZIJN BESLUIT VAN

14 april 2015 nr. 2015000672

Maria Wilhelmina Cornelia Adriana

PRAGT-LANKHUIZEN

Geboren te Rotterdam, 18 september 1959

BENOEMD TOT

LID

IN DE

ORDE VAN ORANJE-NASSAU

DE KANSLIER
DER NEDERLANDSE ORDE

A handwritten signature in blue ink, likely of the Chancellor of the Order.

Beste Sobats,

Een inlegvel? Waarom zult u zich afvragen. Zoals u weet is het boekje Sepatoe Roesak niet meer dan 88 pagina's. In het bijgaande boekje leest u waarom. Maar er doet zich soms een gelegenheid voor waarbij wij vinden dat er meer aan u gemeld moet worden. Deze gelegenheid heeft zich nu voorgedaan.

Marianne, de voorzitter van reünie en nazorgcommissie 2-6RI, T-Brigade, is

Koninklijk onderscheiden tot Lid In De Orde Van Oranje Nassau.

Dit inlegvel is geheel gewijd aan dat heuglijke feit. De onderscheiding heeft Marianne te danken aan het vele werk dat zij voor Nederlands Indië veteranen heeft verricht en nog steeds doet. De onderscheiding is **24 april jl.** aan haar uitgereikt door **de minister van defensie hare excellentie mevrouw Janine Hennis – Plasschaert** in het gebouw van het **Min. v. Def. te Den Haag**. Maar dat ging niet zomaar.

De aanvraag voor de onderscheiding werd ongeveer een jaar geleden gedaan en ingediend bij de **burgemeester van Rotterdam**, de woonplaats van Marianne. De projectleidster externe betrekkingen en kabinet, **N. v.d. Kolk**, gaf verdere informatie aan de aanvrager en drong aan op geheimhouding t.o.v. **de decoranda (Marianne)**. En dat hebben we geweten!

Tot op **het moment van uitreiking** wist Marianne niet wat haar te wachten stond. Zij dacht op het ministerie aanwezig te zijn voor een rondleiding samen met haar veteraan **echtgenoot Joop**. De verrassing voor haar was overweldigend en zeer emotioneel. (ook voor Joop). Er bleken op het ministerie ook nog **9 andere personen** op een rondleiding te wachten! Allen in onwetendheid van de werkelijke reden. De gehele Nederlandse leger top was aanwezig evenals vele afgevaardigden van het **Vi, Marine, Luchtmacht en Landmacht**. Voor een bijeenkomst, heel toevallig, werd gezegd. Ook de enorme versiering met ballonnen en vlaggen, v.n. oranje, wit en blauw, was toevallig. Er was een Oranje bal geweest, gisteren. Werd gezegd. En het was blijven hangen want maandag was het **Koningsdag**. Werd gezegd. En de **decorandi** traptten er allemaal in. Want de rondleiding zou zo gaan beginnen. Daar kwam de z.g. rondleider. En toen was de boot los! **De kolonel, overste, KTZ, majoor, aalmoezenier, kapitein, luitenant, adjudanten en burger Marianne Pragt- Lankhuizen** werden bij naam genoemd en vertelt dat zij, juist zij, moesten aantreden voor hun onderscheiding welke zou worden opgespeld door de minister. Dat was een stukje emotie van de bovenste plank. Ongeloof en verrassing was hun reactie. De andere aanwezigen genoten van hun verwarring. De trucjes waren gelukt.

Want trucjes waren er nodig geweest om al die personen als onwetenden naar Den Haag te krijgen. Zo waren er twee die dachten een bezoek te brengen aan het Mauritshuis en door hun begeleider 'even' werden meegenomen naar het gebouw M. v .D. waar hij nog 'even wat papieren moest afgeven'. Een ander had van zijn meerdere opdracht gekregen mee te gaan ' want één van onze afdeling krijgt een onderscheiding en daar moeten wij toch ons gezicht laten zien'.

En Marianne? Marianne werd gelokt door de enorme professionele ervaringskundige 'criminele' medewerking van de directeur Veteranen instituut KTZA bd Frank Marcus.

Enkele weken daarvoor waren Marianne en Joop op bezoek bij het **Vi in Doorn** om een afscheidsreceptie bij te wonen van medewerkster **Janine Mirovic** die na twintig jaar intensief werk bij het Vi afscheid nam. Tijdens die bijeenkomst kwam Joop met **Frank Marcus** in gesprek terwijl Marianne buiten gehoorsafstand was. Toen Frank Marcus hoorde van het probleem om Marianne in **Den Haag** te krijgen verklaarde hij zich gelijk bereid om een trucje te verzinnen. Wat later tijdens de receptie kwam hij bij Marianne en Joop staan en begon over wat koetjes en kalfjes. Tijdens dat gesprek vroeg hij terloops aan Joop of hij misschien **een rondleiding bij het M. v. D.** leuk zou vinden als **N.N.G. veteraan** zijnde. Dat was de voorzet en Joop kopte hem in. Natuurlijk zou dat leuk zijn, zeg maar wanneer. Waarschijnlijk 24 april maar eerst kijken of er nog een plaatsje vrij is. Hij bracht het erg sterk die Frank. Het lukte, een telefoontje naar Marianne later betreffende aanvangstijd van een rondleiding en het aanbod om Joop, en natuurlijk Marianne, op te halen vanaf **treinstation Den Haag Centraal** op die dag was een genereus aanbod. **Leuk voor jou Joop**, vond Marianne, meestal is het voor mijn ‘mannelijks’ maar nu voor jou. Ze tuinde er in die lieve schat, met open ogen.

Nadat de decorandi naar hun (gereserveerde) plaatsen in de zaal waren begeleid zagen zij pas voor het eerst **hun familieleden** en naasten die wel op de hoogte waren van de benoemingen maar hun uiterste best hadden gedaan om **de geheimhouding ‘echt geheim’** te houden. Voor Marianne waren aanwezig haar **dochter Marijke** en haar nieuwe zoon **Bob** (Joop’s zoon). Niet veel maar de gedachte hierachter was van Joop : **hoe meer ‘weters’ hoe meer kans op ‘lekken’**. Na afloop van de plechtige ceremonie werden de decorandi gefeliciteerd door de aanwezigen. Het grote aantal aanwezigen van het Vi, die Marianne heel hartelijk feliciteerden, was van grote klasse. O.a. ook **generaal Middendorp** nam de gelegenheid om Marianne geluk te wensen met haar welverdiende onderscheiding.

Na afloop hebben Marianne, Joop, de kinderen en Frank Marcus nog een flinke tijd genoten van het stralende zonnetje op een Haags terrasje. Toen eenmaal Joop en Marianne alleen bleven bezochten zij **het Binnenhof**. En oh hoe leuk, daar ontmoetten zij **min.v. btz. Minister Koenders**. Heel attent feliciteerde hij Marianne en sprak een lovend woord betreffende haar werkzaamheden voor de veteranen. Ook **staatssecretaris de heer van Rijn** feliciteerde Marianne. Toen vond Joop het wel genoeg. We gaan naar de gevangenis fluisterde hij Marianne toe. Het werd een bezoek aan **de Gevangenenpoort**. Even wat anders, maar wel een stukje Nederlandse geschiedenis! Eenmaal thuis liep Marianne tot op vandaag op een roze wolk. Bloemen volop. Zeer veel felicitaties, waaronder ook die van **de burgemeester van Rotterdam**. Op Koningsdag waren Marianne en Joop uitgenodigd op **het stadhuis met vele andere Rotterdammers**. De burgemeester vertelde Marianne dat hij bij de uitreiking van de lintjes in Rotterdam ook haar had genoemd en stelde de vraag wat is er nu mooier dan door je eigen burgemeester te worden gehuldigd. Maar lachend voegde hij er aan toe dat het een geintje was. Die man is goed ingeburgerd!

Marianne bedankt iedereen die aan haar onderscheiding heeft meegewerkt heel hartelijk.. Speciaal **de Limburgse Jagers**, hun **leiders** en **veteranencontactpersonen**, de medewerkers van het **Vi**, van het **Ministerie van Defensie**, van het **Stadhuis Rotterdam**, het **team** en vooral **alle super Veteranen van de Tijger-Brigade**. En Joop! De uiterst trotse echtgenoot van een Lid in de Orde van Oranje Nassau.

Dank u wel lieve mensen.

Foto r.o.Cor Vos, Overige foto's Joop Pragt

Leden reünie- en nazorgcommissie
2-6 R.I. T-Brigade.

Voorzitter/secretaris.
alsmede redactie en layout Sepatoe Roesak

Mevr. Marianne Pragt-Lankhuizen,
Schakelpad 12, 3192 JH Hoogvliet.
Telefoon : 010-4382758 of 06-25278220
E-mail marianne.lankhuizen@gmail.com
Voor adreswijzigingen, jubilea, overlijden en telefonisch contact .
Website www.sepatoeroesak.nl

Penningmeester en redactionele ondersteuning:

De heer Joop Pragt,
Schakelpad 12, 3192 JH Hoogvliet.
Telefoon: 010-4382758
E-mail: j.pragt9@upcmail.nl

Verzorging drukwerk:

De heer Theo Eversen,
Hoofdstraat 151a, 6432 GB Hoensbroek
e-mail: theoeversen@gmail.com

Coördinator nazorg:

Mevr.Marijke de Jong,
Dr.Zamenhofstraat 47, 3112 ZJ Schiedam
e-mail: mellanion@hotmail.com

reüniefotograaf:

De heer Bob Pragt
Park Vossedijk 505, 3192 XH Hoogvliet
e-mail: bobpragt@hotmail.com

Voor donaties en giften:

ABN-AMRO rekeningnr.

NL 61 ABNA 097.21.38.021

t.n.v. reünie- en nazorgcommissie 2-6RI, T-Brigade te Hoogvliet

**De gezichten bij de namen van
de reünie- en nazorgcommissie 2-6 R.I. T- Brigade.**

MariannePragt-Lankhuizen
voorzitter/secretaris
Redactie en lay-out
Sepatoe Roesak

Joop Pragt
Penningmeester
Redactionele ondersteuning
Sepatoe Roesak

Theo Eversen
verzorging drukwerk

Marijke de Jong
coördinatie nazorg

Bob Pragt
Reüniefotograaf

Inhoud:

De commissie in foto's	Blz. 1
Inhoud	Blz. 2
Van de redactie / Tijgerkrantjes gezocht	Blz 3
Van de voorzitter/secretaris Marianne / 70 jaar bevrijd	Blz 4
Adreswijzigingen doorgeven!	Blz 5
Van penningmeester Joop , vermelding van donaties	Blz 5-8
Verjaardagen/ Oude kameraden?/ Website/ reactie	Blz 9
Een flink aantal reacties	Blz 9 -15
Sobat Ron Groeneveld, 1 RS , overleden	Blz 15
55 ^{ste} herdenking 7 december divisie Schaarsbergen	Blz 15-17
Overleden sobat Floor van Genderen, 2-6RI	Blz 17-18
Een natte, stormachtige 7° Phaffdag in Oirschot	Blz 18-20
Nuttige dagen in het Limburgse. Langs Mw. Lies de Renet	Blz 20-21
De snijmachine snijdt! De nietmachine niet!	Blz 22-24
Sobat Peter Renting, 2-6 RI , overleden	Blz 25
Sobat Jan van Erp, 2-2RVA , overleden	Blz 26
Sobat Ger J.J. Dejong, 2-6RI , overleden	Blz 27
Ingezonden kort verhaal door G.J.J. Dejong	Blz 27-28
Sobat Dirk Berkhout, 2-2RVA , overleden	Blz 29
Een ontmoeting met een dankbare Indiëveteraan 4-2RI	Blz 30-34
Foto's kijken met een kopje koffie in Breda	Blz 30-37
Het 2-6RI lied door Harry van Heugten	Blz 37
Een laatste bezoek aan sobat Hans van Dijk, 3 MP IV?	Blz 38
Sobat Ton Limburg, 3-2-7 RI overleden	Blz 39
In Haarlem bij sobat Piet Boukes en het Teylersmuseum	Blz 39 -45
Op bezoek bij de Stoottroeper Cees Barnhoorn	Blz 46-50
We stoten door naar Stoottroeper Barend van Mierlo	Blz 50-55
Flitsbezoek bij Gerard Hegge	Blz 55
Hand in hand met Feyenoorder 5-5RI-er Koos v.d.Kuy	Blz 55-64
Het ziekenhuis uit en meteen er weer in met Kees de Wit	Blz 62-64
Weer een ziekenbezoek en toch weer niet	Blz 65
Wonderbaarlijk ziekenbezoek	Blz 65-66
Een heel verzorgingshuis op zoek naar vermiste sobat	Blz 67
Kostbare fotoboeken terug bij eigenaar in Breda	Blz 68
Een spijtige verhindering	Blz 68
Hans van Dijk . Een kleurrijk veteraan is heengegaan..	Blz 69-71
Sorry John Kamerling .	Blz 71
Onze Tiggertournee begint bij Pieter Paulusma	Blz 72
Het rumoerige middagslaapje van Henk Zwitselaar	Blz 73
De Nijmeegse Stoter Paul Wilms vertelt....	Blz 73-81
Overleden Wim Arts 2-2RVA	Blz 82
Een groet van zuster Lina(St. Elisabeth Ziekenhuis)	Blz 83-85
Overleden	Blz 86
Tiggertournee wordt vervolgt	Blz 87
Leuk?/ Reünie/ donaties	Blz 88

Van de redactie!
Beste Sobats,

Wat ben ik blij met u en voor u. Want het is wel zo, zonder u was deze editie van de Sepatoe Roesak niet geschreven. Zonder u schreef ik waarschijnlijk weer voor een regionale krant. Ook leuk natuurlijk, maar de afgelopen 10 jaar heb ik enorm veel plezier aan het samenstellen van dit blad. U helpt daar aan mee. Uw gastvrijheid tijdens onze bezoeken, uw welwillendheid om ons een kijkje te laten nemen in uw leven, zowel voor, tijdens als na uw 'Indië -periode'. Ook in deze editie van de Sepatoe Roesak komen die verhalen weer ruimschoots aan bod. Ik wens u weer heel veel leesplezier met de verhalen van en over uw sobats.

Marianne zoekt aanvulling voor het grote Tijgerarchief

Om het **'Tijgerkrantenarchief'** compleet te krijgen ben ik nog steeds op zoek naar enkele krantjes. **Chris Peelen**, 2-7RI, heeft verleden jaar mijn ruime collectie nog verder aangevuld. Het is leuk te zien van wie ik destijds deze krantjes heb ontvangen. Met potlood staat aangegeven dat o.a. **Saenger, de Groot, Krijnen, Wijers** en nu dan ook **Chris Peelen**, deze krantjes in Nederlands Indië hebben gelezen en mee terug naar Nederland hebben genomen of gestuurd. Ondanks hun bijdrage aan de collectie, blijf ik dus nog steeds wat krantjes missen. Is er een van de sobats die voor mij nog de volgende nummers heeft:

1, 2, 3, 104 105, 106 ?

Ik durf met enige voorzichtigheid aan te nemen dat er, zelfs na het 106e krantje, nog meer 'Tijgertjes' zijn uitgegeven. Natuurlijk houd ik mij daarvoor ook van harte aanbevolen. Eventuele gemaakte verzendkosten worden vanzelfsprekend vergoed.

Marianne.

Redactie:
Marianne Pragt-Lankhuizen
Met redactionele ondersteuning: Joop Pragt

Mededelingen van de commissie.
De voorzitter/ secretaris.

Nederland 70 jaar vrij!

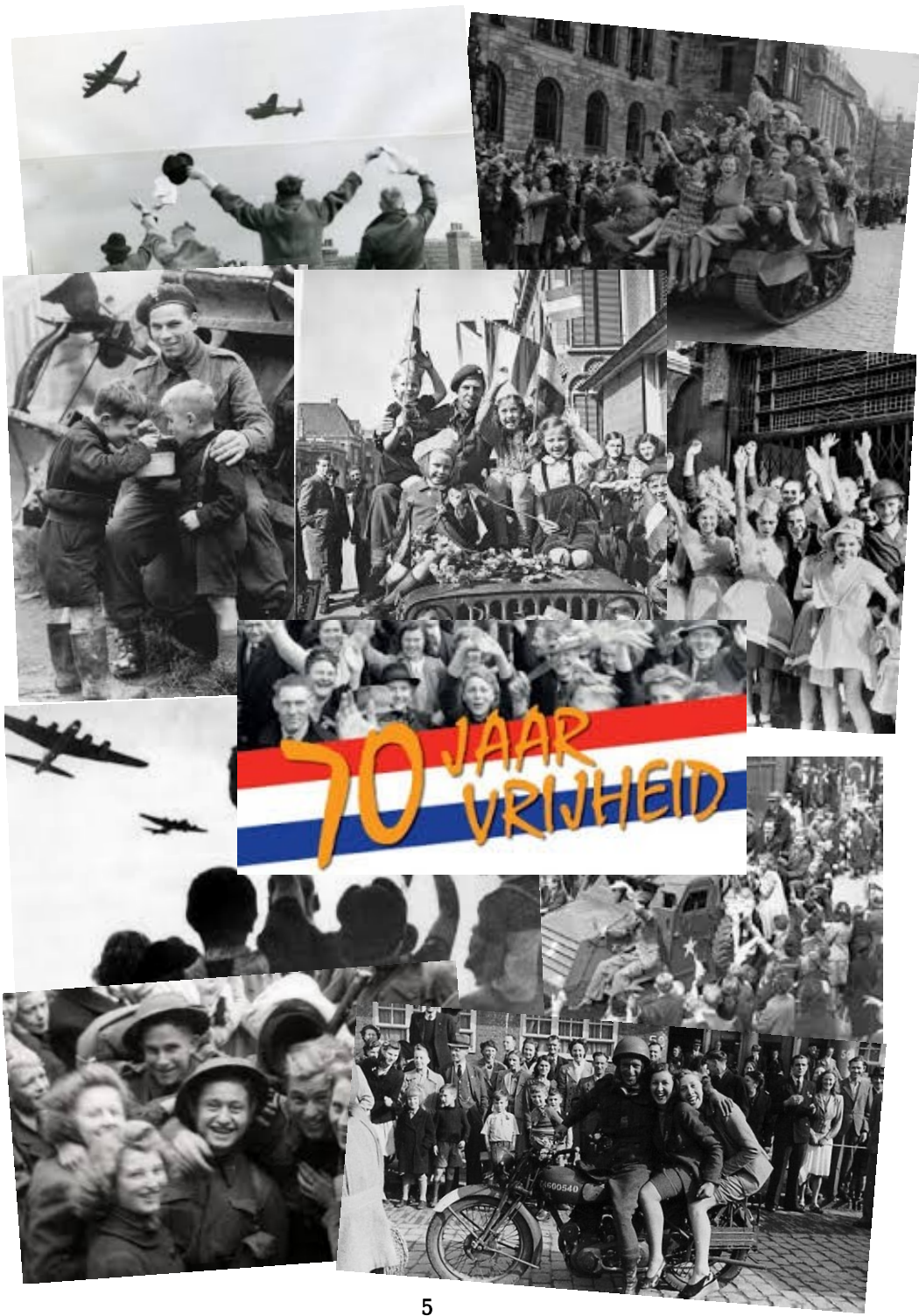
Op 5 mei 2015 vieren wij dat wij als Nederlanders 70 jaar in vrijheid mogen leven. Voor deze vrijheid zijn er in Nederland mannen, vrouwen en kinderen omgekomen. Van ver over onze grenzen kwamen jonge mannen, in de bloei van hun leven, naar Europa met de ideologie om ons, Europeanen, te bevrijden van het Duitse juk. Vijf zware jaren van onderdrukking, onrecht, verschrikking, honger en koude winters, konden dankzij hen na heftige strijd en vele verliezen op 5 mei 1945 worden afgesloten.

We waren weer vrij! Vrij om te gaan en te staan. Vrij om te doen. Vrij om te laten. Vrij van haat. Vrij van vernietiging. Vrijheid van meningsuiting. Vrij van knechting. Vrij van menonwaardigheid. Vrij van angst. Vrij van verzet. Vrij van onmacht. Vrij van verraad. Vrij van opsluiting. Vrij van martelingen. Vrij van alles wat wij Nederlanders zo hebben moeten ontberen tijdens die vijf donkere jaren in onze geschiedenis.

U veteraan, u weet als geen ander hoe het leven was in het bezette Nederland. U was erbij. U hebt zelf alle ontberingen van de bezetting doorstaan. U verzette zich, ieder op eigen wijze, tegen het Duitse regiem. Dankzij u en onze dappere bevrijders en met de hulp van de strijdbare Nederlandse bevolking mogen wij nu 70 jaar vrijheid vieren.

Laat vrijheid nimmer als gewoon worden beschouwd. Onze vrijheid hebben wij verkregen! Een zwaarbevochten vrijheid! Verkregen door moedige mensen die het onrecht niet meer konden verdragen. Net als u destijds het onrecht in Nederlands Indië niet kon verdragen. Dat velen hiervoor het hoogste offer hebben gebracht, mogen wij nooit of te nimmer vergeten. Daarom: gedenk hen de 4^e mei en vier hun korte leven op de 5^e mei. Dat nu, 70 jaar later, zij nog steeds niet vergeten zijn. Zij gaven hun leven voor onze vrijheid!

Getekend: uw voorzitter/ secretaris
Marianne Pragt-Lankhuizen

Het opschonen van de adreslijst Tijgerbrigade.

Plakt u a.u.b. de bijgeleverde adressticker van ons secretariaat op uw persoonlijke adressenlijst, zodat wanneer u verhuist of overlijdt wij op de hoogte worden gesteld.

Marianne heeft de afgelopen tijd heel veel tijd gestoken in het opschonen van de adreslijst. Het gebeurt vaak dat er geen adreswijzigingen of overlijdensbericht aan ons wordt opgegeven. Nodeloos worden dan nog boekjes gestuurd naar adressen waar geen veteraan meer woont.

Om dit te voorkomen vraagt Marianne u om het adres van het secretariaat op te nemen in uw persoonlijke adreslijst. Hiermee bespaart u voor het secretariaat veel geld, veel spuurwerk en dus tijd. Marianne houdt dan weer tijd over voor andere zaken die voor u belangrijk zijn.

U wilt geen post meer ontvangen? Laat het ons weten!

Secr. reünie- en nazorgcommissie 2-6 R.I., T-Brigade,

Marianne Pragt-Lankhuizen,

Schakelpad 12,

3192 JH Hoogvliet.

Tel: 010-4382758 (kan antwoordapparaat zijn,
spreek dan duidelijk uw naam en telefoonnummer in.)

Of mobiel: 06-25278220

Van de penningmeester

Zoals u bekend is mogen we van de belastingdienst onze aangifte wat later opsturen. Wij maken daar gebruik van. Door drukke werkzaamheden van voorzitter Marianne en mij zijn wij enkele dagen later met het boekje dan normaal. Maar... het heeft een goede reden. Marianne is druk met de voorbereiding van de Tijger- reünie op de laatste zaterdag van september. De reden is de viering van 70jaar bevrijding van Nederland. Veel jongeren zullen het niet zo weten maar u als Indië- veteraan beleeft het waarschijnlijk heel intens. Daarom geeft Marianne er ditmaal een speciaal tintje aan. Het eerste teken ziet u al met dit boekje. Een speciale kaft, enorm veel verhalen van sobats die de oorlog in Nederland 'aan den lijve' hebben meegemaakt. Onze drukker Theo Eversen, u weet wel die krachtpatser uit Hoensbroek, heeft als ik dit schrijf al voorbereidingen getroffen voor het fabriceren van deze Sepatoe Roesak. Over het formidabele werk dat onze gouden drukker levert leest u in dit boekje. En vergeet u niet, geheel vrijwillig, uit respect voor de Indië- veteraan en ter nagedachtenis aan zijn helaas al overleden vader de ovw- er Carel Eversen van 2-6RI. Ook onze medewerkers Marijke de Jong (coördinatrice) en Bob Pragt (Brigade-fotograaf) zijn druk bezig met hun vrijwillige werkzaamheden voor u en de voorbereidingen voor de reünie. Het leest makkelijk weg zo, maar er komt toch heel wat voor kijken. Denkt u maar eens even mee: minstens 2x per jaar een nieuwsbrief, 2x per jaar de Sepatoe Roesak. Ieder jaar op uw verjaardag de telefonische gelukwens. Bedank/ beterschapkaart. De bezoeken bij u thuis bij ziekte, immobiliteit, ziekenhuisopname, gezelligheidsbezoeken.

Ook het bijwonen van crematies en begrafenissen. Het contact onderhouden met andere militaire onderdelen en veteranenbijeenkomsten. Ik kan nog wel even door gaan maar ik wil naar het hoofdpunt: de donaties!!
 Want alle dingen die hier nu vermeld zijn kunnen niet worden volbracht als u geen donaties meer doet. Er zijn gelukkig veel trouwe donateurs onder u. Zij storten of geven hun donatie met de fijne gedachte dat de contacten tussen de **Tijger-Brigade veteranen** moeten blijven bestaan. Vind u dat ook? Doe dan ook een donatie. Zo werkt u er aan mee dat een **Veteraan voor altijd Veteraan** is en blijft. Die vergeet je niet en laat je niet in de steek.

De vrijwillige donaties van 5 dec 2014 tot en met 21 april 2015

Datum	Naam donateur	Plaats	Bedrag
5 dec	C.J. Tishauser 2-7RI	Purmerend	€ 25,00
12 dec	de Plattelands Vrouw Vereniging	In 't boerenland	€ 50,00
22 dec	Jan van Haastrecht 5RS	Laren	€ 50,00
23 dec	J.Quirijns 2-7RI	Wijk en Aalburg	€ 25,00
24 dec	G.van Poppelen 2-6RI	Roosendaal	€ 25,00
29 dec	H. Stolp 2-7RI	Hoofddorp	€ 25,00
31 dec	Frank van Buuren, zoon 2-6RI†	Maastricht	€ 50,00
1 jan	De neef van Sinterklaas	Met zachte G	€ 100,00
2 jan	Henk Zwitselaar 2-6RI	Nijmegen	€ 250,00
2 jan	Ton v.d.Wildt 4-6RI	Rijswijk	€ 20,00
7 jan	Piet Leijs 2-6RI	Zevenbergen	€ 25,00
13 jan	Harry van Heugten 2-6RI	Breda	€ 50,00
19 jan	Paul Wilms 5 RS	Nijmegen	€ 25,00
27 jan	De flappentapper van T-Brigade	Kikkerlandje	€ 100,00
3 feb	Mw.Hiddes, zuster 2-6RI †	Zoetermeer	€ 25,00
26 feb	Mw.Jutta Merling, dochter 2-6RI †	Utrecht	€ 50,00
24 mrt	Fam.Jan Delissen 2-6RI	Venlo	€ 100,00
25 mrt	Fam. Jan Janssen 1 RS	Mook	€ 50,00
25 mrt	Mevr.Lucy Rey, dochter 2-6RI†	Linne	€ 100,00
1 apr	P. Kort 2-7 RI	Rijswijk	€ 50,00
4 apr	R.Smaal BV Stukadoors- en spuitbedrijf	Poortugaal	€ 150,00
7 apr	Peter Fonkert inl.dienst T-brig. <small>*waarvan 50 euro bloemen voor crematie Hfms van Dijk</small>	USA	€ 150,00*
7 apr	Nabestaanden H.v.Dijk, <i>"dank voor alle goede zorgen."</i>	's Hertogenbosch	€ 100,00
8 apr	Y.Saenger, dochter 2-6RI † <i>"Laat ik nog maar 1x gek doen"</i>	Dordrecht	€ 150,00
15 apr	Fons van Bergen 1RS <i>"Ik kreeg terug van de belasting"</i>	's Hertogenbosch	<u>€ 106,00</u>

Er is totaal bijeengebracht door u allen een prachtig bedrag van: € 1.851,00

Dankzij de goede gevers hebben we voor de sobats weer mooie dingen kunnen doen. Zoals u ziet in dit boekje zijn de thuisbezoeken toegenomen. Dit is een logisch gevolg van de hoge leeftijden die de Tiggerveteranen bereiken. Velen zijn niet meer in staat een verre reis te maken naar de reünie wegens het 'haperen van de onderdelen'. Ook andere ongemakken spelen part. Maar Marianne laat die sobats niet vallen en verkommeren. Indien mogelijk bezoeken wij de mensen die anders graag de fantastisch gezellige reünie hadden willen bezoeken maar nu helaas aan huis of (ziekenhuis)bed zijn gekluisterd.

De reünie- en nazorgcommissie 2-6RI en Tijgerbrigade laat haar veteranen niet in de steek. Wij respecteren u en vinden dat u onze nazorg verdient! Maar denkt u er wel aan: ook wij zijn maar vrijwilligers en geheel afhankelijk van uw donaties.

Zonder uw goede gaven kunnen wij niet verder werken.

De kazerne in Vught is alweer gereserveerd voor zaterdag 26 september. De eisen voor uw gemak zijn door Marianne aan de leiding van Paresto op tafel gelegd. Uw maaltijd, drankjes, hapjes, versnaperingen en meer worden bij u aan tafel aangeleverd. U hoeft eigenlijk niet van uw plaats te komen, alleen om met andere sobats te praten. Het toilet is vlakbij. De parkeerplaats is vlakbij. Er is voldoende ruimte voor rollators en rolstoelen. De drankjes zijn voor rekening van de commissie. De artiesten zijn gecontracteerd. De speciale cadeaus voor u in verband met de viering 70 bevrijding zijn besteld. Wat moeten we nog meer vertellen?

We geven u inzicht in de financiën:

Op 1 december 2014 was op rekening	€ 2461,89
Op 23 april 2015 is op rekening	€ 2213,27

Het verschil is	€ 248,62 minder in kas

Zoals u ziet zijn de kosten voor de taken die de commissie doet flink gestegen. Dat is op dit moment voor iedereen in ons Vaderland vaste prik. Veel eraf, weinig erbij.

De door u aan ons toegestuurde treinkaartjes, daarvoor heel hartelijk bedankt allemaal, helpen o.a. mee aan het laag houden van de uitgaven.

Toch konden wij dankzij veel gulle gevers (*zie de tabel*) blijven doen wat nodig is voor de sobats om het contact met anderen niet te verliezen.

Wij blijven u op de hoogte houden en proberen de onderlinge contacten tussen u en uw makkers te verstevigen.

Van het bedrag dat nu in kas is hebben wij **€ 1500,- gereserveerd** voor de reünie op zaterdag 26 september 2015. De rest van het bedrag zal besteed worden aan o.a. de artiesten, post, aankopen loterij, administratie, representatie, bezoeken van crematies, begrafenissen, ziekenbezoek, thuisbezoeken en nog veel meer.

Vind u het nuttig werk wat wij doen, lever dan ook uw bijdrage.

Wij noemen dat :**SOBATS VOOR SOBATS.**

Voor uw gemak geef ik nog even het banknummer van de commissie:

ABN-AMRO, rekeningnummer :
NL61 ABNA 0972138021
Tnv.: Reünie- en nazorgcommissie
2-6R.I.&T-Brigade te Hoogvliet,
onder vermelding van: **donatie.**
Alvast bedankt!

Getekend:De penningmeester, **Joop Pragt**

Verjaardagen

De sobats die in de afgelopen maanden jarig zijn geweest hebben bijna allemaal weer kunnen rekenen op een **gezellig babbeltje met Marianne op hun verjaardag**. Is dit bij u niet gebeurd, dan heeft Marianne u niet kunnen bereiken omdat uw adresgegevens, telefoonnummer of uw legernummer in het bestand niet kloppen. Geeft u daarom alsnog uw **juiste telefoonnummer en legernummer** door?

Het maakt het contact onderhouden met u gemakkelijker.

Oude Kameraden.

Bent u op zoek naar oude kameraden? Nieuwsgierig of er nog jongens van u onderdeel in leven zijn? Zou u graag weer in contact komen met een maatje? U kunt altijd Marianne bellen of schrijven voor informatie over uw mede Tjigerveteraan. Er zijn al heel wat fijne hernieuwde kennismakingen ontstaan. Schroom dus niet om te bellen of schrijven. Om in de woorden van generaal Ted Meines te spreken:

Houdt elkaar vast! Houdt contact met elkaar!

---

www.sepatoeroesak.nl

Hebt u **geen computer**, vraag dan eens aan uw kinderen, kleinkinderen, vrienden of burens voor u **www.sepatoeroesak.nl** aan te klikken. U zult verbaasd zijn over alle nieuwtjes en informatie die u op het scherm ziet verschijnen. Er is zelfs grote kans dat **u** daar op een of meerdere foto's staat!

Reacties

Beste sobats,

Het team van de reünie- en nazorgcommissie 2-6RI en T-Brigade bedankt iedereen die ons met de feestdagen lieve, mooie, aardige, leuke en stijlvolle kerstgroeten heeft gestuurd. De postbode had er een hele klus aan. We hebben haar een heerlijke kerstkrans gebracht op kerstavond. Dit als blijk van waardering voor alle post die zij ons het afgelopen jaar weer keurig netjes bezorgd heeft.

Het team: Theo, Bob, Marijke, Joop en Marianne

*****

In Australië ontvangt **2-6RI sobat Ad Conijn** ons blad bijna een maand later! Trouw belt hij meteen na ontvangst op om te vertellen dat het boekje weer goed is aangekomen. Hij is ook erg blij met het telefonische contact. Helaas is sobat Ad erg doof en is het daardoor een eenzijdig gesprek. Marianne stuurt hem meteen een fijne brief waarin zij op het gevoerde telefoongesprek van Ad reageert. Hij is erg blij met deze oplossing. Hij groet alle Tijgersobats vanuit Australië.

*****

Niels en Nelly de Groot wonen ook in het land van de kangoeroes. Zij ontvangen het blad ook veel later. Gelukkig maken zij gebruik van email en daarom stuurt Marianne hen het blad digitaal. Later lezen zij beiden de papieren versie nog eens door. Ze zijn blij dat ze zo er weer een beetje bij horen. Bij deze ook een groet aan de Tijgers van **Niels en Nelly de Groot (1-15 RI)** uit Australië.

*****

Op 27 januari belde Marianne met **sobat Jan Koch, 2-7RI**, om hem te feliciteren met zijn verjaardag. Sobat Jan Koch is niet meer in staat om de reünies te bezoeken. Hij leest het blad Sepatoe Roesak erg graag. Bij deze doet hij iedereen de groeten!

*****

*Hoi Marianne,
Hartelijk dank voor je uiteenzetting (mijn Indië verhaal) en de mooie pps-ers. Tot ziens op de email. Liefs Frans(van Mulken 2-6RI)*

*****

*Slamat pagi sobatine Marianne,
Mijn laptop werkt weer, zodat ik nu verzendbaar ben. De wellevendheidsprijs hierbij voor het door jou gemaakte excuus. (Marianne had tijdens het bezoek haar telefoon aangenomen. Red.) In ons digiparadijs maak je dat niet meer mee. Maar het was echt geen probleem: ik klep wel door, hetgeen ook niet altijd binnen de gangbare gedragsnormen valt! Vond bezoek en gesprek met jullie beiden geestverruimend. Hartelijke groet, ook aan Joop. Je **Rieks Venema, 2-12RVA***

*****

Mede namens de kinderen en kleinkinderen wil ik u hartelijk danken voor de aandacht na het overlijden van mijn lieve man en hun vader en opa, Gerrit van der Stelt. S.van der Stelt-den Dekker, Almskerk dec.2014.

*****

De commissie ontving van fam. **Ch. Peelen**, uit Almere 2-7RI een kerstkaart met op de enveloppe:

Aan het fijne team van de reünie- en nazorgcommissie 2-6RI en T-Brigade. Namens het hele team: Dank u wel voor de leuke tekst.

*****

Goedenavond Marianne,

*Dank voor je reactie. Mijn vader en ik lezen met grote interesse het blad. Aangezien hij niet in het bezit is van een computer, stel ik het blad in zijn huidige vorm op prijs. Mocht dit een probleem zijn c.q. worden dan stel ik voor deze digitaal mij toe te sturen waarna ik het voor mijn vader uitprint. Wat grappig was, was dat mijn schoonmoeder kortgeleden bij ons was en het blad doorbladerde, zij informatie over haar oom tegenkwam. Bijzonder hè .Dank voor je aandacht .
Met vriendelijke groet, **Bert Bink, zoon van 2-7RI**-er Bink.*

*****

Beste Marianne,

*Bedankt voor de Sepatoe Roesak! Erg mooi verslag over het bezoek aan mijn vader. Bijzonder wat hij aan je heeft verteld. Ook het overlijdensbericht van mijn vader vind ik mooi. Hartelijke groet,
Monique Tydeman, dochter L.Tydeman 3^e esk.vechtwagenst*

*****

Lieve Joop en Marianne,

*Namens Wim wil ik jullie bedanken voor het boekje. Hij heeft het in een adem uitgelezen. Het is, voor jullie, weer een hoop werk geweest. Veel liefs van **Wim en Giny van Raaij 2-6RI***

*****

Hi Lieverds,

*Ik heb met de grootste belangstelling je jaarlijkse uitgave helemaal gelezen gisteren. Weer een enorm stuk werk Fantastisch en wat leuk die blz.17,18 en 19. Ik heb het voor Cyn vertaald voorgelezen Ze vond het fantastisch. Zeer interessant. Al die jongens hun verhalen. Ik kwam de naam **Louis Tydeman** tegen en zag dat hij na het einde van de **KNIL** doorgegaan was in de **KL** en zag dat hij de zelfde tijd in **Nijmegen** zat als ik. Zo hij had dus 12 Indische jaren die dubbel telden voor zijn pensioen dus 24 en nog 7 jaar bij KL dus had hij 31 jaar dienst. Jammer dat hij ons verlaten heeft ,had ik misschien dan toch een **ex --KNILLER** ontmoet. Ik vind dat zinnetje: "Volgende keer bij jullie thuis" heel geslaagd""We love to see you both here .Jullie zijn welcome.
Peter Fonkert, **USA**.*

*****

Hallo Marianne,

*Wat een mooi verhaal over mijn vader in het boekje! Dank je wel! Het doet goed dat nog eens te lezen. Maar wat een trieste bedoening bij **Huib Kers**. Ik kreeg altijd het idee, wanneer ik hem aan de telefoon had, dat hij heel veel mensen kende. Dat van zijn kinderen wist ik wel. Huib had me er meerdere malen over verteld. Mooi dat ze zijn gekomen, maar ja, ze hadden beter eerder gekomen.
In ieder geval, dank je wel, complimenten en groeten van
Lia Verkuyl, dochter Adam de Nijs 2-6RI †.*

*****

Hallo Marianne en Joop,

*Ik wil jullie ook weer bedanken voor het boekje. Ik heb natuurlijk meteen het stukje van **Frans van Mulken** gelezen. Onvoorstelbaar dat geheugen van hem. Voor mij vertelde hij weer nieuwe dingen. Maar vooral fijn dat hij jou en Joop weer in zijn hart gesloten heeft. Mijn zus en ik gaan in het voorjaar weer naar hem toe.*

Ik ben nog niet door het boekje heen. Ik heb eerst de verhalen van de 2-6RI-ers gelezen die niet meer onder ons zijn. Zo is het leven, wel jammer dat de groep zo snel kleiner wordt.

Veel succes met de nieuwe organisatie. Het is geweldig wat jullie doen.
Francis Penninks Heeswijck, dochter 2-6RI†

*****

Saluut Marianne!

*Ontving vandaag het boekje **SEPATOE ROESAK**. Boeiende en interessante verhalen. Bedankt. Veel succes met je werk en je missie voor de sobats. Zij zijn je dankbaar zo denk ik. Vandaag **19 december**, 66 jaar geleden deden we de Luchtlanding op **Djocja**. Het was een huzarenstuk. Geniaal bedacht. Een succes. Amicale pensée,*

Jan van Haastrecht, 5RS

*****

Hallo Marianne en Joop,

Wat een verhalen weer in ons lijfblad Sepatoe Roesak! We blijven ons toch verbazen over alle bezoeken die jullie afleggen bij sobats of hun nabestaanden. Geweldig hoor. Een luisterend oor doet heel veel goed en daarnaast brengen jullie veel gezelligheid en vrolijkheid mee.

Heb ook met veel plezier het stuk over jullie bezoek aan ons gelezen. We zijn er nog op uit gegaan naar Zeeland, hebben ons de hele dag een hoedje gezocht naar Oudevrouwkerk, jammer genoeg niet gevonden . . . ! Zijn toen maar even doorgereden naar Ouwerkerk, dat was er gelukkig nog wel.

Ik ben overigens wel een beetje geschrokken van wat ik heb gezegd over de Limburgers. Hoop dat ze het me niet kwalijk nemen.

Ton van der Wildt , Miep en Corrie, 4-6RI

*****

Hallo Marianne,

Vanochtend las ik jouw mail aan ons pap. Helaas is onze lieve papa, schoonvader en opa gisteren overleden. Hij is op donderdag 18 december opgenomen in het ziekenhuis met een zware herseninfarct. Hier is hij gisteren 22 december aan overleden.

Namens de familie bedank ik jullie voor de fijne bezoekjes en het sobat boekje dat hij met veel plezier las. Met vriendelijke groet,

Myranda Renting, schoondochter Peter Renting, 2-6RI†

*****

Hallo Marianne,

Enorm bedankt voor het sturen van het Blad voor de Sobats! Ik zal de druk- en verzendkosten vergoeden. Wat mooi, de twee stukken over mijn vader, het raakte me (in positieve zin). Dank je wel!! Dit boekje ga ik uiteraard bewaren. Wat een werk moeten jullie hiervoor weer verzet hebben. Ik hoop dat er met Kerst weer even een rustige periode voor jullie komt. Ik ga op mijn gemak de rest nog lezen. Leuk ook om de foto's van Ad van Hooijdonk te zien; die naam heb ik zo vaak gehoord. Ik hoop dat het goed met jullie gaat. Groetjes,

Karin van de Corput. Dochter Jan v.d. Corput 2-6RI†

*****

Op 12 februari'15 belde sobat **Jan Westerhof, 2-6RI**, uit Australië op. Hij was op 6-7-8- januari in Semarang geweest. *"Ik heb veel oude plekken bezocht."* Sobat Jan herkende bijna niets terug! *"De Tijgerclub staat leeg. Toko Oen is veel groter geworden. Ze bakken daar nog Nederlandse koekjes.*

Het oorlogskerkhof bezocht ik ook. Dat was heel indrukwekkend en erg emotioneel. Het kerkhof is nu omringd door huizen. Wat een verschil met destijds. Toen was alles nog vlak.

Ik reis nog veel. W. Borneo, 2 weken Vietnam, Cambodja. Al heb ik tijdens het reizen nu wel een stokje nodig, ik ben nog steeds zelfstandig. Alles gaat verder goed. Je moet niet stil gaan zitten. Bezig blijven. Ik zit nog steeds op een houtdraaiersclubje, op mannenclub, en ben nog heel actief en creatief bezig. Ik zal zelf ook nog een keer een verslag schrijven en via dochter Nicolet per mail laten verzenden. Ik vind dit blad geweldig. Het wordt steeds dikker! Fijn om te lezen. Doe de groeten maar aan iedereen in Holland! " Bij deze.

*****

Gerrit Gleijm, 5° Genie Veld, op zijn verjaardag: *"Doe je iedereen de groeten. Ik noem geen namen hoor. Gewoon iedereen de groeten. Het gaat goed met mij, alles beweegt nog en mijn vrouw kookt nog steeds erg lekker. Ik heb grote bewondering wat jullie allemaal voor ons veteranen doen. Wat een werk, wat een inzet. Leuk dat je weer belde."*

*****

Sobat Gerits ,2-6RI, uit **Weert** babbelt er lustig op los wanneer Marianne hem belt met zijn verjaardag. Dat hij zo enorm geniet van het boekje sepatoe roesak. Hij kan steeds niet wachten tot het volgende boekje weer komt. Het is voor hem de enige manier om in contact te blijven met de sobats. Hij bezoekt trouw dagelijks 3 maal per dag zijn vrouw die in een verzorgingshuis zit. Veel meer tijd voor iets anders is er niet voor hem. *"Ik babbel goed, maar loop slecht! Doe alle 2-6ers en Tijgers maar mijn hartelijke groeten!"* Bij deze ook gedaan!

*****

Nog een groet aan alle sobats, van **sobat Schurink, 2-6 en 1-15 RI** uit Enschede en hiermee is de bladzij echt vol.

20 November 2014, Beste Marianne,

Allereerst mijn hartelijk dank voor uw felicitatie op mijn verjaardag begin deze week. Na dat gesprek had ik wel een probleempje, want fatsoen vraagt toch om een reactie en ik had **uw gegevens niet**, want mijn **laatste Sepatoe Roesak** was niet meer voorhanden. Men kan tenslotte **niet alles bewaren** in zo'n lang leven. Ik had **geen adres noch e-mailadres, telefoonnummer etc.** en toen maar op goed geluk uw naam op internet ingetikt en tot mijn verrassing zag ik al uw gegevens.

Op internet wel alles gelezen over uw bezigheden en ik het echt ongelooflijk wat u allemaal presteert in voor en- en tegenspoed voor al die veteranen. Als Stoottroeper was ik daar helemaal niet van bewust. Ik begrijp nu ook waarom ik zo weinig lees over ons en weet nu, dat voor al genoeg te doen is voor al die RI regimenten. Ik lees ook, dat u vaak in het land op koffiebezoek gaat en ik was bijna deze brief begonnen met lieve Marianne zodat ik misschien ook wel eens mijn persoonlijke verhaal kon vertellen in Den Bosch. Mijn vrouw en ik hadden trouwens veel contact met RI-ers in Semarang. Ontvang mijn groeten en ik hoop nog nader van u te horen.

Met vriendelijke groet, Fons van Bergen. 1RS.

Reactie van redactie, voorzitter en secretaris Marianne

“Wat is dit een mooi voorbeeld voor u Tijger- sobats. Wij geven iedere keer op een van de laatste bladzijdes van dit blad aan om contact op te nemen met ons indien het op prijs gesteld wordt dat wij een kopje koffie komen drinken met een goed gesprek bij u.

Er worden, in overleg met coördinator Marijke, met grote regelmaat bezoeken aan sobats gepland. Een dergelijk verzoek van sobat Fons van Bergen wordt daarbij in opgenomen. **Goed gedaan sobat Fons van Bergen!**

Jammer is het dan wel om te lezen dat ons adres niet bekend is bij sobat Fons van Bergen. Dit ondanks dat wij u, ook in deze **Sepatoe Roesak**, vragen om ons adres te noteren in uw eigen adresbestand.

Voorkom de situatie dat u ons niet zou kunnen bereiken. Plak vandaag meteen onze adressticker in uw adressenboekje!

De lovende woorden van sobat Fons van Bergen deden mijn konen gloeien van trots. De waardering van hem is, zoals wij dat zeggen, de kers op de appelmoes.

Jammer is het dan weer dat sobat van Bergen aan heeft genomen dat wij ons alleen zouden inzetten voor de RI- onderdelen. In de voorgaande Sepatoe Roesaks en in dit blad, kunt u lezen dat ook andere onderdelen dan RI onze aandacht hebben. Niet alleen de onderdelen, maar ook de veteranen van deze onderdelen.

Inmiddels hebben wij **afgelopen maart** een bezoek aan sobat Fons van Bergen gebracht. We hebben een heel boeiend en fijn gesprek gehad met hem. Na ons bezoek zijn er geen onduidelijkheden meer voor hem. Hij weet: Wij doen gewoon ons best!

Tekst: Marianne

Sobat **R(Ron) Groeneveld** uit **Alberta, Canada**,
Mortierschutter 1^e cie, 3^e pel. **1 RS**
Geboren 1923 - overleden 9 februari 2014

Via zoon Gary kregen wij het bericht dat sobat Ron Groeneveld is overleden. De heer Groeneveld was afkomstig uit Pernis en is in 1954 naar Canada geëmigreerd omdat hij overal zijn neus stootte in Nederland na terugkomst uit Indië in 1948. Hij had graag in Indië willen blijven.

Sobat Groeneveld maakte in WO2 de eerste vlucht van de voedseldropping mee vanuit Waalhaven Pernis. In 1997 hoorde hij in het Lancastermuseum in Canada iemand Waalhaven zeggen. Wat blijkt: was het de piloot van de 1^e voedseldropping. Sindsdien zijn ze dikke vrienden geweest.

Tijdens een gevoerd telefoongesprek met Marianne liet hij weten dat hij zijn makkers van 1 RS niet was vergeten en liet zijn groeten overbrengen tijdens de reünie van 2013. Hij vond het ontzettend leuk om via de nieuwsbrieven en het blad Sepatoe Roesak weer bij de oude Tijgers te mogen horen.

Old Soldiers never die.

Tekst: Marianne

De 55ste herdenking Oranje kazerne Schaarbergen 5 dec. 2014

Op uitnodiging van **Adjutant J.N. de Goede** namens de **Stichting Band Oud Strijders '7december'** waren wij, Joop en Marianne, aanwezig om de gevallen te herdenken van de voormalige **'7december Divisie', de '7 December Bataljons', het Operationeel Commando '7 December' en de 11 Luchtmobiele Brigade(Air Assault)'7 december'**.

Met de trein naar Arnhem waar we werden opwacht door militairen die ons doorverwezen naar het busstation waar inmiddels de bussen wachtten die ons naar het kazerneterrein zouden brengen.

Er gold nog steeds de verordening dat militairen niet in uniform per openbaar vervoer mochten reizen. Dat moet je natuurlijk niet tegen die ijzervreters van veteranen zeggen. Die komen gewoon in tenue!

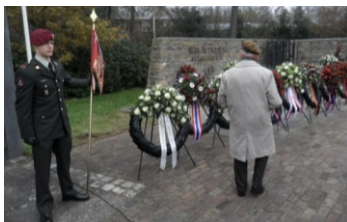
Aangekomen in de grote tent waar de herdenking werd gehouden was het al een druk geroezemoes. Ook hier is het goed te merken dat, met al ons respect, de oude veteraan een uitstervend ras is. Weer is hun aantal afgenomen. Minder stoelen in de grote tent. Gelukkig komen we nog oude bekenden tegen zoals o.a. **KTZA b.d. Frank Marcus, Gerrit Vink** van het veteraneninstituut, adjudant **Paul Boes** en **kpl.1 Mara Kelders. Jan Jansen Venneboer, Martin van Veelen**, beiden van **5-5RI**, **sobat J. van Ooijen van 5RS**. Met hen knopen we een praatje aan. Maar we schuwen het ook niet om met 'vreemden' in gesprek te komen.

We worden verzocht in de tent de herdenkingsdienst bij te wonen. De herdenkingsdienst begint met een begroeting van de ceremoniemeester gevolgd door de samenzang van het **marsslied'7 December'**. Hierna volgen toespraken en gedachten van o.a. de **Aalmoezenier, de Brigade-generaal, de Dominee** en een voordracht van een gedicht. Dit alles wordt omlijst door zangstukken van het koor en muziek van het **Kon.Mil.Kap.Johan Willem Friso**.

Na de aangeboden lunch volgt later in de middag de plechtigheid bij het monument op het kazerneterrein die ook via een beeldverbinding in de grote tent kan worden gevolgd. Omdat het toch snel een uurtje buiten zitten is, worden warme wollen dekens uitgedeeld. **Stoere veteranen** nemen natuurlijk **geen** deken mee. Die zijn wel wat gewend. Maar als Marianne na een poosje de veteraan naast haar vraagt of hij de warme dekens met haar wil delen is hij wat gretig om bij te schuiven. Onder één voorwaarde dat hij niet aan Marianne's knieën zal zitten! Gelachen moet er ook even. Het is niet allemaal ernst en droefenis.

Ook bij het monument worden voordrachten en toespraken gehouden, waaronder een donderende toespraak van generaal b.d. Ted Meines.

Na de kranslegging liggen er een respectabel aantal kransen en bloemstukken. Altijd weer een indrukwekkend gezicht.

Foto's Joop Pragt

Na een defilé worden we uitgenodigd voor een informele bijeenkomst in de grote tent. De **erwtensoepeur** komt ons al tegemoet! Heerlijk.

Als extra toevoeging aan deze dag werden aan een aantal officieren de **meerjarig officierinsigne** uitgereikt. Alle aanwezige officieren traden daarbij aan en bewezen hun respect. Na afloop werd een **fles (sterke) drank** uitgereikt. **Aan de jubilarissen wel te verstaan.**

Na dit ceremonieel werd het langzaam aan tijd om weer naar huis te gaan. Het was weer een goed georganiseerde herdenking. Een mooie dag. Op naar de **Sinterklaasavond!**

Tekst: Marianne

Sobat Floor van Genderen, sld.4e cie, 2-6RI

Lieve man, zorgzame vader, schoonvader,
opa en overgrootvader en voor velen een maatje.

*21 juli 1924 - † 10 december 2015

*Zo dapper, zo sterk en moedig.....
Deze strijd was er één te veel en niet meer te winnen,
Maar volledig door hem aanvaard.*

*Er zijn plaatsen die ik me mijn hele leven herinner
Hoewel sommige zijn veranderd
Enkele voor altijd niet altijd ten goede
Sommige zijn verdwenen, andere zijn gebleven
Al deze plaatsen zijn voor mij een herinnering
Aan geliefden en vrienden
Enkele zijn overleden, anderen nog in leven
Ik heb in mijn leven van hen allen gehouden.*

Op woensdag 10 december 2014 overleed sobat **Floor van Genderen**. Wij bezochten hem thuis in **Werkendam** in 2011. Later bezocht Floor van Genderen samen met zijn **vrouw Heiltje** de reünie van 2012 en nadien werd per telefoon contact gehouden.

Van 1942 tot 1945 zat Floor van Genderen als **baggeraar** in **Duitsland**. Na terugkomst ging hij in dienst in **Vught**. Meldde zich als **O.V.W.-er**. Was eerst soldaat bij de **1^e** en later de **4^e** compagnie Ondersteuningscompagnie zware mortieren. Na thuiskomst hervatte Floor van Genderen het zware baggervak. Hij werd **machinistmolenaar**. Was langere periodes van huis zoals 1 jaar in **West-Indië** en 16 maanden in **Australië**. Hij ging de hele wereld over. Toen hij 40 jaar was ging hij naar **Rijkswaterstaat** en werd **kantonnier**(wegwerker op rijks- en provinciale wegen). Daar werkte hij tot aan zijn pensionering. November 2013 waren Floor en Heiltje van Genderen 65 jaar getrouwd. Felicitaties namens de sobats 2-6RI werden toen aan het bruidspaar overgebracht per brief. Helaas ging er nu een condoleancebrief met woorden van troost naar de familie. De crematieplechtigheid vond, op nadrukkelijke wens van Floor van Genderen, in zeer besloten kring plaats op maandag 15 december.

corr.adres: Almsvoet 1, 4251 GL Werkendam.

Tekst: Marianne

Een natte, stormachtige 7^e Phaffdag in Oirschot.

Met veel plezier hebben wij op **donderdag 11 december 2014** de jaarlijkse **Phaffdag** weer bijgewoond. Het was op uitnodiging van de **Luitenant-Kolonel der Limburgse Jagers, P.T.H.R. Jansen (overste Ramon Jansen)** en de **voorzitter van de Stichting RLJ, de heer Nico Vroom**, Wij vinden het iedere keer weer een eer hier bij aanwezig te mogen zijn. **Kolonel Phaff** is de oprichter van het stamregiment der Limburgse Jagers. Jaarlijks wordt dit herdacht met een uiterst interessante dag. Dit jaar was het de **7^e** keer dat deze dag werd georganiseerd. In tegenstelling tot voorgaande jaren, dit vanwege de sluiting van de **Hornekazerne** in **Weert**, werd deze dag nu gehouden op de **Generaal-Majoor de Ruyter van Steveninckkazerne** te Oirschot.

Op deze winderige en regenachtige dag werden wij o.a. door de voorzitter van de stichting LBJ, **luitenant-kolonel b.d. Nico Vroom**, met koffie en Limburgse vlaai ontvangen in het in kerstsfeer gehulde **Heimbetrieb**, een deel van het oude kantinegebouw. Het leek wat minder druk dan voorgaande jaren. Wellicht had het slechte weer er een hand in.

Genietend van de vlaai (Joop) en de warme koffie, begroeten we enkele bekenden en spreken met enkele oudgedienden. Daar komt zowaar ook **sobat Schrauwen** van **4-6RI** binnenstappen.

Marianne stapt snel op hem af om hem de hand te schudden. Fijn u weer te zien. Joop helpt hem even met de koffie en de overheerlijke Limburgse vlaai! Lekker. Toen we ons na die ontvangst moesten verplaatsen naar het volgende gebouw, de voormalige officiersmess, goot het van de regen.

Gelukkig zijn wij door onze hardloopervaring nog lekker vlot ter been en holden wij zoveel als mogelijk tussen de pijpenstelen door. Maar als je dik in de 80 bent, sommigen zelfs al tegen de 90, gaat dat niet zo snel meer. Een nat pak valt je dan ten deel.

In de voormalige officiersmess werden we weer **warm welkom** geheten. Eerst met een bezielende toespraak van **overste b.d. Nico Vroom** en daarna door de **Commandant van het Regiment Limburgse Jagers, luitenant-kolonel Ramon Jansen**. Een bevlogen toespraak waarin zijn liefde en betrokkenheid voor het regiment en Limburg duidelijk tot uiting kwam.

Hierna kwam het thema van de dag 'toekomst' ter sprake. Een uitgebreide lezing van **Majoor Alex Claessens**, m.b.t. de ontwikkeling in het gevechtstenuue van de militair werd met het showen van enkele nieuwe modellen en toevoegingen aan de militaire uitmonstering een interessant geheel. Hoe groot is het contrast in uitrusting vergeleken met uw uitrusting van destijds, tijderveteraan! Een schril contrast.

Na dit stukje toekomst werd het tijd om aan het heden te denken. De inwendige mens! Hiervoor verplaatste het gezelschap zich weer door de stromende regen naar de nieuwe kantine in het **KEK-gebouw**.

We werden opgevangen door het personeel van **Paresto** met warme erwtensoep en roggebrood met spek. Kleurige, opgedekte tafels met kannen met koffie, thee, melk en schalen waarop ruim belegde broodjes. We kwamen weer snel op temperatuur door dit warme onthaal.

Na de lunch werden we uitgenodigd om buiten de beëdiging van 40

Foto Website LBJ

nieuwe Limburgse Jagers bij te wonen. In de speciaal voor de gasten opgezette tent en gehuld in lekker dikke warme dekens zagen wij hoe het prachtige historische vaandel de harde windvlagen doorstond, mede door de gespierde armen van **regiments-adjutant Reids**.

Uiteindelijk hebben alle **40 mannen** de eed af gelegd bij het vaandel onder toezicht van overste Ramon Jansen, een deel van het bataljon, de familie, vrienden en kennissen en oudgedienden.

Ondanks de wind en regen stapten na de beëdiging deze nieuwe Limburgse Jagers trots het Heimbetrieb in om zich te laven aan een welverdiende consumptie en de felicitaties van naaste verwanten en aanhang.

Tijdens dit samenzijn in het Heimbetrieb hadden we nog een onderonsje met overste Ramon. We maakten kennis met enkele nieuwe maar ook reeds bekende kaderpersonen. Netwerken heet dat met een mooi woord. Tijdens deze gesprekken bleek dat **regiments-adjutant Reids** en Indië-veteraan **Schrauwen** beide beschermers van het vaandel zijn geweest! Joop zette hen samen op de foto. Na dit alles werd het voor ons tijd om terug te gaan naar huis. We moeten onze koffer inpakken. Er moet deze week nog meer nuttig werk worden verricht.

Tekst: Marianne

Nuttige dagen in het Limburgse.

Op **12 december** vertrokken wij met onze gepakte koffer vanuit Hoogvliet naar Limburg. In de kofferbak, naast onze koffer met kleding, een tas met administratie en een bak met kaarten. We rijden op ons gemak. We hebben wel een afspraak vanmiddag, maar we weten dat we niet hoeven te haasten.

Het is triest weer, de donkere dagen voor de kerst zijn aangebroken. Ondanks dat genieten we toch van het landschap wat voorbij zoeft, onderweg eten we op ons gemak een hapje.

Op tijd komen we aan bij mevrouw **Lies de Renet**. Wij bezochten haar nog niet zolang geleden. Omdat we echt bijna op de hoek bij haar in een hotel zouden overnachten, namen we een afslag links i.p.v. rechts. **Lies de Renet, weduwe van Jac de Renet 2-6RI**, ontvangt ons weer hartelijk aan de buitendeur. Snel naar binnen, het is fris. We weten de weg naar de huiskamer. De kachel brandt. Koffie komt op tafel. Lekker! "Hoe zit dat nou allemaal?" vraagt Lies de Renet, "jullie gaan hier in de buurt in een hotel **overnachten**? Ik begreep dat het iets te maken heeft met het boekje **Sepatoe Roesak**". "Dat klopt! We gaan **Theo**, de verzorger van het drukwerk, helpen met het maken van het boekje.

Het moet op tijd naar de sobats. Het is inmiddels al gedrukt, maar moet in de kافت worden vastgeniet, gevouwen en op maat gesneden. Daarna alles in de enveloppen en dichtplakken. Dat hele proces gaat zo'n 250 keer! Dat is een heel werk. En dan te bedenken dat er dan al heel veel tijd is gestoken in het schrijven van het boekje," vertelt Marianne. Joop corrigeert alle stukken die door Marianne geschreven zijn. Daarna start het opzoeken en op maat maken van bijbehorende foto's. Vervolgens afbeeldingen bewerken, combineren en invoegen, rangschikken van informatie en het passen en meten.. en uiteindelijk nog een gedegen controle. Zo'n boekje komt er niet zomaar even. "Er zit dus veel werk en heel veel tijd in", vertellen Joop en Marianne. "Maar dan heb je ook een prachtig blad", zegt mevrouw Lies, "ik vind het een heel mooi boekje en lees het graag."

We vertellen Lies de Renet over ons bezoek aan **sobat aan de Boom** die, in hetzelfde schietincident, net als **Jac de Renet** gewond was geraakt. Zij vertelt ons dat het hele Indië- gebeuren toch wel diepe sporen heeft achtergelaten, ook bij haar man Jac de Renet evenals bij zijn makkers. Genietend drinken we nog een kopje koffie terwijl er veel wordt gesproken over het leven van Lies de Renet, de dorpsbewoners en de omliggende gemeenten. Wat een verschil met een grote stad zoals Rotterdam. We weten inmiddels dat de bewoners uit **Ittervoort** en omliggende dorpjes en gemeenten een hechte band hebben met elkaar. Maar dan is het heus tijd om in te gaan checken in het hotel. "Ik ben er nog niet geweest sinds er nieuwe beheerders in zitten. Die mensen ken ik niet. Ze zijn niet van hier," zegt Lies.

Je bent snel een vreemde eend in de bijt!
Wij (Joop&Marianne) gaan die vreemde eend eens testen. Hartelijk uitgezwaaid door Lies de Renet, nemen we nu de andere afslag en staan al binnen vijf minuten bij het hotel. Lekker snel!

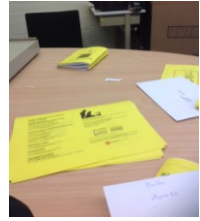
Eenmaal aangekomen in het hotel/restaurant moet er eerst even worden uitgepakt. Al het meegebrachte schrijfwerk komt op het heerlijk grote bureau terecht. Marianne gaat meteen ijverig aan de slag met het schrijven van een paar honderd kerstkaarten voor o.a. Tijgers, veteranenrelaties, familie en bekenden. Zonder te worden afgeleid gaat het allemaal in een sneltreinvaart. Tussendoor een hapje eten.

En dan ineens is er paniek. Marianne merkt dat zij haar linker oorbel is verloren! Wat vreselijk zonde. Later gaat de telefoon: Lies de Renet. Ze zag iets glimmen op de deurmat. De oorbel! Dolblij halen we hem bij haar op! Met een dankjewel en wel drie klapzouen!

Tekst:Marianne

De snijmachine snijdt! De nietmachine niet! 13 december 2014

Het was 's morgens om 8 uur koud en heel stil in de eetzaal van ons hotel. We schoten vlug op en zaten al snel in de auto op weg naar Heerlen. Op zijn vrije dag wachtte Theo Eversen, de verzorger van het algehele drukwerk voor de Tijgerbrigade, ons al op. Nadat hij ons hilarisch per telefoon naar de werkplek had geloodst begonnen we eerst met koffie! Ook drukkers en snijders beginnen de dag met een heerlijk kop D.E. ! We schoven aan bij de grote tafel in de werkruimte. Stapels papier en omslagen van het blad Sepatoe Roesak moesten maar even wachten om te worden verwerkt. We moesten eerst bijpraten en natuurlijk de juiste strategie bespreken.

Zoals u heeft kunnen lezen in het verslag hiervoor, over ons bezoek bij Lies de Renet, komt er heel wat kijken eer u het boekje Sepatoe Roesak bij u op de mat of postbox vindt. Bij Theo gaan we al het werk wat hij al heeft gedaan tot een mooi geheel maken. Het boekje.

Aan de slag! Als een goed geoliede machine gingen we aan de slag. Al werkend kwamen we er snel achter dat wij het werk dat Theo doet om het boekje in elkaar te zetten geheel onderschat hadden. Mensenlief, wat een stapels lagen om ons heen op de tafels. De losse bladen in de kaft steken, goed aanschuiven en doorgeven naar Joop die er met een paar ferme klappen twee nietjes in slaat, vouwt en met een asbak(!) een scherpe vouw in het boekje strijkt.

Vervolgens gaat het door naar Theo, de krachtpatser, die de boekjes mooi op maat snijdt. Een zwaar karwei, waar je echt een stevige kerel voor moet zijn.

“Vroeger had ik een machine die dat allemaal deed”, vertelt Theo tussen het snijden door. “Alles kwam dan gevouwen, gesneden en geniet uit het printapparaat. Helaas hebben we die niet meer”.

Wij hebben echt het werk wat Theo moet doen onderschat. We zijn blij dat we hem vandaag kunnen helpen. Wat een werk!!

We werken hard door. Het moet vandaag af anders komt het boekje niet op tijd bij de sobats. Marianne helpt Joop als hij de rug van zijn hand bont en blauw heeft geslagen met het klappen op de nietmachine. Theo zegt: “Tja, een dik boekje is wel leuk voor de mannen, maar de nietmachines redden het bijna niet meer. Eigenlijk moet ik een grotere nietmachine hebben. Of Marianne, je moet het boekje voortaan dunner maken!” Nadat ook Marianne een bont en blauwe hand heeft stelt ze kordaat vast dat Theo op kosten van het secretariaat maar een zwaardere nietmachine moet kopen. De mannen zullen er geen bezwaar over maken! Het is voor een goed doel: een dik boekje!

Stapels papier wordt bijeen gevouwen, geniet en gesneden tot een 250tal boekjes Sepatoe Roesak! Onze handen doen zo zeer dat we eigenlijk niet meer op de nietmachine durven te slaan omdat we weten dat het steeds meer pijn gaat doen. Maar vooruit, we moeten doorbijten. (*Wekenlang hebben we nog een gevoelige hand gehouden*). Nog maar eens koffie met een plak ontbijtkoek erbij. Dat was de lunch! Door! Vooruit!

De enveloppen heeft Theo al eerder gekocht en alle adressen, die hij van Marianne heeft doorgekregen, zijn er al opgedrukt. Die komen straks aan de beurt. En dan is er toch nog grote schrik! Het blijkt dat met het printen iets fout is gegaan. We zien dat er bladen tussen zitten waarop de foto's veel fletser zijn geworden dan op eerdere bladen. Wat nu?! Opnieuw laten drukken daar hebben we geen tijd meer voor. Joop komt met het 'pracht- idee' om een verklarend excuusbriefje bij het boekje te doen. Pffffffft. Snel wordt een briefje opgesteld en Theo laat de printer een aantal afdrukken. Dat is geen probleem. Maar het is wel weer extra werk! De briefjes moeten tot strookjes worden gesneden en bij de boekjes in de enveloppen gestopt worden. Terwijl Theo aan de slag is gegaan met de strookjes, stoppen Joop en Marianne vast alle met de handgeschreven kerstkaarten in de enveloppen.

Als de strookjes gesneden zijn, worden de enveloppen verder gevuld met het strookje en het boekje en naast Joop op een aantal stoelen neergezet.

Zekerheid voor alles. Pas als alles klopt worden de enveloppen dichtgeplakt. Dat gebeurt of door dicht te likken of de plakstrip te verwijderen. Tijd om hiervoor een natte spons te zoeken hebben we niet. Het begint buiten al donker te worden! De dag zit er bijna op.

Een extra grote verhuisdoos wordt in elkaar gezet en stapel voor stapel vullen de boekjes sepatoe roesak tot aan de rand. En dan.....klaar!

We ruimen rommel op, het moet natuurlijk weer netjes zijn als de collega's van onze superdrukker Theo maandag weer op het werk verschijnen. We nemen nog even een kopje koffie om bij te komen. De doos met boekjes gaat op een steekwagentje naar onze auto. De kofferbak in. Maandag brengen we die meteen naar ons 'privé - postverdeelcentrum'. Precies op tijd, want na woensdag wordt daar niet meer gewerkt!

Nadat Theo het gebouw heeft afgesloten, gaan we het centrum van Heerlen in en laten ons een maaltijd bij een Grieks restaurant heel goed smaken! Wij met z'n drietjes hebben dat zeker wel verdiend!

Foto's en tekst: Marianne

Petrus (Peter) Waltherus Renting, sold, 4^e cie, 2-6RI

Vader, schoonvader en opa.

Echtgenoot van Riet Renting-Hoens †

*24 maart 1926 † 22 december 2014

*Niets is meer
Wat het geweest is
Niets is meer
Wat het ooit was
Alleen nog stilte en gemis
Alleen nog een foto achter glas.*

Nadat wij het boekje Sepatoe Roesak in december 2014 hadden verstuurd, kregen wij daags daarna bericht van het overlijden van sobat Peter Renting. Wij hadden hem twee maal thuis bezocht en 1 maal op zijn nieuwe adres in het verzorgingshuis. Tijdens het eerste bezoek bleek dat sobat Peter zijn onderscheiding Orde en Vrede was kwijtgeraakt. Marianne heeft toen een nieuwe onderscheiding voor hem aangevraagd. Later heeft zoon Jos Renting deze onderscheiding aan zijn vader overhandigd.

Samen met maatje Jo Spruyt vormde sobat Peter Renting destijds het muzikale duo 'De Pisangs'. Hun vele optredens hebben bij de manschappen van 2-6RI de nodige gezelligheid en afleiding gebracht. Eenmaal weer terug in Nederland is Peter Renting na wat omzwervingen bij Phillips Eindhoven terecht gekomen en is daar 25 jaar gebleven. Toen was het genoeg.

Hij had zijn draai toch aardig gevonden in het verzorgingshuis. "Ik ga regelmatig naar beneden. Ik kan er biljarten. Soms ga ik hier dichtbij een boodschapje doen. Maar het is niet meer zoals het was. Het meest mis ik mijn lieve vrouw", vertelde hij ons.

Een herseninfarct kwam hij later niet meer te boven.

Hij overleed, net als zijn vrouw destijds, 3 dagen voor de kerst.

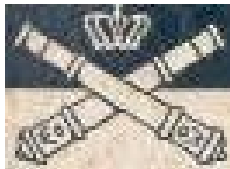
Na telefonisch overleg door Marianne met de nabestaanden, bleek dat het laatste afscheid in heel intieme kring zou plaats vinden. Woorden van troost en medeleven zijn met de familie gesproken. De crematieplechtigheid heeft plaats gevonden op maandag 29 december 2014 in de Luxzaal van crematorium Rijtackers te Eindhoven.

Corr.adres. Leemkuilen 116, 5662 VW Geldrop.

Sobat **Jan Hendricus van Erp, 2-2RVA**
Zoon van George van Erp en Bep van Erp-Versteeg
Echtgenoot van Anne Houtepen †,
Levensgezel van Margot van Gestel
vader en grootvader.

*15 januari 1925 - † 24 december 2014

*Niet alleen belangrijk is de weg die jij gaat
Maar ook het spoor dat je achterlaat.*

Het ging niet meer zo goed met sobat **Jan van Erp**. Dit ondanks dat hij zo actief bezig was met de veteranen en zijn **2-2RVA**. Hij pleitte bij zijn makkers om ook deel te nemen aan de **Tijgerbrigade-reünies**. Hij was een groot voorstander van het samengaan van alle onderdelen en heeft het bij de Tijgers steeds prima naar zijn zin gehad. Ook onderhield hij een levendig **e-mailcontact** met voorzitter Marianne. Ineens werd het stil rond sobat Jan van Erp. Een mailtje van **zijn dochter** bracht uitleg. Jan had beroertes gehad en was tijdelijk opgenomen in de verzorging. Marianne stuurde beterschap en welkom thuis kaarten.

Uiteindelijk mocht hij weer naar huis en kwam er nog een enkel kort mailtje van hem. Tot er via Marianne contact met hem werd gezocht door zijn maatje **sobat Arts**. Als antwoord op dat mailtje kwam het trieste bericht dat Jan van Erp was overleden. Het herstel van de beroertes was hij nog amper te boven toen longkanker bij hem werd geconstateerd. Het ging vlug. Heel vlug.

De afscheidsplechtigheid vond plaats op maandag 29 december 2014 in de Berkenaula van **crematorium Moscowa** in **Arnhem**. Helaas was Marianne geveld door de griep en kon zij de plechtigheid niet bijwonen. Wel is een brief met meelevende woorden naar de familie gestuurd.

Corr.adres: Sint Caeciliapad 15, 6815 GM Arnhem.

Sobat Gerardus(Ger) Jozephus Jean Dejong, Staf Cie, 2-6 RI
Echtgenoot, vader, opa, broer, schoonbroer, oom en neef.
* 5 april 1924 - † 30 december 2014

De crematieplechtigheid heeft op 6 januari 2015 in besloten kring plaats gevonden. Een brief met woorden van medeleven en troost zijn naar Mevrouw Dejong en de overige nabestaanden gestuurd.

Wij bezochten sobat Dejong in 2010. Meneer en mevrouw Dejong hebben veel in het buitenland verbleven. Op plantages in Indonesië en Suriname. Veel souvenirs van die verblijven waren nog in het huis te zien.

Meneer Dejong kon kort en bondig vertellen en wist zo een mooi beeld te schetsen over zijn leven voor, tijdens en na 2-6RI. Met iedere verjaardag die na ons bezoek nog volgde bleek dat er iedere keer weer een stapje terug moest worden gedaan.

Op 30 december begon sobat Dejong aan zijn laatste patrouille.

Corr.adres. Volksplein 94b, 6214 PC Maastricht.

Kort verhaal door sobat Ger Dejong

Er was een wapenstilstandscommissie samengesteld, waarvan **kapitein Koppennol (2-6RI)** deel uit maakte, teneinde tussen de strijdende partijen borden te plaatsen die zouden aangeven waar de afgesproken demarcatielijn zou lopen. **Kapitein Koppennol** wilde echter eerst nagaan waar die lijn liep tussen onze laatste post in de buurt van de van **Tungtangentrale** en onze volgende post richting **Kudungjati**.

Om niet de omweg via **Semarang** te hoeven maken werd besloten dit traject met onze gepantserde **weaponcarrier** af te leggen. Hiervoor moesten wij echter de **kali Tuntang** oversteken daar waar een noodbrug lag.

Vlakbij liep ook een spoorlijntje waarop, sinds de wapenstilstand, eenmaal daags een treintje liep vanuit **Republikeins gebied** naar Semarang. De noodbrug over Kali Tuntang zag er echter zeer gammelt uit, goed voor de passage van voetgangers en mogelijk een jeep, maar hoogstwaarschijnlijk niet voor een pantserwagen. Wij stonden nu voor de keuze om het over de spoorbrug te wagen, waarvan het rijdek alleen bestond uit spoorbielsen, of de missie af te blazen. Na beraad werd besloten de tocht via de spoorbrug te wagen.

Nadat de pantserwagen op de spoordijk was geklommen, reden we tot de eerste bielsen van de brug. De breedste van het wielstel kwam net overeen met de lengte van de spoorbielsen. Het uitzicht op het te volgen traject was, door de bepantsering, vrij beperkt.

Er moest iemand voorop lopen om de wagen tijdens de overtocht op de bielsen te houden. Deze begeleider moest de overtocht vrijwel helemaal achteruit lopen hetgeen ook een toer was vanwege de spaties tussen de spoorbielsen en gapende diepte waar de kali stroomde. Enige inzittenden verkozen de overtocht te voet te doen. De pantserwagen werd in de eerste versnelling gezet en in de low-gear hobbelden we van biels naar biels over de brug. We probeerden er maar niet aan te denken dat de trein er aan zou komen, want dan was het feest compleet.

Eenmaal over de brug reden we verder de spoordijk af, ingeklemd tussen de flanken van de heuvel aan weerskanten van de baan. Na verloop van tijd kwamen we aan de rechterkant een stationnetje tegen. Enige spoorwegbeambten die daar aanwezig waren, stonden ons verbaasd aan te staren. Men had dit duidelijk niet verwacht.

We hebben maar niets gezegd en zijn verder gereden tot de weg van de gammele brug ons pad kruiste.

Hierop was het een stuk gemakkelijker rijden alhoewel de weg vrij smal was. Eerst kwamen wij door een aangeplant Djatibos, vol gevallen bladeren. Daarna kwamen rijstvelden in zicht en uiteindelijk onze beoogde voorpost. Ook hier had men ons niet uit deze richting verwacht, wat een lichte consternatie veroorzaakte. Na wat heen en weer gepraat bedaarden de gemoederen en kon de kapitein zijn zegje doen over het plaatsen van de demarcatieborden. Hierna was onze opdracht vervuld.

We besloten maar niet over de zelfde weg terug te gaan. We kwamen door het gebied waar voor de eerste Politionele actie ook al vaak acties waren geweest. Eindelijk bereikten we dan Salatiga via Semarang.

door Ger J.J.Dejong. (2003)

Sobat Dirk (Dick) Berghout, 2-2 RVA
Echtgenoot, vader, schoonvader, opa en overgrootvader
Ridder in de Orde van Oranje-Nassau
* 17 augustus 1925 - † 3 januari 2015

“Mijn tijden zijn in Uw hand”.

Via sobat **Chris van Maurik 2-2RVA** ontvingen wij het bericht van het overlijden van **sobat Berghout**. Deze 2-2RVA sobat stond nog niet zo lang op onze ledenlijst. Hij had niet eerder deelgenomen aan de reünie en zijn leger- en telefoonnummer waren bij ons onbekend. Er had met zijn verjaardag daarom dus ook geen felicitatiegesprek plaats gevonden met Marianne.

Marianne nam contact op met zoon Rene Berghout om te vragen of het gewenst was dat er namens de Tijgerbrigade een toespraak zou worden gehouden samen met het voordragen van een gedicht. De mogelijkheid om de Tijgerbanner op te stellen bij de kist werd ook aangeboden. Er moest overleg komen met de rest van de familie en de dominee, maar zoon Rene was in eerste instantie heel enthousiast over het feit dat de mogelijkheden er waren.

De volgende dag werd medegedeeld dat de familie niet tot een overeenstemming kon komen. Dus, hoewel enerzijds zeer gewaardeerd, het aanbod werd afgeslagen.

Wij hebben de familie onze condoleances overgebracht en hen veel sterkte toegewenst met de verwerking van het verlies.

De afscheidsdienst voor sobat D. Berghout werd gehouden op vrijdag 9 januari waarna de begrafenis plaats heeft gevonden op de algemene begraafplaats te Pernis.

Corr.adres: Burgermeester van Esstraat 227, 3195 EA Pernis.

Een ontmoeting met een dankbare Indiëveteraan. (6 jan 2015)

Hij sport 3 keer per week met ing. **Ahmed Aboutaleb**, de **burgermeester van Rotterdam**. Hij is ook zijn havenadviseur. Hij was in dienst bij de **Sultan van Langkat**. Is zoon van de voormalig **loco-burgemeester van Overschie** Rotterdam, oud directeur van **Scheepswerf Hegge&Zn**. Is vriend van en wordt 'ome Gerard' genoemd door **scheepsmagnaten, directeuren en bestuursleden**. Toch is hij een gewone **Rotterdamse jongen** gebleven. Hij is Indië- veteraan. **Geen Tijger**, geen Midden Java, maar een **4-2RI, Sumatra-ganger**. Hij las tijdens de reünie in september 2014 de toespraak voor namens **KTZA b.d. Frank Marcus**(die hem zijn tweede vader noemt). Waarom hij? Bij hoge uitzondering leest u dit speciale geval in het navolgende relaas.

We komen in de ruime flat van Gerard in **Capelle aan den IJssel**. Het uitzicht is fenomenaal. We worden hartelijk verwelkomd door de uiterst charmante en galante sobat **Gerard Hegge, 6^e compagnie 4-2 RI. (89jr)** . Wij, Joop en Marianne, kennen Gerard al wat langer, maar zijn levensverhaal intrigeert ons. Met een kopje koffie erbij horen wij hem uit. "He, fijn dat jullie er zijn", zegt Gerard vergenoegd.

"Ik ben geboren in 1926 op de **Zestienhovensekade in Overschie Rt**. Op de scheepswerf van mijn vader. De lagere school gevolgd op de **Delftweg in Overschie**. Daarna ben ik naar de **HBS** gegaan. Toen de oorlog uitbrak ben ik naar de **avond-MTS** gegaan. Dat is later **HTS** geworden. Mijn motto is: je hebt een bepaalde opleiding gehad en daar moet je niet boven gaan!

Met een vrij grote door mijn vader gemaakte zeilboot ben ik op mijn vaders advies, hij was toen hoofd van de ondergrondse in Overschie, o.a. met **Oskar Vervat**, naar **Engeland** gaan zeilen. Het was slecht weer want anders werden we gezien door die onderzeeërs van de moffen. Wij werden gelukkig opgepikt door een **Engelse onderzeeër** en naar **Engeland** gebracht. Daar hebben we zo'n veertien dagen in een opvangcentrum gezeten. (Want wij konden natuurlijk ook spionnen zijn.) We zijn terecht gekomen bij **koningin Wilhelmina**. Kennisgemaakt en kopje thee gedronken. **De adjudant** van de **koningin**, inderdaad dat was **Erik Hazelhof**, die heeft gezorgd dat we een opleiding kregen als **infanterist**. Om de basisprincipes te leren. Daarna hebben we een **opleiding vliegenier** gehad bij de **R.A.F**. Voor een eenpersoonstoestel, verkenningstoestel. Het was een klein ploegje. Vijftien man. Ik was niet dienstplichtig, maar hoorde wel tot de **Nederlandse Krijgsmacht**. Omdat we er twee jaar hebben gezeten hebben we ook een rang gekregen. We hebben onze best gedaan.

Toen ik in 1945 uit Engeland terugkwam kreeg ik van mijn vader een **Harley Davidson**. Een echte originele Harley!

Maar nog veel mooier was het dat ik toen ook mijn latere vrouw, **Grada Suiker**, ontmoette tijdens het dansen bij een bevrijdingsfeest op het **Burgermeester Bosplein** in Rotterdam Overschie.

In 1946 kreeg ik een oproep van de **koningin**. We moesten naar **Ned. – Indië** toe. Ja, waarvoor? Ik ben daar eigenlijk met de pest in mijn lijf naar toegegaan. We hadden helemaal geen doel. Ja, omdat er nou net een paar mensen wat kapitaal daar hadden ingestoken, want dat is eigenlijk de hoofdzaak geweest. Ik ben gegaan onder de voorwaarde dat ik als soldaat daar heen ging en als soldaat weer terugkwam. Ik wilde geen rang hebben.

Ik kwam terecht op **Sumatra**. We landden in de havenplaats **Balawang**, daar vandaan gingen we door naar **Medan**. Ik heb een weekje in het ziekenhuis in Medan gelegen. Een **schotwond** in mijn kont!

Ik kreeg van Graatje elke 14 dagen een brief. We komen terug van patrouille. Weer een aantal brieven. **Tobas**, een maatje van mij, kreeg nooit brieven. Ik probeerde hem nog op te monteren. Later ging hij de tent in en we hoorden een schot. Heeft hij zich van het leven beroofd. Ja. Dat zijn van die dingen....!

Omdat ik een half jaar later de groeten overbracht van zijn **nichtje Mia Treurniet** uit **Overschie** aan haar oom **kolonel Scholten (Z-Brigade)** werd ik uitgenodigd voor een gesprek bij hem op kantoor in **Magelang**. Ik heb hem heel mijn verhaal verteld. Alles. Ook dat ik al in de oorlog had gediend en waarom ik ook geen rang wilde hebben. Hij had een baan voor mij. “ Ik ga jou in contact brengen met de **sultan van Langkat**. (*Mahmoed Abdoel Djalil Rachmat Sjah Sultan van Langkat 1927-1948 red.*) Hij heeft ontzettend hard technische hulp nodig. Dus ik ben met het lood in mijn schoenen en de zenuwen in mijn bast een week later naar die sultan gegaan. Nou, hij sprak beter Nederlands dan ik. Hij woonde in een paleis in **Medan**, maar had ook een paleis in **Tanjoengpoera** en een vakantiepaleis boven bij het **Tobameer**. Drie vrouwen, dochters en zonen.

Ik bleef gewoon in militaire dienst, zodat ik ook gewoon mijn geld bleef ontvangen. Ik geloof dat we toen een gulden per dag kregen of zo. Maar ik was wel in dienst van de Sultan.

Wat mijn taak was bij de Sultan? De relaties die verbroken waren door de vijand, T.N.I., met diverse andere mensen weer herstellen! **Nee, ik was geen diplomaat!** Zeer zeker niet. We hebben het voor elkaar gekregen om de sultan weer helemaal terug te brengen in zijn functie.

Bovendien hebben we geregeld dat er in Medan technische onderdelen vanuit Nederland kwamen zodat de sultan weer zijn fabriek kon opstarten. Hij had ook een **rubberplantage** die volledig hersteld werd. Daar was hij zo dankbaar voor. In 1948 ben ik door de Sultan tot **Teng-Kul van Sumatra** benoemd. Een soort prins.

Ik heb ruim anderhalf jaar bij de Sultan gezeten. Tot op vandaag toe heb ik nog steeds goede contacten met de familie van de Sultan. In 1950 ben ik teruggekomen in Nederland. Ik ging studeren in **Delft** en ben afgestudeerd als **scheepsbouwkundig ingenieur** en trouwde in 1952 met Graadje.

De scheepswerf van mijn vader was niet zo groot, het grootste schip wat bij ons werd gebouwd in **Overschie** was 70 meter lang! Op zijn hoogtij had hij zo'n 80 mensen in dienst. Er waren slechts twee hellingen.

Wij hebben met een aantal ingenieurs de **offshore** uitgevonden. De gas- en de oliewinning op zee. Er is er in **Amerika** een firma opgericht: **Brown & Root**. Die hebben de offshore toen overgenomen van ons. Ik heb daar jaren mogen werken. Nadat ik twee

jaar in Amerika had gezeten heb ik, toen ik terugkwam in Nederland, het bedrijf van mijn vader, **scheepswerf Hegge** overgenomen. Met de offshore erbij. Dat wil zeggen de platforms, dat waren er een stuk of 15 over de hele wereld. Daar gingen mensen van ons dan een maandje werken. We kregen ook grotere rederijen. Grotere schepen. Die konden alleen maar in **Singapore** in het dok. Die huurden wij dan daar. Dus ik ben verschillende keren met Graadje naar Singapore gegaan om een schip te bekijken. Ja, als ik zo terug kijk, heb ik **altijd maar mazzel gehad** hoor”, zegt Gerard bijna verontschuldigd, “maar ik heb ook een **ontzettend goede opvoeding** gehad van mijn ouders”.

We bekijken de fotoalbums van Gerard. Naast de stoude foto's van de werf zijn er ook veel foto's van Sumatra en bijzonder veel van de sultan en zijn familie. “ Ik had maar een eenvoudig fototoestel hoor. Kijk hier op deze foto loopt ook de generaal **Ted Meines.**”

“Maar Gerard, hoe ben je in het **4-2RI veteranengebeuren** terecht gekomen?” “Tja .....dat heb ik opgericht! Toen we tegen de 60 liepen belde **Toon Weinshal**, een sergeant bij ons, mij op. Weet je Gerard dat er zoveel van die veteranen eenzaam en alleen zijn. Daar moet toch iets aan te doen zijn? Ik had toen al contact met **generaal Meines** hoor. Hij zei: joh Gerard, als je daar zin in hebt, dan moet je dat samen met je collega gaan oprichten. Zodoende zijn we toen begonnen. Maar dat kon alleen maar met de vele hulp van mensen zoals o.a. **Mevr. Zuidwegt, Loek Habraken en nu Frank Marcus**. Het hele 4-2RI-gebeuren is in 1985 opgericht en bestaat nu 30 jaar. Ik doe dat nog steeds.

Ik heb het ook opgenomen voor de vele jongens die terugkwamen uit Nederlands Indië en die geen baan meer hadden. Hun baan was vergeven. Omdat mijn vader de weg wist die ik moest bewandelen, ben ik een paar keer in **de Tweede Kamer** terecht gekomen om iets te vertellen over de **oud-veteranen**. ‘Die oud- veteranen die zwaar gewond zijn worden geholpen, waarom worden de lichtgewonde niet geholpen? Er is een **militair hospitaal** in Utrecht, **Oog en Al**. Hoe zit dat met die **banen** die de jongens verloren hebben’. Door dit alles is er **in Utrecht een organisatie** gekomen die zich daarmee bezig ging houden. En dat is goed gelukt. Ook hier moet ik weer zeggen dat generaal **Ted Meines** veel geholpen heeft. Ja, dat zijn dingen die ik allemaal met heel veel liefde gedaan heb.

De veteranenbijeenkomsten in **Capelle a/d IJssel**, in het **Indonesisch Restaurant Rasa Sayang**, zijn ontstaan door een ontmoeting met een veteraan die mij erop wees dat er in Capelle a/d IJssel ook zoveel eenzame oude veteranen zijn. Samen met o.a. **Rob de Geus** en **Karel Jansen** en met medewerking van **Joke van Doorn**, oud burgemeester van Capelle a/d IJssel organiseren we nu al 6 jaar bijeenkomsten bij Rasa Sayang, uitstapjes met de boot of trein. Gewoon om samen te zijn. **Weet je waarom?** Eenzaamheid op oudere leeftijd is het ergste wat kan je overkomen. Dat op te heffen is mijn grootste streven.

Via **Ria van der Ende**, de secretaresse van burgemeester Aboutaleb, een nicht van mij, ben ik vier jaar geleden in contact gekomen met de burgemeester. Dit vooral vanwege de veteranen. Dat gebeurde op de **van Genth kazerne**, het historisch onderkomen van **de Rotterdamse mariniers**. Ik moest bij de burgemeester zitten. Met **kapitein Rene de Jong** onderhoud ik nu veel contact voor de veteranen in de Rotterdamse regio. Maar in **Vught** hoorde ik niets dan lof over **jullie organisatie!** Jullie zijn een gouden echtpaar! Hè, hè, ik heb de blaren op mijn tong geluld.”

Met een lach en voldaan gevoel nemen wij afscheid van Gerard Hegge, een bijzonder persoon, een fantastische verteller en een unieke regelaar!

Foto's bekijken bij fam. van Heugten.

Op donderdag 15 oktober 2012 bezochten wij sobat **Harry van Heugten, 2-6RI**. Helaas was er toen niet voldoende tijd om al zijn fotoalbums door te kijken: het echtpaar moest op tijd bij de dokter zijn om de griep prik te halen. Daarna lukte het, vanwege verschillende redenen, niet om een nieuwe afspraak te maken. Vandaag, 13 januari 2015, stond er niets in de weg om de albums alsnog te gaan bekijken.

Als we in de buurt van het appartementencomplex komen worden we omgeleid wegens wegwerkzaamheden, het lijkt wel of we niet bij de flat kunnen komen, maar uiteindelijk mogen we door de blubber glibberend en glijdend naar het parkeerterrein van de flat. Hè, hè, het lijkt wel **zeskamp met hindernissen!**

We worden weer heel hartelijk ontvangen door het echtpaar **Harry en Tineke van Heugten**. Hé, er is een verandering in de opstelling van de meubels, merkt Marianne meteen op als ze de huiskamer binnen komen. Gelijk bij binnenkomst overhandigen we sobat Harry een overgebleven goodiebag, het veteranenpresentje en nog een tiggerprijs uit de gratis loterij. Het is gelijk een drukte van belang. "Maar eerst koffie hoor," zegt mevrouw Tineke van Heugten, "die tas bekijken we straks weer."

"Marianne, als ik het boekje zo bekijk, vallen er steeds meer van 2-6RI weg. Er blijven er niet veel meer over. Als die bekende namen, ik zie alle gezichten nog zo voor me. Het gaat hard de laatste tijd," zegt sobat Harry.

"Gelukkig kunnen we u wel bezoeken," zegt Marianne. "U hoort tot de sterken der sterken!" "Ja fijn, en dat ondanks mijn mobiele gebreken! Tineke, mijn vrouw, is gelukkig nog heel kwiek en fit. Ze zit mij achter de vodden aan dat ik blijf bewegen. Ik ga in het voorjaar voor een scootmobiel, dan kan ik mij weer wat meer verplaatsen. Nu is dat tobben." "Hij moet van mij wel in beweging blijven als we hier blijven wonen", zegt mevrouw Tineke van Heugten. "Hij fietst nu op de hometrainer. Ik ben daar blij om!"

De fotoalbums komen op tafel en we genieten lekker van ons kopje koffie. Joop bladert vast wat in het eerste album. "En is het wat?" vraagt Marianne. "Jazeker, heel interessante foto's hoor". Marianne kijkt even mee: "Oh die heb ik nog niet eerder gezien en die en die".

“Zie je dat meteen dan? “vraag mevrouw Tineke van Heugten.

“Ja hoor, we hebben al zoveel foto’s gezien en gedigitaliseerd. We zien veel dezelfde foto’s, maar ook steeds weer nieuwe, zoals bij u. Hier deze foto bijvoorbeeld, die is genomen in **Klang** op **Malakka**, in de kerk waar **in dec.’45** de kerstviering werd gehouden bij de **nonnetjes**,” vertelt Marianne. Verbaasd zegt sobat Harry: “Ja, dat klopt nog ook!” “En kijk eens” zegt Joop, “hier heb ik een foto met de tekst: ter herinnering aan het frontleven in **Raamsdonkveer**.”

Foto Harry van Heugten

15 oktober 1945 foto :Harry van Heugten

Sobat Harry vertelt verder: “Ik ken weinig jongens die in het in boekje staan, want ik zat bij de stafcompagnie. Daar had ik mijn eigen groep. **Broos** uit **Tilburg**, die is ook al enige tijd geleden overleden. Hij woonde in de **Slepersstraat**. Ik geloof dat **Jan van de Corput** de enige was die nog in leven was die ik kende. Helaas is hij ook pas overleden. Ik heb nog ene goeie maat van **2-6RI**, **Jac Heimans** uit **Chaam**. Ze hadden vroeger in Breda een bloemenzaak.” Marianne vind geen **Heimans** op de ledenlijst, maar belooft dat uit te zoeken. (*Gevonden!*)

We merken op dat het wel zo is dat **2-6RI** op het moment een kleine groep is op verschillende reünies.

“Ha, het **N.I.S.- gebouw** in **Semarang**”, ontdekt Marianne. “Mooi dat u bij veel van de foto’s achterop heeft gezet waar en wanneer deze is genomen. Hier zie ik de begrafenis van **soldaat van Weert** op **Malakka**. De eerste die ‘gesneuveld’ is.” “Hij werd vermoord”, antwoordt sobat Harry. “Hier de weg naar **Reksosari**. Dat was vlakbij **Tjandi**. Kijk, op deze staan we voor de **Jappenbarak** op **Morib Beach** op **Malakka**. **Dirk van Riel** kennen jullie ook niet hè, uit **Chaam**?” “Helaas, dat is voor mijn tijd geweest,” zegt Marianne. Marianne herkent foto’s die zij eens heeft gekregen van sobat **Henk Graat** van de **verbindingsdienst T-Brigade**. “Oh die foto met die grote slang! Die had ik ook van meneer Graat.” Joop ziet aan de teksten achterop de foto’s dat er een hoop destijds naar huis zijn gestuurd. “Ja, dat klopt,” zegt sobat van Heugten, “ook van onze **Jan**. Jan zat op **Soerabaja** bij de mariniers. We hebben elkaar nog eens ontmoet in Semarang.

Ik ging naar huis en hij ging terug naar Soerabaja. Hij moest nog een jaar blijven. Na Indië heb ik nog 43 jaar bij de **PTT** gewerkt. Tineke is kosteres geweest. Daarbij hebben we samen nog lang vrijwilligerswerk gedaan”.

Mevrouw **Tineke van Heugten** geeft ons 50 euro contant. Ze heeft met **zegeltjes** geld gespaard! “Hier hebben jullie **de opbrengst!**” We zijn bijna te verlegen om het geld aan te pakken. Mevrouw Tineke van Heugten dringt er op aan dat we het **moeten** aannemen! We beloven dat we geld op de rekeningen zullen storten en de donatie vermelden in het boekje. Beiden echtlieden krijgen spontaan drie klapzouen van Marianne.

Als we allemaal weer rustig zitten vertelt Harry van Heugten, dat hij nog weet dat er tijdens de 1^e politionele actie een journalist bij hen is mee geweest op patrouilles. Hij heeft er later een boek over geschreven. Marianne weet dat het de journalist **J.W. Hofwijk** is geweest. Het boek heet: ‘**Hitte van de dag**’. Een ander boek van hem heet **Blubber**. “Wat een kerel was dat. Hij kon overal mee in het veld. Lenige kerel ook!”

Sobat Harry van Heugten somt namen op van de voor hem bekende officieren : **Kapt. Vaessen, Pieterse, Koerselman , Nota en Koppenol**. “Die **Koppenol** heb ik goed gekend. Op een patrouille kwam ik in een mijnenveld terecht. En dat was niet gezegd dat we in een mijnenveld zaten. Dus toen er iets ontplofte, vroeg ik aan de commandant benepen: Er is een ontploffing, wat kan dat zijn? Hij antwoordde: Blijf staan, blijf zitten waar je zit en niet bewegen, want je zit in een eigen mijnenveld. Toen is **korporaal Smeets** gesneuveld. Ik moest 's nachts bij **Koppenol** komen, want die wou zeggen dat ik niet doorgegeven had dat we in een eigen mijnenveld zaten. Maar dat wist ik toch niet!? Tegen **luitenant de Vries** die bij ons was had ik gezegd: moeten we de weg niet vragen aan de **majoor ??**, “Ik weet zelf de weg wel!” zei de Vries, maar hij wist de weg niet. Maar dat wisten wij weer niet!

Toen wij op **Malakka** zaten moesten we om beurten ook patrouille lopen en in zo'n kuil zitten en zo. Daar was ik samen met **Frans Hanse**, een jonge vent met een kale kop, heel sportief. We werden op het matje geroepen want we hadden niet gepatrouilleerd. Hoe ze dat wisten? Ze hadden alleen zijn kale hoofd boven de deken uit zien steken. Ja, dat was op Malakka. Gelukkig was daar nog niets aan hand. Maar toch moest daar ook gewaakt worden. Die kale kop van hem heeft hem verraden. **Frans Hanse** uit **Geertruidenberg**, het was ook een beetje vreemde hoor. Ik vroeg mij wel eens af hoe die in het leger is gekomen”. Bij Marianne gaat een lichtje op: “**Lies Hanse** bedoelt u waarschijnlijk!

Mijn vader vertelde ook over **Lies**. Hij was het sulletje van de compagnie." "Ja ,inderdaad," zegt Harry van Heugten lachend.
"Een sulletje tot en met. Hij heeft zijn hoofd op Malakka helemaal kaal laten knippen", vertelt van Heugten.
"Wat er na Malakka verder met hem gebeurd is weet ik niet."
Marianne weet van foto's van haar vader die in **Salatiga** zijn gemaakt, waar Lies samen met haar vader op een **Harley** zit.

We praten nog over de toestand in de wereld. Daar is altijd gesprekstof genoeg over. Maar dan wordt het toch hoogtijd voor ons. We mogen de foto albums meenemen om te scannen. Nee, we hoeven niets te eten en we beloven de fotoalbums weer zo snel als mogelijk terug te brengen. We worden behulpzaam in onze jassen gehesen, drie klapzoenen voor beiden en dan op naar de volgende sobat. Hans van Dijk.

Het 2-6RI lied.

De boot is ooit gevaren
Over de woelige baren
Op weg naar het mooie land
Na behoud van vele eeuwen
Gingen we proberen
Ons Ned. Indië te eren
Te behouden voor vele mensen
Wat kon je anders wensen, maar
Weg ging het mooie land
Maar Marianne en Joop
Hielden toch iets ten doop
De herinneringen zijn nog in het geweer gekomen
Leve Sepatoe Roesak.

Harry van Heugten 2-6RI

Het is soms ook wel eens triest tijdens een bezoek.

Nadat we sobat **Harry van Heugten** in **Breda** gedag hebben gezegd, gaan we door naar **Rosmalen**. Naar het **Hospice Duinsche Hoeve**. Hoewel hij graag thuis had willen overlijden kon **Sobat Hans van Dijk, 3MPIV**, niet langer thuis blijven wonen. "Ik ga door tot ik niet meer kan" is zijn motto. Net voor de kerst belde Hans Marianne op om te vertellen dat hij voor de laatste maanden van zijn leven in **Hospice Duinsche Hoeve** zal gaan verblijven.

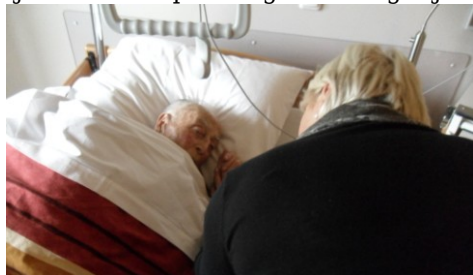
We arriveren op 13 januari 2015 bij het rustieke gebouw. Het ademt een weldadige rust uit. Uitzicht over bos en hei.

Bij het binnengaan botsen we haast tegen **aalmoezenier Maj. Liduina van de Broek op**. Dat is toevallig! Aalmoezenier Liduina van den Broek is de **dochter van Kapt. v.d. Broek van 2-6RI†**. Via sobat **Jo van den Heuvel 2-6RI** zijn Marianne en zij in contact met elkaar gekomen.

Liduina v.d. Broek wil graag sobats ontmoeten die haar vader hebben gekend en uit hoofde van haar beroep bezoekt zij ook sobats. Op verzoek van Marianne is zij destijds op bezoek gegaan bij sobat Hans van Dijk thuis en sindsdien bezoekt ook zij hem regelmatig.

We praten over Hans van Dijk in de hal alvorens we naar hem toe gaan. "Ik ben net op weg naar huis. Ik heb een poos bij Hans van Dijk gezeten. Wat gesproken met Hans, de krant gelezen en gebeden. Het wordt minder met hem".

Wij gaan kijken wat Hans ervan vindt als we zo ineens bij zijn bed staan. De grote, ruime kamer met persoonlijke spullen komt warm over. Geen steriele bedoeling. Huiselijk. Hans slaapt! We gaan rustig bij hem zitten. Ineens is hij toch weer wakker. Blij verrast is hij dat wij er zijn. Hoewel hij steeds in slaap valt, komt hij toch regelmatig weer even bij de mensen. Hij bedankt ons voor alles wat we voor hem, maar ook voor de Tiggerveteranen doen en hebben gedaan.

"Doorgaan hoor! Jullie doen het zo goed. Bedankt voor alles en vergeet de jongens niet de groeten te doen van mij hoor!"

Marianne zit bij Hans, heeft zijn handen in haar handen. Praat zachtjes tegen hem. Ineens komt er een hele blije gloed over het gezicht van sobat Hans: "**Wat ruik je lekker!**" zegt hij blij. Dat vergeet Marianne niet. Eenmaal thuis maakt zij een paar geurzakjes met het parfum wat zij op had. Met een briefje erbij "Voor onder uw kussen" stuurt ze het later naar Hans van Dijk op. Gewoon zomaar!

Sobat **Ton Limburg**, 3-2-7RI
vader en opa
*10 oktober 1925 - † 18 januari 2015

*Vele fijne herinneringen
Verzachten onze smart.
Voorgoed uit ons midden
Maar altijd in ons hart.*

Helaas kwam het bericht van overlijden van sobat **Ton Limburg** laat in de middag voor de dag van de crematieplechtigheid. Voor ons te laat om nog een medische afspraak van ons af te kunnen zeggen. Wij waren daardoor dus ook niet aanwezig bij het laatste afscheid op 21 januari in de aula van het crematorium **Boschhuizen te Venraij**. Een brief met woorden van medeleven en troost is naar de nabestaanden gestuurd.

Corr.adres. Wolfskers 7, 5803 LX Venraij

Via Piet Boukes(2-13RI) naar het Teylersmuseum.

Op 27 januari 2015 gaan we weer op stap met de trein! Dit keer naar **Sobat Piet Boukes** van 2-13 RI en naar het **Teylersmuseum** in **Haarlem**. Natuurlijk maken we eerst een afspraak. Sobat Piet zegt: "Ik haal jullie op bij de bushalte! Bel even als je op het **treinstation Haarlem** in **de bus** stapt." Zo gezegd, zo gedaan. Piet gaat ons voor naar zijn huis waar zijn vrouw **Nanny Boukes** op ons wacht. We worden door haar hartelijk welkom geheten.

We krijgen meteen een rondleiding door het appartement en eindigen in Piet zijn domein met alle onderscheidingen en veteranenattributen. Maar ook met allerlei accessoires voor de te houden feestelijke evenementen in het wooncomplex. Piet is nog heel actief. Maar eerst nu aan de koffie hoor.

Piet begint zijn verhaal. "Ze hebben het er hier wel eens over: **Oh! koloniaal!** Dit en dat. En dan zeg ik: Ik kan je foto's laten zien, dat we er één van ons dragen, maar ook één van hun. Dan hadden we wel een patrouille van 12 man! Dan was je zo al vier man kwijt om twee man te tillen. Mee terug gesleept! Als we dan dat waren, wat jullie zeggen, hadden we hem neergelegd en kapotgemaakt. Daar kraaide geen haan naar.

Ik ben geboren in Haarlem. Ik had nog drie broers jonger als ik en twee zusjes. Ik was de oudste. Ik ging naar de lagere school en daarna meteen aan het werk als veertienjarige! Ik hielp op de **Botermarkt** een Joods gezin met kousen verkoop. Als de markt was afgelopen en alles moest worden opgeruimd hielp ik mee, dan kreeg ik een kwartje. Door hen, die Joodse familie, kon ik bij de **kousenfabriek HIN** hier in **Haarlem** terecht. Die bestaat al lang niet meer hoor.

Ik kwam daar in september en ongeveer oktober werd ik ziek. Toen heb ik anderhalf jaar eerst in het **ziekenhuis** en vervolgens in een **sanatorium** gelegen. Ik was toen 14 jaar en 16 jaar toen ik er weer uitkwam. Ik heb daar twee keer kerst meegemaakt. "TBC?" Vraagt Marianne. "Nee, ik had het in mijn buik. Ik werd wel bestraald door een of ander ding maar ik heb nooit op de TB- afdeling gelegen.

Waarom ik naar Indië ging? Ja, weet je, ik had er op school veel over gelezen. Ik was gek van Indië. Mijn **grootvader** had op **Atjeh** gezeten en die had een groot litteken. Hij had een klap gehad met een klewang. Maar opa praatte nooit over Indië. Hij was **KNIL- militair** geweest. Mijn vader was juist **anti- militair!** Totaal anders dus. Toen ik naar Indië wou, wilde hij niet tekenen. Zegt die grappenmaker op het stadhuis: 'Ik kan niet schrijven!' Ik was toen nog gewoon burger.

Wij stonden als **OVW- er** zo gezegd klaar om te gaan en toen werd er een **stop ingevoerd** omdat we niet Indië in mochten maar naar **Malakka** moesten. Toen kregen wij bericht dat we bedankt werden. Ik was toen al gekeurd en al. Een maand daarop kreeg ik alsnog bericht dat ik in **Assen** moest opkomen. Dat was in **januari 1946**. Als **soldaat OVW- er**.

We zijn met **2-9 RI** en **2 -13 RI** met de 'Tabinta' eerst naar **Engeland, East Hampstead** gegaan. We werden gelegerd in van die nissenhutten. **Reading** was daar ook in de buurt. We hebben daar niks gedaan. Ik geloof dat we 1 keer over de schietbaan geweest zijn. Het eerste wat we deden in Engeland was **eten**. Die Engelsen hadden van die ronde broden en dat was in vieren gedeeld. Toen dachten wij dat het alleen voor de morgen was maar dat was ook voor de middag! Dus we gierden van de honger daar.

Met de **Kota Agung** zijn we naar **Indië** gegaan. Aan boord kregen we dan een bonnenboek. Voor wat te kopen, maar er was niks te koop. In de **golf van Biskaje** werd ik zeeziek. De eerste de beste keer dat ik boven stond, stond ik aan de verkeerde kant van de reling. Er stonden nog meer jongens. Nou je raad het wel. Dat wist ik ook al gauw."

"Ik wil toch even terug naar de **oorlogstijd in Haarlem**", zegt Marianne. "Daar hadden we in Haarlem weinig mee te maken", zegt Piet. "Er is een bombardement geweest in wijk het **Rozenprieel** (*red. donderdag 3 okt1940.*) Het bleek dat er een stuk of vier huizen helemaal weg waren, mensen overleden. Ook een fabriek geraakt. Naderhand is er eigenlijk weinig meer gebeurd tot noem eens wat, **6 december**.

Toen kregen we een oproep dat we ons moesten melden. Mijn vader en ik stonden klaar want we hadden maar zo'n **klein huissie**. Toen kwam der een buurman van ons die vroeg wat mijn vader ging doen. Mijn vader zei: Wat moet ik? Hij zei: je kan daar boven onderduiken. Er was een werkplaats. Wat had die man nou gedaan? Die had zo een puntdak. Hij had er als het ware een dubbeldak gemaakt. Daar lagen we op een gegeven moment met een man of zeven, acht. Daar hebben we een week gelegen. Toen heb ik van begin december tot mei thuis gezeten met mijn vader, die was nog geen 40.

Mijn moeder moest met mijn twee broertjes eten halen. Alleen pa, die ging er zo nu en dan wel eens op uit. Hij was ook zo, op een gegeven moment moest je spullen hebben om te ruilen. Je kon alleen met goud komen of andere spullen. Pa leverde werkmanspakketten, dat was een overall met zwarte sokken. Die kreeg je speciaal op een vergunning. Nou die had hij. Daar kreeg hij weer tarwe voor. Als hij tien pond had, dan hield die er zelf 5 en de andere 5 ging die ruilen. De boeren waren maar wat blij met die overalls. Zo deed pa dat. Moe ging op het fietsje. Alleen als ze aardappeltjes nodig hadden dan ging mijn jongere broer mee. Anders ging altijd mijn jongste broer mee.

Nanny en ik kenden elkaar al." "Ja", beaamt mevrouw **Nanny Boukes**, "hij woonde vier huizen verder als wij! Ik heb met hem in Indië gecorrespondeerd. Met nog een jongen in de straat die ook daar zat. Ik weet nog toen hij terugkwam uit Indië, ik zag hem voorbijlopen in de straat en ik dacht: **Oh wat is die klein**". " Maar ik was wel snel" merkt Piet gevat op.

“Het was feest bij hun omdat Piet weer thuis was en ik was er ook. Op een gegeven moment wordt Piet in de hoogte getild en ik ook! Nou, dat was het, zo gezegd. Je kreeg een fiets toen je thuiskwam, weet je dat nog?” “Jazeker, het was een **Magneetfiets**.

In augustus **1949** hebben we ons verloofd en in het jaar daarop, **1950**, heb ik haar getrouwd. De eerste drie jaar waren we samen. Dat hadden we zo afgesproken. Eerst zekerheid met werk en zo.” En toen? “Mijn vader was glazenwasser hè. Die hoopte dat ik het overnam van hem. Dat heb ik ook even gedaan, want mijn vader kreeg **hongerodeem** na de oorlog. Dat heb ik gedaan tot vader weer aan de gang kon, maar mijn Nanny vond het veel te gevaarlijk. Ik kreeg 15 gulden steun in die tijd.

Toen kon ik bij ‘**Maas**’ aan het werk voor 25 gulden. Ik heb allerlei klussen gedaan. Bij een **blikfabriek** blikjes uitdeuken. Nou, ik was nog niet klaar of er flikkerde alweer een zootje om.

We kregen van **prins Bernhard** een kaart, ik weet niet of je die wel eens gezien hebt? Nou, ik heb hem nog liggen!! Dus ik een brief geschreven aan prins Bernhard of die me kon helpen aan werk. Maar ik hoorde niks. Heb ik weer een brief geschreven. Binnen een week werd ik geroepen door de **arbeidsbeurs**. Ik moest bij de directeur komen. ‘Wat maakt u mij nou weer. Ik heb al **twee keer bericht** gehad van prins Bernhard!’ Ik zeg: **Nou en?!** ‘Ja wat voor werk zoek je dan. We hebben geen werk in uw vak.’ Ik zeg: wat voor vak? Ik vraag u geen werk in mijn vak, ik vraag u om werk! Nou doe maar bij **de Hoogovens** dan.

Ik heb vijf jaar in werkploegen bij de Hoogovens gewerkt! De **vuilste baantjes** kreeg ik. Op een gegeven moment kwam ik thuis: Ik heb ontslag genomen. Nou, dat was natuurlijk helemaal niets! Ik was toen 24. Toen heeft zij, Nanny, een brief geschreven naar de Hoogovens en kon ik terug komen. Ik had ontslag genomen want ik stond de hele dag in de regen en omdat je **maar handlanger** was, kreeg je ook geen goeie kleding. Toen ik weer terug kwam, kwam ik bij een **elektrische afdeling**. Wat kreeg ik te doen? Gleuven graven en die kabels erin graven voor zo’n kast, soort generator. Later werd ik **kraandrijver**. Dat ging me veel beter af. Ik was zo behendig met dat ding dat ik een snoepje dat de jongens beneden in de bak deden, ik boven zo uit de bak kon pakken. Ik kon lezen en schrijven met die kraan. Via een tip van iemand van een **bouwbedrijf** kon ik terecht in de **tunnelbouw** als kraandrijver. Maandag kun je beginnen, maar ik moest eerst even ontslag nemen bij de hoogovens. Ik was in mijn element. Ik draaide drie tegen de anderen twee cementbakken.”

Piet vertelt door over **bazen en baantjes** en wisselen van baas. Voor **vijf gulden** meer ergens anders veranderde hij zo van baan.

“Zo hebben we wat aangerommeld hè”. “Ja, dat hebben we zeker”, knikt Nanny. “Toen kwam er nog een ouwe baas die me graag terug wilde, maar die was mooi te laat. Ik had net getekend voor dienst!”

Joop vraagt: “Hoe ging dat Piet?”

“Ik moest me **effe melden** bij de kazerne. Alleen de eerste keer zat er ook weer zo’n goochelaar : Ja, je kan alleen maar als chauffeur. Ik zeg: Nou dat is toch goed?! Ja, dan moet je je rijbewijs halen. Toen ben ik mijn rijbewijs gaan halen. In **Amsterdam!** Had ik aan dat rijbewijs natuurlijk niks, want je moest een militair rijbewijs hebben. Dus dat ook gaan halen. Toen was ik **militair chauffeur**. Dat heb ik ongeveer tien jaar gedaan en toen ging ik naar een rij school in **Eindhoven** , ben ik **rijinstructeur** geworden en na verloop van tijd kreeg ik een cursus voor **sergeant** in **Utrecht**.

Toen ik uit Indië terug kwam was ik nog gewoon **soldaat 1° klas**. Hier begon ik als **korporaal 1** omdat ik al een **militaire loopbaan** had.

In 1960 werd ik **rijinstructeur**. In 1967 stopte ik als rijinstructeur.

De kinderen waren er toen al. We hadden toen **Peter** van 7jaar en mijn dochter was vier. We hebben nu vier kleinkinderen en drie achterkleinkinderen”.Marianne praat met mevrouw Nanny Boukes over en bekijkt de foto’s van de kinderen, klein - en achterkleinkinderen, terwijl Joop en Piet nog doorpraten over de militaire carrière van Piet.

Joop vraagt nog even door naar het **Indië-gebeuren bij sobat Piet**.

“ We kwamen aan in **Batavia**. Ik weet niet met hoeveel mensen maar met een **KPM** boot, de **Maatsuiker**,gingen we naar **Semarang**. In Semarang moesten we in landingsboten want er was nog geen haven.

Daar werden we opgesplitst. Een paar maten, waaronder **Joop Koster**, gingen naar **2-7 RI** en ik was de enige die ging naar **13 RI**. En waarom? Ik weet het niet . Ik kwam ook nog terecht bij infanterie terwijl het gros bij de staf en bij de ondersteuningscompagnie kwam. Dat is wel goed geweest hoor. Ik heb er heel fijne maten aan overgehouden. Moest op patrouilles.

De eerste ervaring was **die grote aanvallen!** Daar heb je zeker van gehoord! De 1^e augustus waren wij nog aan het inburgeren en de tweede aanval, op **11 augustus**, toen moesten we eruit! Toen zijn we gevlucht als het ware, ’s morgens moesten we onze wapens pakken.

Foto: Joop Pragt

Ik wil mijn wapen pakken, maar die was bij **de geweermaker**. Maar die jongens hadden zo'n ouwe **Lee Enfield** met lange bajonet. Ik zag er een liggen en die nam ik mee. Terwijl we eruit gingen werd er geroepen 'Bajonet op' en ik mee. Toen moesten we ook nog eens die **boesboes** in. Dat was de eerste keer hè! We hadden daar een uitval gehad en daar lagen **een paar doden**.

Maar de tweede dag, dat was **12 augustus 1946**, moesten we er uit. Ik zat bij een mortierpelotonnetje, we konden daar met dat ding niets doen en er werd geschoten. Dan zie ik eerst **Joep Bekkersen**, die had een schot door de borst gehad, maar die voelde alleen de achterkant. Weet je wat die riep: '**Let het mi gemaasd, het zijn die neue**'. Hij dacht dat hij door een van die nieuwe in de rug geraakt was. Toen kwam der nog eentje die had zijn hele kaak weg, alles helemaal rood. (*Sold. Crooijmans uit Helmond. red.*) En toen komt onze baas, een luitenant (*J. Cremers red*) met een sergeant, (*Dörenberg red*). Slepen een andere jongen. (*Hans Bertram uit Wylre. red.*) Die was al dood. Zo jong was ik, maar dat zag ik wel! Weet je wat die luit tegen me riep? Ga maar de karabijnen halen want die hadden ze laten liggen. En we hadden op dat moment geen commando. Dat heb ik hem heel kwalijk genomen. Dus we gaan terug, die **Joep** pakt de bren, ik zie zijn karabijn, maar ook mijn geweer liggen, dat neem ik ook mee naar hem toe. De brenschutter (*Leystra uit Brunsum. Red.*) was ook geraakt. Hij had o.a. een schot in zijn lies. Die is er aan gesneuveld. We hadden die dag dus eigenlijk 2 dooien en 2 zwaar gewonden. Dat was mijn vuurdoop! De 12e augustus vergeet ik dus nooit meer.

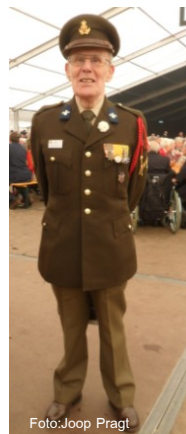
We hebben destijds ook nog eens een grote sweep gemaakt van **Cheribon** tot omgeving **West Java**".

Hier onderbreekt Marianne Piet even. "Piet, de **Tijgerbrigade** zat toch **niet** op **West Java**?" "Dat klopt", zegt Piet. "Maar ons hele bataljon werd verplaatst toen. Vanuit **Salatiga**, eerst naar **Cheribon**, en uiteindelijk gelegerd in **Garoet**. Nog een paar plaatsen die ik nog zo weet :**Tjikadjang, Soekamanah, Pameungpeuk, Gempol, Plered en Adjiwinangoen**. Ik heb het ergens nog helemaal op rijtje opgeschreven staan.

Drie maanden lang niets anders doen als lopen hè. Nergens onderdak. Waar je toevallig kon slapen, sliepen we. Ik had een vreselijke mazzel, want ik had een **Amerikaanse poncho**, waar ik helemaal in kon. Ik had niet zo'n gek kleine cape als de anderen hadden. Daar had je niets aan.

We waren de laatste keer toch bij jullie op de reünie in Vught? Zeg ik tegen die chauffeurs van de busjes die ons van het station naar de kazerne brachten: Als ik jullie was zou ik morgen op appel in burger verschijnen (*order: militairen niet in uniform in openbaar vervoer red.*).

Toen gingen ze naar die 'Stip' (*Regimentsadjutant Reids LBJ*) toe en die kwam naar mij. Hij zegt: 'Boukes, wat is dat? Ben jij mijn personeel een beetje aan het opstoken?' Ik zeg: "Ja, ik zou dat doen! (*Piet Boukes kwam naar de veteranendag in Soesterberg in zijn oude militaire uniform van 30 jaar geleden uit protest tegen de orders dat militairen niet in uniform over straat mochten. Het uniform paste nog prima!red.*)

Wat mij het meeste is bijgebleven? Nou die eerste dag wat ik net vertelde. Wij zaten toen bij de **Gombel**, **Djatingallee**, het **Chinese kerkhof**, **2-6RI** lag een beetje meer naar beneden in dat grote gebouw, het **N.I.S. gebouw**, in **Semarang**. Het **2-7RI** lag aan de **havenkant** en **3-7RI** lag weer achter ons. Achter de **Gombel**.

"Wanneer zwaaide je af," vraagt Joop. "In **augustus 1949!** Ik kwam terug met de **Kota Inten. Een pokkenboot**. Uit dienst in Nederland? 1 september 1981!

Ik heb nooit gehad dat het mij dun door de broek liep. Nee, gek hè. Ook niet bij die vuurdoop. Ook naderhand niets. Geen nachtmerries, geen angsten, niets. Nooit last van gehad. Ik heb toch ook dingen moeten doen waarvan je nu denkt, dat was niet zo mooi. Je moest. Maar als ik soms anderen hoor praten, heb ik wel eens het idee dat ik ergens anders gezeten heb. Die vent met die kapotte kaak, die dooie naast me, ja, je schrikt er wel van, maar nooit last van gehad.

Op een gegeven moment, in de omgeving van Semarang, lopen we in een hinderlaag. **Joep**, waar ik later **brenhelper** van werd, liep voorop. Schot door zijn arm. Loopt die net wat anders, had ik de kogel opgevangen. Ik heb echt alle mazzel van de wereld gehad hoor.

Weet je wat ik nog wel kwijt wil, we zijn allemaal veteraan, jonge en oude en zijn allemaal gelijk. We hebben allemaal hetzelfde gevaar gelopen.

Piet vertelt en vertelt maar door, over zijn ervaringen in Nederlands Indië maar ook zijn ervaringen later, als beroepsmilitair. Hij is een onuitputtelijk bron! Maar we zouden nog naar het museum gaan en daar wordt het nu wel hoog tijd voor. We gaan met zijn allen naar beneden en krijgen nog een rondleiding door de gezellige gezamenlijke binnenruimte. Piet is heel betrokken met de bewoners van het appartementencomplex. Hij is actief met de verzorging van bijeenkomsten, feestjes, fuifjes en uitstapjes. Hij babbelt er lustig op los en groet hier en daar, meer hier dan daar, de mensen die bij de gezellige zitjes zijn neergestreken. Kom op Piet, nu op naar de auto! Gas op de plank en gaan!.....tekst:Marianne

De Stoottroepers zitten in Krimpen aan den IJssel!

Marianne belt sobat **Kees Barnhoorn (4RS, 5RS.)** om hem te feliciteren met zijn verjaardag. **Mevrouw Barnhoorn** neemt de telefoon op. "Mijn man is opgenomen in de verzorging. Hij kon ineens niets meer en ik kon hem niet langer thuis verzorgen vanwege mijn heupoperatie", vertelt zij. Dat is voor ons het sein om aan onze **coördinatrice Marijke** door te geven dat meneer Barnhoorn op de bezoeklĳst moet komen te staan. Omdat we korte tijd later in **Capelle aan den IJssel** moeten zijn kunnen wij ook met gemak naar **Krimpen aan den IJssel**.
Op 3 februari 2015 gaan we naar sobat Barnhoorn.

We kunnen zonder afspraak maar met instructies van Mevr. Barnhoorn naar de afdeling in het **Zorgcentrum Crimpenersteijn De Zellingen**. "Niet te vroeg, want dan is die nog niet gewassen en aangekleed en ook niet in de middag, want na het eten moeten ze rusten en daarna wil hij niet meer uit zijn bed komen". Kwart voor elf vinden wij een heel mooie tijd. Op aanwijzing van het personeel vinden wij sobat Barnhoorn in een drukbezette, gezellige gezamenlijke huiskamer. Nadat hij **Joop** herkent en weet wat wij komen doen, lijkt het hem beter om een rustigere ruimte op te zoeken. Dat doen we!
We krijgen koffie van het personeel als we eenmaal aan de tafel in de andere ruimte zitten. Marianne vraagt of ze het gesprek mag opnemen. Dat is goed. Sobat Kees Barnhoorn praat wat moeilijk dus we nemen de tijd. (**Leest u dus langzaam**).

"In **Noordwijk** ben ik geboren. Mijn militaire registratienummer is 26.12.05.099. Ik ben nu dus 88 jaar. Een hele leeftijd hè? Ik was altijd heel actief en altijd bezig. Wat ik nu heb, heb ik een maand of vier geleden gekregen. Zo ineens. Ik wist het niet meer. Nu komt het een beetje bij. De dokter zegt dat het een stilstand is geweest in alle organen. Dat ik niet meer lopen kan is daar ook een gevolg van. Nu zit ik hier en mijn vrouw woont nog thuis. Samen kan hier niet. En verhuizen dichter naar hier dat wil mijn vrouw niet.

Tijdens de oorlog ben ik bij een boer ondergedoken die even buiten het dorp buiten woonde. Daar hielp ik daarvoor ook al. Vroeger wilde ik al **boerenknecht** worden, maar moest van thuis meer worden! Ik ging leren en diploma's halen.
Nadat **Nederland** was bevrijd ben ik 2 of drie dagen daarna in dienst gegaan. De **dienstplicht** werd weer ingevoerd toen ik net **zestien** was. Ik ben met mijn **zeventiende** in dienst gekomen. Het is voor mij altijd mijn **hobby** geweest zeg maar. Ik ben **beroeps** geweest. Hoe ze het toen der tijd noemden weet ik niet. Ik was **geen OVW-er**.
Het onderdeel waar ik bij ingedeeld werd, was al naar Indië en ik heb hier in Nederland nog twee tot drie maanden gezeten.

Het was een stoottroepen bataljon. Het 426^e bataljon. Ik was van 4RS dat ging over naar het 426^e. Inmiddels was ik **sergeant**. Ik wilde naar Indië. Ik wilde militair blijven, ook wat van de wereld zien. Uiteindelijk heb ik drie en half jaar in Indië gezeten, van mei **1946 tot 1949**.

Mijn opleiding kreeg ik in **de Harskamp**. We gingen rechtstreeks naar **Indië**. Niet via **Engeland**. Hoe het allemaal precies gegaan is weet ik niet meer hoor, **al dat gedoe**. Toen der tijd dacht je: Nou, ik kan in dienst blijven of je nou beroeps bent of niet. Maar op een gegeven moment kwam dat Indië. Mijn ouders, vooral mijn moeder, vonden het erg. Ik gaf **zielsveel** om mijn moeder. Maar ben toch naar Indië gegaan. Ik ging niet met het onderdeel mee, ik was bij 4 RS en daarna bij 5RS. Ik was al anderhalf jaar hier. Ik ben **effectief sergeant** geweest zo als dat toen heette.

We kwamen aan in **Batavia**. Het onderdeel was al weg en later hoorde ik dat ik er bij kon komen. Bij **23 RI, de KNIL**, heb ik ook nog gezeten. Thuis heb ik nog alle spullen waar dat allemaal op staat. Althans, als ze het niet al weggegooid hebben". Marianne roept: "Dat zal toch niet!?"

Ik ging op de **kaderschool** toen ik voor drie maanden terug was in **Holland**. Bij afd. opleidingen voor later Indië. Ik heb een jaar of vier mee gehobbeld. Ze moesten toch kiezen en ik ook. Nou dan ga je toch naar Indië. Nou, toen ik terug kwam was er weer geen plaats. Iemand gaf de hint '**de politie**'. Daar zaten ze te springen om gemotiveerde mensen zoals wij. Ik wil niet zeggen dat we met open armen werden ontvangen, maar toch. Je verdiende toen niet zoveel.

....."Kijk eens meneer Barnhoorn, een lekker kopje bouillon". Een **verpleegkundige** zet een kom voor sobat Barnhoorn neer. "Om aan te sterken", merkt hij op. ....

Toen ik daar bij de politie zat, heb ik mijn diploma's gehaald die nodig waren. Gewoon in mijn eigen tijd. "Waar was dat bij de politie", vraagt Marianne, in **Noordwijk**?" "Nee, gewoon in **Rotterdam**". "Rotterdam?? Op het **Haagse Veer** soms?" "Inderdaad! Heb ik toen zelf voor gekozen. Een kennis van mij zei: Kijk in een klein plaatsje kom je niet ver joh. Je ken best in Noordwijk bij de politie gaan, maar dan blijf je een **Jan Zak**. Je moet leren. Ze zagen dat ik leren kon. Ik heb mijn lagere diploma's voor **brigadier** en **adjutant** gehaald. En ik kon nog verder. Dat was toch een bepaald **struikelblok**. Ik had geen hogere opleiding. Ik heb het nog wel geprobeerd, maar dat ging niet. Nou ja, toen ben ik gewoon bij de **recherche** gekomen tot ik instructeur werd. Ik was een van de eersten die **zonder HBS- diploma tot instructeur** werd benoemd. Ik heb het altijd reuze naar mijn zin gehad bij de politie".

Joop maant sobat Barnhoorn nu eerst zijn bouillon op te drinken. "U moet aansterken!" "Ja ik ben hard achteruit gegaan. Dat voel ik zelf ook."

Het tweede deel van het gesprek hebben we op de kamer van sobat Barnhoorn. Joop heeft de sobat naar zijn kamer gereden. We moesten plaats maken voor de eters.

“Waar waren we gebleven?” vraagt sobat Barnhoorn als we weer zitten. “ U was bij de politie en kon naar de **Zweeuwse eilanden**. Dat wilde u niet. Bent u toen naar **Krimpen aan de IJssel** gegaan?” vraagt Joop.

“Nee, die commissaris daar die kende ik van vroeger. Hij logeerde naast ons op het dorp. Hij zei: Nou, je gaat weg hè? Ik moest kiezen waar ik heen wilde bij de politie. Ik heb iemand geraadpleegd, hoe heette die nou ook al weer, och kom, die voetballer, die was **hoofdinspecteur** bij de politie. Hè verdorie!” “**Bep Bakhuis**”, roept Joop als sobat Kees niet op de naam kan komen. Meteen wijst sobat Kees naar Joop. Dat was hem! “Het werd zo geregeld dat ik in Rotterdam kon blijven maar ze zeiden niet waar. Ik had geluk, ik kwam op **Zuid**. Van daaruit ben ik als **aspirant** begonnen, de anderen kwamen als agent aan. En ik ben toch **rechercheur** geworden.

Ik mag het best zeggen: ik heb nooit stilgezeten, veel geleerd en bezig gebleven. Niet stilzitten. Dan kom je er niet. Met de watersnood ben ik meer landelijk gaan werken. Ik ben toen ik 60 was met pensioen gegaan. Ik ben als **inspecteur** met **functioneel leeftijd ontslag** gegaan.

En nu zit ik hier en mijn vrouw thuis. Dat vind ik wel heel jammer hoor. Ik heb haar **begin 1947** leren kennen. Nee dat kan niet, toen zat ik in Indië. Nou, dat durf ik u echt niet te zeggen,” zegt Barnhoorn na lang nadenken. “We zijn **66 jaar** getrouwd, nee meer! **Sodujanus!**” zucht Barnhoorn. “Nou, we zijn heel wat jaren al getrouwd hoor. Het was wel nadat ik terugkwam uit Indië. In Noordwijk zijn we voor de wet

getrouwd en in Rotterdam voor de kerk. **4 mei,**” zegt hij na langdurig peinzen, “jongens wat is dat stom hè, dat ik nou niet weet wanneer precies. Ik weet wel het was op mijn vaders verjaardag. We hebben vier kinderen gehad”. Marianne weet dat er verdriet is, **Kees de oudste zoon** is overleden en sobat Kees schiet nu even vol. Tranen lopen langs zijn wangen. Marianne troost hem en zegt begrijpend: “Je kind verliezen is het ergste wat je als ouder kan overkomen.” Hij knikt instemmend: “Ja en dat komt maar steeds terug.”

Even later vertelt sobat Barnhoorn verder: "Ik heb 7 kleinkinderen. Mijn vrouw komt ook niet iedere dag. Nu heeft ze de griep. Hij zucht even en gaat dan verder: we hebben wel een groot voordeel. De telefoon!"

Sobat Kees kijkt even stil voor zich uit, haalt diep adem en gaat dan in zijn verhaal weer terug naar Nederlands Indië.

"Ik werd gestationeerd op **Oost Java**. Aan de overkant daar zag ik **Madura**. Wij hebben daar **3 maanden** gezeten, toen verkast naar Semarang. Het eerste half jaar **Soerabaja**, **Semarang**, en toen met het hele zootje meegegaan.

Mijn functie was **verbindingssergeant**. Ik moest zorgen dat de verbindingen van radio en telefoon er waren voor alle troepeneenheden die er zaten. In Soerabaja, daar hadden we een post, dat was niet de hoofdpост, maar de **bijpost Madura**. Daar zat eigenlijk het stafkwartier toen der tijd van de stoottroepen. Later werd dat **Semarang**."

"Waar zat u in Semarang?" "Ik heb op de **Malu borro** gezeten, maar ook buiten Semarang. Het was een paar kilometer de bergen in. Richting **Ambarawa**. Ik weet wel dat we in de **kazerne in Ambarawa** zijn geweest. Maar bleven daar niet."

"U zorgde dus voor de verbindingen tussen de troepen." "Je had het eigenlijk makkelijk, want je ging naar de **PTT** toe en die deed het werk."

Ik heb alleen aan **de tweede politionele actie** mee gedaan. Ik zat in het **6^e of 8^e vliegtuig** dat toen landde. Eerst gingen de **paratroepers**. Vlak nadat we waren geland werden we geplaatst in een burgerhuis vlak bij het vliegveld. Dat was een buitengewone ervaring: **voor het eerst vliegen**.

Wat mij het meest is bijgebleven is in Indië is natuurlijk **de manier waarop we weg moesten**. Wat nou **onze eigen deelname** er aan is geweest wisten we niet. Het was **heel vreemd**. Het was de ene dag je vijand en de volgende dag je vriend. Een hele rare toestand daar. Je kon je nergens op beroepen.

Ik denk haast nog iedere dag terug aan Indonesië. Nu vooral als je iets hebt. Heel vaak haal ik nog aan: Ja toen zaten we op **Semarang**, of toen zaten we op **Oengarang**. Je moest beslissen voor jezelf en soms ook voor anderen. Achteraf denk ik wel eens: hoe is het mogelijk dat het goed is afgelopen. Het was een grote verantwoording. Wij zagen de hogere rangen van het leger niet. Je dacht dan wel eens of je er goed aan deed wat je deed.

Nee, ik droom er niet van hoor. Daar heb ik geen last van, maar denk er heel veel aan. **Barend van Mierloo** van **5RS** heb ik nog pas gesproken. Hij komt hier ook zo af en toe. Veel zijn er wegvallen. Dat is wel zo. Maar ik weet nog overste **Mayer**, **Criens**, **van Mierlo**...

Jullie reünie was geweldig. Ik mocht twee jaar geleden tijdens de reünie de **herdenkingskaars** aan steken. Ik heb die taak trots op mij genomen. Een hele eer. Ik heb deze afgelopen keer moeten overslaan, dat is hartstikke jammer.”

“Zou u het fijn vinden als we uw groeten in het boekje overbrengen aan uw maatjes?” vraagt Marianne. “Nou, dat is best! Heel fijn hoor. Doe maar!”

We moeten afscheid nemen. Sobat Barnhoorn moet gaan eten. We nemen op de kamer heel hartelijk afscheid van hem. Hij huilt! Gewoon... omdat het even moest. Later, als wij hem naar de eetkamer hebben gereden, zwaait hij ons achter de eettafel uitbundig en trots uit!

tekst: Marianne

Op bezoek bij 5RS telegrafist Barend van Mierlo!

Kees Barnhoorn is niet de enige sobat die in **Krimpen aan den IJssel** woont. Ook **Barend van Mierlo** woont daar. Hij is ook van 5 RS en gaat soms bij Kees Barnhoorn op bezoek. Helaas heeft Barend van Mierlo geen goede berichten ontvangen over zijn gezondheid. Hij heeft prostaatkanker en het bekken is aangetast. We gaan bij hem langs.

Binnen in de warme kamer van het huis van Barend van Mierlo komt de geur van hyacinten en narcissen ons al tegemoet. Heerlijk! Voorjaar, maar dat is nog even wachten. We snuiven vergenoegd de lente op! Dat samen met een geurig kopje koffie, wat wilt een mens nog meer? Een goed verhaal.

Marianne vertelt dat ze bij Kees Barnhoorn vandaan komen. “Ja, het gaat niet zo best met hem”, zegt sobat van Mierlo. “In Indië was hij mijn **pelotonssergeant**. Ik zat bij de **Stoottroepen, 5 RS**, het verbindingspeloton. De ene dag op het berichtencentrum, de radiozender bedienen en decoderen en coderen van telegrammen. De andere dag liep je met een enorme radio op je rug en twee reserve batterijen in de tassen. Het waren de **18,6 radio's** waarmee we op patrouille gingen. Wij hadden geen aanvallende taak, berichten wisselen en dat soort dingen. Maar ik had wel een **Lee-Enfield** geweer. Soms moesten we dwars door het oerwoud en met die lange antennes, wat een gedoe man”. “En daarmee was u een mooi doelwit”, merkt Marianne op. “Goed gezien”, zegt sobat van Mierlo.

"Ik ben geboren in **Den Haag**. Een week na mijn geboorte verhuisden we naar **Breda**. Mijn vader restaureerde samen met zijn vader **kerkinterieurs**. Maar ook van die grote mannetjes en vrouwtjes op de draaiorgels . Die lagen dan thuis bij ons in de werkplaats. Ik ging ze 's avonds allemaal een handje geven. Hij werkte o.a. ook nog voor de **ETNA** in **Breda** en het embleem van de ETNA, die twee mannen die een schenk met gloeiend metaal dragen, heeft hij ontworpen.

De eerste dertien jaar heb ik in Breda gewoond en de lagere school gevolgd. Mijn vader kreeg een baan bij een andere haardenfabriek en toen zijn we naar **Hilversum** verhuisd. Daar heb ik een **4 jarige mulo** opleiding gedaan en daarna ben ik naar de **avondschool** gegaan.

Toen werkte ik ondertussen al als **assistent-chef** in een zaak in luxe huishoudelijke artikelen". "Maar", merkt Joop op, "toen zat u wel midden in de oorlog. En dat was ook een heel spannende tijd natuurlijk".

"Ja dat was inderdaad een spannende tijd want ik heb ook **ondergedoken** gezeten. In de Breda zat ik al in de 1^e klas van de MULO en in Hilversum heb ik er nog 3 klassen bijgedaan". "De scholen werden toch op een gegeven moment gesloten", merkt Marianne op. "Hoe hebt u de MULO dan af kunnen maken?" "Onze school werd ook in beslag genomen, maar we gingen wisselend met een andere school naar les. De ene school 's morgens, de andere 's middags. Zo heb ik **begin 1944** mijn diploma gehaald. Toen moest ik **onderduiken**.

Onder ons huis hadden we een grote kelder, daar kon je in staan. Er was een platje onder de trap naar boven, dat hadden we precies op de naden uitgezaagd, een luik. Daar kwam allemaal puin te voorschijn. Bouwlui hadden destijds dat allemaal tussen de fundering gestopt om het maar kwijt te zijn. Dat puin kon een **veeboer** verderop goed gebruiken om **zijn erf** op te hogen. Mijn broer en ik sjouwden een **zinken teil** met puin 's avonds in het donker daar naar toe. Wij kregen van hem weer wat stro voor onze schuilplaats. Iedere avond gingen wij daarin. Het was al eens gebeurd dat ze aan deur bonkten en dan moesten wij als hazen naar de schuilplaats. Alleen dan was je bed nog warm! **Die moffen** waren ook niet dom. Vandaar dat we maar iedere avond in de schuilplaats sliepen. Het is dus gebeurd dat die Duitsers binnenkwamen. We hoorden ze door het huis lopen. 'Waar zijn de jongens'. **Mijn moeder** vertelde dat we al in **Duitsland** zaten.

Een paar huizen verder woonde **van Voren, een groenteman** en die had een paard en wagen. Hij moest voor die Duitsers, je had toen de Centrale keuken, daar moest die voor rijden. 's Avonds om 8uur, half 9 kwam die terug en dan had die wel eens een restantje van dat gaarkeukeneten voor ons. Dat was een en al water met wat koolbladeren en zo. Maar ja het vulde toch weer even. Zo zijn we dan de Hongerwinter doorgekomen. Mijn vader ging ook op **hongertochten** naar de boer. Het was al een oude man.

Hij ruilde pakken kaarsen, klossen garen, flessen slaolie en zo. Met geld kwam je er niet.

Hij kreeg een keer door een bombardement bij **Doornspijk** een scherf in zijn arm waardoor hij zeven breuken had. Hij is toen in het ziekenhuis van **Ermelo** opgenomen. Maar er was geen telefoon, niets. Hij was al weken weg. Wij maar wachten en wachten. Na drie vier weken, kwam er een vrouw aanbellen die mijn vader in het ziekenhuis had leren kennen. Zij vertelde dat mijn vader dus in het ziekenhuis lag. Die **Hongerwinter** dat is een toestand geweest, dat vergeet je je hele leven niet meer.

Toen de oorlog afgelopen was ben ik dus bij die zaak in luxe huishoudelijke artikelen gekomen en ging ik 's avonds naar de **avondschool**. **Juni 1947** moest ik in **militaire dienst**. Ik werd opgeroepen en werd goedgekeurd. Er waren twee man van het hele bataljon die vrijwillig naar Indië wilden. Ik dacht: ik wil die mensen ook bevrijden. Ik weet precies wat het is om onderdrukt te zijn. We kregen onze opleiding in **Nijmegen**. Mijn eerste dag in dienst was **4 juni 1947**. Na drie weken bij de **stafcompagnie** in de **Generaal Snijderskazerne** gingen we over naar 's **Hertogenbosch**. De **Isabella-kazerne**. Op **5 november 1947** zijn we vanuit **Rotterdam** met de '**Volendam**' naar Indië gegaan.

Joop bladert door het fotoalbum. We komen een bekend plaatje tegen. Een tekening, gemaakt door Barend van Mierlo.

"**Tarrewarren** op de **passar**! Als die kerel vier **roepia's** vroeg, was er één genoeg! Dat leerden we al snel".

Marianne vraagt onderwijl verder, "waar kwam u aan in Nederlands Indië?" "In **Tandjong Priok**. In december. Het hele bataljon ging naar **Celebes**. Acclimatiseren. Maar in **Oost-Java** had de **KNIL** geen specialisten voorhanden. Radiojongens en carrierchauffeurs en zo. Daarom ging er een detachement van ons niet acclimatiseren in **Celebes**, maar meteen door naar **Semarang**. Daar gingen we met de trein naar **Djember**, Oost-Java.

Vanuit **Djember** werden we naar de **KNIL-postjes** gebracht. Twee hier, twee daar. **Kees Barnhoorn** was daar niet bij. Hij zat in **Celebes**. Die kwam later pas in **april 1948** nadat ze geacclimatiseerd waren, naar Semarang naar de verschillende posten waar wij dan al zaten. Ondertussen gingen wij iedere dag op patrouille. Het ging daar heftig aan toe. Er zijn **6230 jongens** van ons gesneuveld daar. Moet je voorstellen.

Zo zijn we ook een keer **Djocja** in getrokken, want we werden maar steeds beschoten en in hinderlagen gelokt zowel 's nachts als overdag.

Ik weet nog goed, we kwamen een keer in een jeep een tjot (heuvel) af, toen er een inlander op de grond stond te wijzen. Het bleek dat er een berrmbom lag. Anders had ik het misschien niet eens meer na kunnen vertellen. Maar zo probeerden ze ons aan alle kanten tegen te werken. Terwijl wij juist kwamen om die mensen te bevrijden. Waar we eenmaal waren, waren de mensen zo blij. Toen we die gasten verdreven hadden, kwam het leven weer op gang”.

Joop ziet een foto van het berichtencentrum. Er staat een fiets voor de deur. “Die is natuurlijk om de berichten snel weg te brengen?” “Alleen als het dicht in de buurt was natuurlijk, dan konden we het snel even wegbrengen.

Ik was bij de **KNIL** ingedeeld in **Oost-Java**. We gingen niet mee op patrouille met de KNIL. Wij waren er om de radio te bedienen.

Het was zo, die luitenant van de KNIL als die een telegram bij mij kwam brengen, dan sprong die voor mij in de houding. Dan zei ik: **Man, doe niet zo gek!** Ik ben maar soldaat. (later werd ik soldaat 1^e klas). Maar toen ze zich daar zelf konden bedruipen, zeg maar, toen gingen we naar **Midden Java**, bij **Ambarawa** en zo, toen vielen we weer gewoon onder de **KL. De Tijgerbrigade**.”

“Moest u ook berichten verzenden en waar heeft u dat geleerd?” “Dat leerde ik in **'s Hertogenbosch**, in Nederland dus. Telegrafie, coderen en decoderen en werken met de **Slidex-map**. Weet je wat dat is? Dat is een map met kaarten, met een sleufje waar je een celluloid strip in kan doen met coördinaten. Dat veranderde twee keer per dag. Dan kreeg je die code op en op het raakpunt van de coördinaten was er hulp nodig. Er werd celluloid gebruikt omdat als de vijand het in handen zou krijgen het snel vlam kon vatten. Later toen er geen celluloid meer was, gebruikten we platgeslagen bamboestokjes”.

Intussen zitten we in Djocja in het album. “Heb je die foto met de **parade in Djocja**? Dat was alleen maar om indruk te maken op die lui. Een stukje machtsvertoon van Nederland. We hebben dus ook **Soekarno** gevangen genomen daar. Nou wij, **5RS** dan”. We vinden hiervan een foto in het album van Barend van Mierlo

“Wat een bekende foto. Hebt u Soekarno zelf nog gezien?” “Nee, die maten van mij waren er wel bij. Ik zat op het berichtencentrum. Ik had geen gevechtstaak. Ik heb ook nooit iemand hoeven doden. Wat het meeste indruk op mij heeft gemaakt in Indië? Nee dat vind ik geen moeilijke vraag hoor. De allereerste avond.

Wij kwamen 's avonds laat aan bij de KNIL en toen kregen we meteen al een aanval. Je knijpt hem enorm! Later werd het 'gewoon'.

We moesten op patrouille met een van de sergeants van de KNIL. Als hij mannen tegen kwam dan vroeg die: **Tani(Boer)** en als die dan zei ja, dan knalde hij ze zo neer. Ik, de radioman liep achter de commandant, zo vlak voor mijn voeten, schiet hij de man door zijn hoofd. Ik vergeet dat mijn leven lang niet meer. Dat gebeurde die tocht meerdere keren. Waar vrouwen en kinderen bijzaten! Wat bleek later, hij werd **de beul van Ambulluh** genoemd, zijn zusters waren verkracht en zijn ouders waren vermoord door **ploppers**. Ploppers deden zich vaak voor als **tani's**. Ja, zo was die man geworden. Niet goed te praten natuurlijk.

De militaire wereld is een rauwe wereld en op een gegeven moment kreeg ik wel behoefte aan een meisje. Via een advertentie in het **Tuney Tunes muziekblad** waar op de achterkant militairen in Indië gratis een advertentie mochten plaatsen, leerde ik **Wilma**, mijn latere vrouw, kennen. De mooiste herinnering aan Indië is de dag dat ik een foto kreeg van Wilma en dat ze had geschreven dat ze ook van mij hield! Toen we 5 mei 1950 thuiskwamen met '**de Nelly**' zijn we op **13 mei**, op Wilma's verjaardag, verloofd. Een heel feest. We hebben elkaar **61 jaar** gekend. De laatste 21 jaar heb ik haar verpleegd. We hebben 1 dochter.

Na een paar weken thuis ben ik bij **Vroom & Dreesman** in Hilversum als assistent chef op de afdeling luxe en huishoudelijke artikelen gaan werken. Vanwege botsingen op het werk ben ik daar weggegaan. Toen ben ik verstelbare prijskaartjes die in etalages gezet moeten worden gaan verkopen. Ik ging door het hele land. Daarna begon ik mijn reclamebedrijf '**Artistiek**' en tekende o.a. prijskaartjes met tekeningen van koekjes voor bakkers. Met een speciale stift kon je dan de prijs invullen maar ook wijzigen. Dat heb ik jarenlang gedaan. Vervolgens ben ik overgestapt op kleefletters. Mijn ouders hielpen met het uitstansen van de letters en die in dozen doen. Ik verkocht die dozen weer door het hele land. Eerst met een demonstratiekoffer op pad met de trein en later met de auto. Jaren gedaan. Tot de markt vol zat.

Ik solliciteerde toen voor administratief medewerker in Nieuwerkerk bij een openhaarden fabriek, **DREMU**, die voorzethaarden maakte. Ik maakte folders en reclame op de bedrijfswagen. Door mijn kennis in reclame kwam het bedrijf tot bloei. Helaas raakte de eigenaar zo door het dolle heen, die verbraste het bedrijf aan **dure diners** en **geld smijten**. En hij **zoop!** Binnen de kortste keren had hij **twee ton schuld**. Het bedrijf ging failliet. Daarna heb ik heel veel gesolliciteerd. Zelfs voor **tomatenplukker**.

Op een gegeven moment zijn we in de tapijten terecht gekomen. **Perzische tapijten** herstellen. We kregen er snel handigheid in. We plaatsten advertenties en ik heb zaken opgebeld en verteld dat wij tapijten repareerden. Dat ging lopen! Binnen de kortste keren kregen we een reparatieopdracht van de **Bijenkorf** voor vijftig tapijten! Omdat er zoveel vraag naar was, zijn we zelf ook tapijten gaan verkopen. Tot **2012** heb ik nog tapijten zitten repareren hier. Wilma overleed in 2010. Al die tijd heb ik haar hier thuis verzorgd.

Wat ik nu doe? Ik schrijf **gedichten** en heb **een boek** geschreven. Ik lees de bijbel, ik houd stille tijden (bidden), ik zit op een **Bijbelstudieclub**, maar ik ga ook nog naar het **Krimpenersteijn**, waar **Kees Barnhoorn** zit. Daar bezoek ik verschillende mensen. Ik schaakte een tijd met iemand, ik las voor. Er zijn altijd veel mensen die graag bezoek willen krijgen. Het gaat me nu wat moeilijker af vanwege die grote gevaarlijke plek in mijn lendenen”.

We krijgen aan het eind van het bezoek nog een mooie opsteker van sobat van Mierlo. Hij heeft het bezoek erg prettig gevonden en zegt: “Jullie zijn integere mensen. Beschaafd, warm en betrokken. Zeer sympathiek”. Wij zeggen : “Het is een mooie invulling van ons leven. We doen dit graag, met liefde, respect en eerbied voor de veteranen”.

Tekst:Marianne

Flitsbezoek aan Gerard Hegge

Op de terugweg naar huis na ons bezoek aan Barend van Mierlo uit Krimpen aan den IJssel gaan we ook nog even langs bij veteraan **Gerard Hegge**. We brengen hem het **geleende fotoalbum** terug. We maken nog gezellig een babbel en dan is het genoeg voor vandaag! We gaan naar huis!

Hand in hand met Feyenoorder 5-5RI-er Koos v.d.Kuy

Omdat we op **26 februari in IJsselstein** moeten zijn, vragen we aan onze **coördinator nazorg Marijke** of we meteen die dag langs sobat **Koos v.d. Kuy** in **Gouda** kunnen gaan. Dat kan. Op naar Gouda waar sobat van der Kuy ons verwacht. Zijn vrouw doet open. Zij wordt opgehaald door de dagopvang. Ze vind het erg jammer dat ze nu net weg moet. We overhandigen haar wel nog even het leuke geurige damespresentje van de reünie. Zwaaiend gaat ze later aan de arm van chauffeur voorbij het raam.

“Goh” zegt **sobat Jan van der Kuy** als we in de kamer zitten, “wat vind ik het hartstikke leuk dat jullie hier zijn.”

Joop geeft sobat v.d. Kuy een deurhanger met daarop gedrukt ‘**niet storen, Feyenoord speelt**’. “Vanavond spelen ze de thuiswedstrijd tegen **Roma**. Maar dat ding hoef ik niet op te hangen hoor,” zegt sobat van der Kuy, “ik ben er vanavond zelf bij in de Kuip! Ik heb destijds als **oorlogsinvalid**e van Feyenoord een **vaste plaats** in het **Feyenoordstadion** gekregen.

Ik heb altijd op **Zuid(Rotterdam)** gewoond. Nee ik ben geen Rotterdammer, want ik ben op **16 december 1927** in **Gouda** geboren. Een echte Gouwenaar. Ik was twee jaar toen mijn vader voor zijn werk

Foto:Joop Pragt

verhuisde naar de **Blaaksedijk** in **Rotterdam**. Toen ik Indië zat, zijn mijn ouders weer in Gouda gaan wonen.

Ik ging op school op de **Hillevliet** in **Rotterdam**. Bij **meester Fortuyn**, dat was de hoofdonderwijzer. En ja, het is inderdaad familie van **Pim Fortuyn**.

Na de lagere school ben ik naar de **ULO** gegaan en toen ben ik basketbakker bij de **firma van Stralen** geworden, een **oud-Feyenoorder**. Tot ik opgeroepen werd voor de dienst ben ik basketbakker geweest.

Ondertussen was het ook **oorlogstijd**. Toch heb ik mijn school gewoon af weten te maken. We zijn wel verplaatst. In de school op de Hillevliet kwamen allemaal **Duitsers** in te liggen. Ik was toen een jaar of veertien, vijftien jaar. Later, op **6 november '44** werd ik opgepakt. Opgepakt en in het **Feyenoord Stadion** gestopt. We moesten lopende naar **Gouda**, dat was de eerste stopplaats, daar hebben we overnacht in de **St.Janskerk**. Van daaruit zijn we in **Utrecht** terecht gekomen. Dat ging op paard en wagen. In Utrecht aan de **Catharijnesingel**, aan de ene kant heb je het politiebureau, daar stonden een hoop mensen en daar lagen van die **rijnaken**. Daar werden we in gestopt. Dat was bedoeling. Maar twee niet hoor. Want mijn 3 jaar **oudere broer** was ook opgepakt. We waren met zijn vieren of vijven en het was een drukte van al die mensen die daar stonden. Op een gegeven moment moesten we in die boten, maar hebben ons gedrukt tot we helemaal tussen het publiek stonden. En toen weer terug naar huis”.

“Toen u in het **Feyenoordstadion** vastzat, speelde u al in **Feyenoord**?” stelt Joop. “Ja, toen speelde ik nog maar net bij Feyenoord. **In A1**”. “Nou”, zegt Joop, “klasse. Dan kon je een aardig balletje schoppen hoor.” “Maar toen moest ik begin **'47** in dienst en ik kwam in **Schalkhaar**, de kazerne daar, bij een kapitein.. ??,hè zijn naam ben ik kwijt, hij was van voetbalvereniging **Go-Ahead**.”

Toen ben ik in training gegaan bij **GO-Ahaed**. Ik ging naar **Indië**. Ik was dus **dienstplichtig**. Ik wilde wel als **OVW-er** maar mijn vader gaf geen toestemming.

Nadat we 'ontsnapt' waren bij de boten in Utrecht zijn we aan het zwerven gegaan. Na weken zijn we uiteindelijk toch in **Rotterdam** terecht gekomen. De bevrijding afgewacht en toen moest ik in dienst. Ik kwam op in **maart '47** bij de **9^e reg. infanterie** in **Steenwijk**. Dat ging ook naar Indië toe. Wij werden overgeplaatst naar het **5 RI** in de **Westenbergkazerne** in **Schalkhaar**, dat was een paraat onderdeel. Dat ging naar Indië toe. Ik heb daar ongeveer een maand gezeten. Als **aanvulling** ben ik bij het **5^e** terechtgekomen. We gingen precies op mijn verjaardag, **16 december**, vanuit Rotterdam met de '**Zuiderkruis**' direct naar Indië. Ik was niet eerder het land uit geweest. Aan boord kreeg ik een baan in de keuken als **broodbakker!** Aan boord werden geen gebakkies gebakken hoor.

We kwamen aan in **Semarang** en later gingen we door naar **Salatiga**, daar zat **2-6RI**. Dat was de **ouwe hap**. Wij waren de **baroe's**. Eerst lag ik op buitenpost **Soemowono**, na drie maanden werd ik overgeplaatst naar de **ondersteuningscompagnie** in **Salatiga** bij het **Chinees Paleis**. Daar heb ik gezeten tot december tot we oprukten naar **Djokja**. Ik was **waarnemer** bij **inlichtingen en veiligheid**. Ook weer met een ploegje van 12 man. We zwierven overal rond en zaten nooit bij het onderdeel zelf. Over heel **midden Java** en toen **Djokja**. Maar vanaf **23 december 1948** weet ik **niets meer**.

"Dat zal ik nooit vergeten", zegt sobat v.d.Kuy **geëmotioneerd**. Dat is nog **iedere** dag bij me. Ik toen iets meegemaakt dat maakt niemand meer mee!

Een onderdeel van **5RS** lag op **Soemowono**. De luchtlanding was op 19 december. Dat was voor het eerst dat ik in een vliegtuig zat. Van Semarang naar Djokja. Met **carriers** in het vliegtuig. We landen op het vliegveld **Magoewo** bij Djokja en zijn we op **Moentilan** terecht gekomen. Daar hebben we een paar dagen gezeten.

Het was op **23 december 1948**, het was ongeveer **5 uur 's middags**. Om 6 uur is het duister hè. We staan daar met 2 carriers op een knooppunt van een paar wegen. Er komt een jeep met aanhanger met jongens van **5 RS** aanrijden. Die hadden de grootste lol. Zingen en zo. De commandant sommeerde ze te stoppen. "Waar is de reis heen?"

Ze moesten naar de brug. Dat zou ik maar niet doen, want het wemelt van de **TNI**. Heel de dag was er al geschoten. Mijn commandant, de **luitenant Mikmak**, een veiligheidsofficier zei: Jullie kunnen wel onder begeleiding van de carriers, daar waren ze als de dood van. Nee dat was helemaal niet nodig! En daar gingen ze... Hier hapert van der Kuy even, slikt en vervolgt: .....Nog geen 200 meter verder rijden ze in een hinderlaag. Er waren er zes doodgeschoten. .... Ja, dat was een verschrikking.... Wij er op af. We hebben ze opgepakt en naar **Muntilan** gebracht. Het was een verschrikking! Een vreselijke bedoening. Terwijl wij nog gezegd hadden: niet doen! ...Nadat het was gebeurd hebben we ze dus opgepakt en in van die rieten matjes gepakt en zijn we weggereden. We hebben urenlang.... Een verschrikking was dat....Dat was dus de andere dag. Het was enorm warm en het duurde uren en ze lagen in de carrier. We konden ook nergens heen. Overal was schieten, overal was vuur. Uiteindelijk zijn we toch bij de brug gekomen. Die brug was opgeblazen. We waren er een paar dagen daarvoor nog overheen gekomen. De spoorbaan lag er nog. De carriers hebben we op de spoorbaan gezet en zo zijn we doorgedaan. Uiteindelijk kwamen we bij hulpposten. Die hebben alles van ons overgenomen. Het was allemaal heel heftig.

Op **27 december** moesten wij met onze carrier **als beveiliging** van een **konvooi** terug uit Salatiga, voorbij **Ambarawa**, naar een voormalige post van de **KNIL**. Er was al gewaarschuwd voor **mijnen** en **trekbommen** en zo. We hadden een te kort aan personeel, toen hebben ze mijn wagen volgeladen met **mortiergranaten**. Ik ging achter het konvooi rijden, want als er wat gebeurd....dan gaat de hele zaak de lucht in. Wij reden er dus een heel eind achter...Ja en toen zijn we, **ik** weet het niet hoor!,**op een trekbom gereden. Vanaf dat moment weet ik helemaal niets meer.**

Later hoorde ik wat er allemaal gebeurd is.

Op **28 januari 1949** kwam ik voor het eerst **uit coma**. Ik lag toen in het **St.Elisabethziekenhuis**. Heel zwaar gewond. Het is nog veel erger, ik was al **als gesneuveld** opgegeven. In het krantje '**De Locomotief**' van **7 januari 1949** staat dat ik gesneuveld ben. Maar ik weet niets. Dat is helemaal uit mijn geheugen. Wat ik toen vreemd vond, dat er in het ziekenhuis allemaal doekjes over de spiegels hingen. Maar ik ben **16 meter** weggeslingerd en met mijn hoofd op de spoorbaan gekomen. Mijn hele gezicht was scheef en kapot. Mijn linkeroog lag er uit. Het is allemaal redelijk goed gekomen. Lopen gaat wel, alleen het praten gaat soms wel moeilijk, maar dat komt omdat ik een paar keer een **herseninfectie** heb gehad.

Drie jaar geleden sta ik bij de bus, ik ben neergevallen en de volgende dag kom ik weer bij in het ziekenhuis, Geopereerd en al en met een **pacemaker**. Als herboren was ik!

Mijn vrouw en ik zijn in **1978** terug geweest naar **Indonesië** om te kijken of ik nog iets zou herinneren, maar er komt niets meer boven.

Ik heb **7 maanden** in het **Elisabeth** gezeten. Toen konden ze me pas vervoeren. Ik was van kop tot teen gewond. Verbrijzelde enkels, wervelfracturen, helemaal verlamd. Ik ben met een oor helemaal doof. In **juli '49** ben ik met de '**Grote Beer**' teruggebracht naar **Nederland**. Ik werd opgenomen in het oude ziekenhuis in **Den Haag**. En van daaruit twee jaar naar het militair herstellingsoord **Aardenburcht** in **Doorn**. Ik heb er voor gezorgd dat ik er weer bovenop kwam. Ik heb altijd gezegd: Ik niet meer kunnen lopen? Let maar eens op dokter, je zal het nog meemaken: over drie maanden loop ik. **Dokter Spierenburg** zei tegen mij: Denk erom dat er nog een hoop aan je moet gebeuren. Het heeft jaren geduurd. Ik werd volledig invalide verklaard. **100% + 40% smartengeld**. Nee, het was nog anders! Ik zei: **Oh nee, dat nooit!** Ik wil weer **werken**. Ik moet weer **voetballen**. Dat kon nooit meer natuurlijk. Daar heb ik mij bij neergelegd. Ik was nog wel steeds lid van Feyenoord. Ja hoor. Ik heb als **oorlogsgewonde** een **speciale plaats** in het stadion. Ik ga nog steeds naar speciale wedstrijden. Ik rijd met een **aangepaste auto** of reis met de trein.

In **1993** kon ik pas voor het eerst goed lopen. Ik heb altijd met een stok gelopen. In 1993 ben ik hier geopereerd door **dokter van den Oever**. Hij zei: Ik kan je helpen. Maar je moet er wel op rekenen dat het wel twee jaar duurt, maar dan loopt je weer. Het lopen gaat! Rustig aan, maar ik loop nu kilometers! Geen **rolstoel, stok** of **rollator!** Toen ik dus voor die **140%** werd **afgekeurd**, accepteerde ik het niet.

In Indië had ik mijn **middenstandsdiploma** gehaald. Ik ben daardoor hier in **Gouda** bij de **Rotterdamse Bank** in de **administratie** terecht gekomen. Dat was mijn eerste baan. Leuke tijd gehad, maar ik wilde verder. Ik zag iedereen zich maar omhoog werken en ik bleef maar zitten. Terwijl ik toch een verantwoordelijke baan had. Daar heb ik wat **onenigheid** om gekregen. Er werd aangevoerd: Ja, maar je bent toch invalide en je hebt toch een pensioen? Wat heeft dat er nou mee te maken? Toen kreeg ik er de sloffen in en werd ik zo kwaad: ik pakte een **schrijfmachine** en die gooide ik zo door het raam heen". Joop zegt: "Is ook nooit meer teruggevonden die schrijfmachine". "Dat is ongeveer in **1953** geweest", lacht van der Kuy."Maar ik werd weer opgenomen en ging naar **herstellingsoord Austerlitz** om weer rustig te worden. Nou daar heb ik dingen meegemaakt, die maakt geen mens meer mee. Dat was een verschrikking. Ik ben daar een jaar geweest toen ze mij vroegen wat ik nou zou willen. Wat ik graag wil? Ik wil nog maar 1 ding: ik wil **terug in militaire dienst**. Toen de **kolonel-arts** daarvan hoorde, zei hij, daar gaan we voor aan het werk. Juist die tijd hadden ze personeel nodig bij **defensie**.

Heel gedoe geweest van dit en dat, maar ik kon terugkeren in militaire dienst. Ik zou geplaatst worden bij de 2° COAC in **Kampen** voor opleiding **sergeant administrateur**. Nou, dat was het. Ik werd **niet ontslagen**, moest wachten tot ik mijn oproep kreeg om naar Kampen te komen. Het zou zo ongeveer drie maanden duren. Ik ging met **ziekteverlof**. Uiteindelijk kreeg ik dus bericht van die **kolonel-arts**. Ik werd als **burger** bij de **militairen** ingedeeld. Ik ben tot **1983**, toen was ik **56**, bij defensie gebleven. Toen ging ik met **functioneel ontslag**. Dus dat was mijn hele relaas!”

“Nu horen we heel wat verhalen, maar dit is wel weer een heel bijzondere situatie hoor”, zeggen Joop en Marianne.

“Defensie is altijd heel goed voor mij geweest. Vooral toen er nog een dienstplicht was. Ieder jaar kreeg ik bezoek van de militaire dienst om te kijken hoe het met mij ging. Ik zei: ik heb niets nodig. Ik zorg gewoon voor mezelf. Dat hoeft allemaal niet. Dat is altijd goed gekomen.

Ik heb de **laatste vijf jaar** hier in **Gouda** in de **Prins Willem Alexanderkazerne** gezeten.

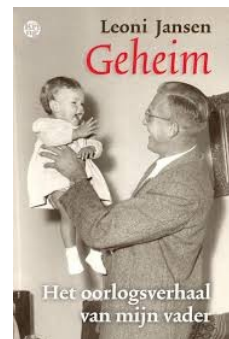

Ik ben getrouwd op **21 december 1960**. Mijn vrouw heb ik leren kennen hier in Gouda, een beste vrouw, maar de laatste jaren is het dus anders geworden. Dat is heel moeilijk. Ze gaat drie dagen in de week naar de opvang. Iedere laatste vrijdag van de maand

moet ik zelf naar **Oegstgeest**. Posttraumatisch stressstoornis. Ik ben nog steeds onder behandeling voor **PTSS**. Daar kan ik niet van buiten. Daar moet ik zijn.

In mijn leven heb ik al zoveel meegemaakt. Ik heb een vriend gehad. Een kaartvriend dan. Een prima jongen. Totdat! Ik weet niet of u wel eens van **Leoni Jansen** heeft gehoord. Vroeger was zij bij de televisie. Het **Jeugdjournaal**. Haar vader was mijn vriend. Op een gegeven moment stond er in dagbladen dat zij een boek ging schrijven over haar vader. Maar weet je wie haar vader was? Dat was een **Waffen-SSer**. **NOOIT GEWETEN!!**

Het was een geweldige vent hoor. Maar **NOOIT**, **NOOIT** iets verteld over zijn verleden. Niemand wist het. Hij is in **1994** gestorven hoor. Zij, **Leoni**, is dat boek gaan schrijven nadat hij overleden was. ('**Geheim - het oorlogsverhaal van mijn vader**'. *Dit boek kwam uit in januari 2013 red.*)

Zal ik nu dan maar eerst een kop koffie maken?" Marianne bladert even in het boek van **Leoni Jansen** en helpt dan Sobat van der Kuy met de koffie naar binnen te brengen.

"Hebt u kinderen?" vraagt Marianne. "Nee, wij hebben geen kinderen. Na ons trouwen werd mijn vrouw huisvrouw maar nu doe ik altijd de boodschappen. Ik heb wel hulp in de huishouding hoor. Ik heb geen extra verzorging of maatschappelijk werk. Ik woon hier vanaf **1972**. Toen ik overgeplaatst werd vanuit Den Haag kreeg ik dit huis via defensie. Nee, ik wil niet verhuizen naar een verzorgingsflat of zo iets. Ik zorg voor het ontbijt en alles wat er verder moet gebeuren.

's Middags ben ik weg. Ik moet altijd bezig zijn. Kaarten of kijken bij het biljarten. Biljarten zelf dat doe ik niet meer." Joop merkt ineens op: "Wat mij nu opvalt is, dat u de Telegraaf leest. Dat is een **AJAX-krant!**" "Nou, die lees ik al vijftig jaar!" antwoord sobat van der Kuy lachend.

"Tja, ik loop achter. Ik heb geen computer. Toen de computer zijn intrede deed, stapte ik er net uit begin 80. Tegenwoordig gaat alles met de computer. Oh ja, nou moet ik toch nog een ding vragen: **Lankhuizen**, die naam die zegt mij iets". "Nou dat is mijn vader. Die zat bij 2-6RI, bij de zware mortieren", zegt Marianne. "Was hij kapitein?" "Nee, mijn vader was soldaat. Bij de **ondersteuningscompagnie** bij de **zware mortieren**. Hij had rood haar. De inlanders noemden hem **Ramboed Merah**".

Ik ben altijd naar de reünies van **5-5RI**, de **ondersteuningscompagnie**, geweest", vertelt sobat van der Kuy verder. "Ik ga ook trouw ieder jaar naar **Roermond** en de **veteranendag** in **Den Haag**. Ik draag dan alleen mijn veteranenspeldje en mijn badge".

Marianne haalt aan dat toen zij een tijdje geleden de boekhouding deed en op de rekening keek, dat er ineens een bedrag van **355 euro** door **sobat v.d. Kuy** op de rekening van de sobats was gestort. Dat zij sobat Jan v.d. Kuy nog op heeft gebeld met de vraag of dat bedrag wel klopte. Het was natuurlijk een flink bedrag! "Ja, dat weet ik nog. Ik deed juist dat bedrag overmaken omdat ik bij 3-5-5RI heb gezeten!

Tja, dan krijg je ineens zo'n ingeving hè," zegt hij.

"Het boekje, zeg maar gerust blad, vind ik geweldig goed! Ik neem mijn petje er voor af wat jullie doen hoor. Ik kijk al weer uit naar de reünie hoor. Ik vond het wel jammer dat er dit keer van ons van 5-5RI zo weinig erbij waren. Tja het wordt allemaal minder natuurlijk. Die jongens van de groep in die ouwe uniformen vind ik ook leuk. Dat hoort erbij! Ik vergelijk jullie reünie dan wel met onze reünie , maar dat is heel, heel anders. Bij jullie is het familiair. Een familiedag! Een fijne dag uit".

Marianne zegt: “Dit jaar hebben we als thema **70 jaar bevrijding**. Straks moeten we nog ergens naar toe. Daar hebben we **cadeaus** gekocht voor jullie wat jullie dan krijgen. Het past mooi bij **70 jaar bevrijding**”.

“Weet je wat ik ook zo fijn vindt, dat jullie hebben geregeld dat je met een busje van de trein naar de kazerne wordt gebracht”. “Daar krijgen de **Limburgse Jagers** alle lof voor hoor”, zegt Marianne. “Nou, hartstikke goed! Natuurlijk vind ik het heel leuk dat er ook **militairen** aanwezig zijn van **het kader**. **En dat ze dan ook nog bij je aan tafel komen zitten om een praatje met je te maken, vind ik heel fijn**. Een **stukje waardering en respect**. Prima hoor. Maar ja, ieder jaar wordt het minder”. Marianne zegt: “Met respect, jullie zijn een uitstervend ras. Maar we blijven ons inzetten voor jullie hoor. Zo en nu gaan we naar **IJsselstein**. Het **speciale cadeau** voor de reünie ophalen”.

We nemen heel hartelijk afscheid en wensen sobat v.d. Kuy sterkte, ook met zijn vrouw. We hopen hem straks in september weer een mooie dag te bezorgen. Tot dan!

Tekst: Marianne

Het ziekenhuis uit en er meteen weer in!

Op 26 februari bezoeken we naast sobat **Jan v.d.Kuy**, nog een sobat. **Kees de Wit. VbaD T- Brigade**. Via zijn vrouw **Emmy** kregen wij bericht van de ziekenhuisopname van sobat Kees. Ook toen sobat Kees weer naar huis mocht. Een welkomthuiskaart werd door Marianne gestuurd. Dan volgt weer een melding van ziekenhuisopname en het ontslag. Maar de thuiskomst verloopt toch heel anders dan gedacht. We gaan bij hem thuis in **Hoofddorp** verhaal halen.

We worden weer heel hartelijk ontvangen door sobat Kees en zijn vrouw Emmy. Het lijkt of we niet weggeweest zijn, want de gezelligheid zit er meteen weer in. De goodiebag van afgelopen reünie wordt erg gewaardeerd. Evenals de placemat met het tijgerlied. “Volgende keer komen we u overhoren of u het lied uit het hoofd kent!” Goed, tijd voor de koffie en het volledige relaas over het bizarre ziekenhuisvoorval.

Kees de Wit had een herseninfarct gehad en was opgenomen in het ziekenhuis. Hij kreeg een extra stoot bloedverdunners en moest een nachtje overblijven. De volgende dag mocht hij weer naar huis. Een beetje in de war nog, maar als je de keus heb om naar huis te gaan, dan ga je! Zijn vrouw Emmy vertelt: “Ik zette hem op een bank in de ziekenhuishal neer. Twee tasjes met kleding erbij.

Mijn dochter ging vast vooruit om de auto voor te rijden. Ik zeg tegen Kees: Ik ga even kijken of Astrid er aan komt, dan kom ik je ophalen. Het is waarschijnlijk langs hem heengegaan. Ik sta met mijn rug naar de schuifdeuren boven aan de betonnen trap buiten te kijken of mijn dochter al uit de garage komt. Ik hoor ineens boven aan die trap: "Ow, ow,ow! En ik kijk en denk: O jee, er is iemand van de trap gevallen! Ineens zie ik mijn twee tasjes erbij liggen. Hij gaat nooit met de trap. Nooit! We komen dikwijls genoeg in dat ziekenhuis en gaat hij altijd met de lift. Ik liep meteen naar beneden en riep: Kees wat doe je nou!? Kees wat doe je nou!?"

Twee verpleegsters, die net naar huis gingen, trokken hun jacks uit en legden die over hem heen. Ze dorsten hem niet te bewegen. Later kwam er ook nog een arts bij". Droog merkt Kees de Wit op: "Ik had meteen eerste hulp!" "De ambulance werd gebeld. Die staan altijd achter het ziekenhuis! Maar het was spitsuur en alles was weg. We moesten wachten op een ambulance uit Haarlem. Op een plank en met nekkraag werd hij weggedragen. In de ambulance naar de eerste hulp aan de achterkant van het ziekenhuis. Och, wat een toestand allemaal". "Maar", merkt Marianne bij de hand op: "Sobat Kees, je had toch al je pyjama bij je!" "Nou mijn dochter en ik stonden wel even een potje te janken hoor. Eerst die infarct en nu dit. Maar we werden heel goed opgevangen." Kees zegt: "Ik weet nog heel goed dat tijdens de val ik een hand voor mijn gezicht heb gehouden. Dat ik niet op mijn kop viel. Bij onderzoeken bleek dat ik niets gebroken had. Misschien een rib, maar dat konden ze niet zien op de röntgenfoto. De pijn is het zelfde. Alles werd onderzocht en ik mocht eigenlijk weer naar huis". "Mijn dochter en ik trekken onze jassen weer aan", zegt Emmy. "De zuster komt met een rolstoel aan om hem naar de auto te kunnen brengen. Maar van de onderzoekstafel af komen dat deed hem allemaal zo 'n zeer. Hij zat in de rolstoel en toen werd hij niet goed. Lijkwit! Ik dacht: Oh God, daar gaat die. Maar gelukkig kwam hij weer snel bij. Hij moest wel in het ziekenhuis blijven. We gingen om 14.00 uur naar het ziekenhuis en ik kwam pas 's avonds om 23.00 uur weer thuis. Na 4 dagen mocht hij weer naar huis".

Foto's Joop Pragt

We aanschouwen nu alle nog zichtbare bloeduitstortingen. Neeeee!
Niet de broek laten zakken hoor! We geloven u zo op uw woord hoor!

Emmy: "We hebben foto's ervan gemaakt. Ik wist niet wat ik zag. Heel zijn onderlijf paars blauw, billen en zo naar voren. Ja, inclusief zijn jonge heer." "Je lijkt wel **een schilderij**," zegt Joop. "Ja, dat is zo en dat ben ik altijd al geweest ook!" antwoordt sobat de Wit gevat.

"Maar thuis ging het niet goed. De huisarts kwam erbij en hup, daar ging Kees nog eens een keer in de ambulance naar het ziekenhuis. Weer allemaal onderzoeken. Bleek ook dat hij niet goed kon plassen. Een katheter! Nou, dat hielp. Na alle onderzoeken bleek het een **Delier** te zijn geweest. Nooit van gehoord,"zegt Emmy, "dus ik heb het later opgezocht op **Google**. (*acute verwardheid ten gevolge een val, een ziekte of ongeval red.*) Kees moest toen een hele week in het ziekenhuis blijven.

Ondertussen pakt sobat Kees de Wit het **tijgerpresentje** van de reünie uit. Vergenoegd kijkt hij naar de spekkies in het glas. "Mmmmm! Dat is spekkie voor mijn bekkie!" Maar hij pakt ook de **Tijgeronderbroek** uit. Nou, dat veroorzaakt een lachsalvo! Joop zegt:"We hebben er ook nog bretels bij." "Hartstikke bedankt hoor", zegt sobat Kees, "heel leuk." "Maar goed" vervolgt Emmy de Wit het verhaal, "je bent er nog en het gaat iedere dag een beetje beter! **Houden van is dat je zorgt voor de ander als die iets mankeert.**" En zo is het!

Joop zegt: "Ik moet toch even opmerken dat ik het zo leuk vind dat u meteen iets op gaat zoeken op het internet. Geweldig. Duim op!" "Ja", zegt Kees de Wit, "ik stopte met computeren en zij nam het over." "Ik zoek alles op hoor", vertelt Elly trots, "van wat de artsen vertellen maar ook waarom de erwtensoep zuur was geworden! Ik wist niet dat je dat allemaal kon opzoeken met de computer."

"Marianne, ondanks al het vele werk wat ik destijds voor de **verbindingsafdeling Tijgerbrigade** heb verzet, hoor ik nu niets meer van hen," merkt Kees op. "Ja, van 1 of 2!" Waarop Emmy zegt: "Maar horen ze van **jou** wat? Wanneer pak **jij** die telefoon en denkt: Ik ga ze eens opbellen? Hoe is het met jou? Gewoon doen!" Joop en Marianne kunnen dat alleen maar volmondig beamen: Ja, gewoon doen!

Wij bezochten Kees de Wit en zijn vrouw Emmy eerder. We hebben toen uitvoering Kees zijn belevenissen in zijn jeugd en bij de Tijgerbrigade beschreven. Dit keer houden we het bij het bijzondere verhaal van het ziekenhuis. Niet dat het bezoek alleen kommer en kwel is geworden. We hebben tussendoor enorm uitbundig gelachen. Zowel Kees als Joop waren vooral de aangevers voor deze ontspannende lachsalvo's. Dan volgt nog een vrolijke mededeling: "in oktober dit jaar zijn we 60 jaar getrouwd, maar we vieren het straks in mei. We vieren dan ook onze verjaardagen. Halen we oktober niet meer, dan hebben we toch een feestje gehad! Hoera!"

tekst:Marianne

Weer op een ziekenbezoek maar toch ook weer niet!

“Marianne, mijn vader is opgenomen geweest in het ziekenhuis. Ik moest jou van hem bellen”. Na geïnformeerd te hebben bij de dochter van **Willem Arts, 2-2RVA**, hoe het met nu met hem ging, werd na een spoedberaad met Marijke, de coördinator nazorg, besloten hem te bezoeken bij thuiskomst. **IJsselstein**, dat lag toch mooi op de route voor onze andere bezoeken die dag.

Dus op **12 maart** tuften wij naar **IJsselstein**. Omdat we eerder wat problemen hadden met de **TOMTOM** waren wij niet in paniek dat de aankomsttijd **ruim een uur later** werd aangegeven dan wij zelf hadden berekend. Die instelling met de tijd zetten we thuis wel weer goed. Maar onderweg kregen wij onze bedenkingen. We herkenden de route niet en de borden gaven ook andere informatie dan wij verwachtten. Nogmaals de **TOMTOM** ingesteld. Geen verandering. Wat doe je dan? Je belt gewoon even op! Sobat Arts, waar woont u nu precies? We rijden nu al ruim een uur, maar zien de eindbestemming nog niet. U woont toch in **IJsselstein**? Ja, maar dan wel **Ysselsteyn in Limburg** is zijn antwoord. Ow! Wat een misser! Twee IJsselsteinen! Het is me wat!

Omdat we met het oog op de planning van de rest van de dag helemaal in de knoei zouden komen, hebben we in overleg met sobat Arts besloten dat wij meteen terug zouden rijden om voor de andere bezoeken op tijd te zijn. Zo snel mogelijk zullen we een nieuwe afspraak maken om hem in **Limburg** te bezoeken. **Politici** gaan na grote missers dan diep door het stof, **Marianne** stuurt **sobat Arts** een kaart met haar **welgemeende excuses** en belooft hem terug te gaan naar de schoolbanken! **Dubbele plaatsnamen leren!** Wordt vervolgd. Tekst:Marianne

---

Bezoek aan de onverslaanbare.

Na onze flater en met de kater van een vervelend knagend schuldgevoel vanwege het teleur moeten stellen van **sobat Arts**, rijden we weer terug naar **Rosmalen**. Hé Rosmalen, woont daar niet .....**Hans van Dijk**? Och, wat ging het slecht met hem.

Maar wat gebeurt? Marianne krijgt bericht van schoonzoon **Kees**: Hans is uit het hospice en in de verpleging. Het ging ineens weer veel te goed met Hans van Dijk.

Nou, dat wereldwonder wilden wij met eigen ogen aanschouwen.

En ja hoor! Daar zit hij dan! **Hans van Dijk**, met blozende wangetjes, glimmende oogjes en een brede lach om zijn mond! Joviaal wenkt hij ons. “Kom lekker bij me zitten. Wat fijn dat jullie die ouwe tijger komen bezoeken”. **Marianne** geeft Hans drie klapzouen en het snoepertje. **Joop** geeft hem een hand en een schouderklop. Voorzichtig.

“Tja, daar zit ik dan” zegt Hans glunderend. “Ik moest weg uit Hospice. Ik was te goed! Ik zit hier dan wel en je weet het hè: ik ga door tot ik niet meer kan, maar het is wel genoeg voor mij hoor”.

Later als we koffie drinken, babbelt Hans weer volop en we stellen voor om een filmpje op te nemen voor zijn vriend **Peter Fonkert** in de **USA** en ook voor **de overste van de Limburgse Jagers, Ramon Jansen**.

Maar eerst huldigt Marianne Hans met een **grote gouden medaille**. (*chocolate.red.*) Nummer 1. Dat ben je hoor! Een echte kanjer.

Foto: Joop Pragt

Hans glundert. Hij hoopt iedere reünie de oudste veteraan te zijn en belt dan een avond van te voren zelfs nog op, om te checken op welke plaats hij staat. Afgelopen reünie werd hij van plaats 2 verdrongen naar plaats 3. Vandaag is hij dus met een chocolade medaille gehuldigd als nummer 1.

Trots vertelt hij zijn verhaal in de camera. Vraagt meteen aan de **Overste Ramon** of hij een mooie erewacht bij de kist voor hem wil regelen als hij overlijdt. Dat zou hij een grote eer vinden.

“Alles leuk en aardig sobat Hans”, zegt Marianne, “maar nu geen filmsterallures krijgen hè. Twee films gemaakt!” Zelfs de medebewoner die bij ons aan tafel zit en niet te bereiken is, schiet nu in de lach.

Hans geniet! Hans geniet altijd van de aandacht. “Je zorgt wel goed voor de **Tijgertjes** als ik er niet meer ben hè,” vraag hij. Natuurlijk! “En doe je **iedereen weer de groeten van mij?**” “Doen we, meneer van Dijk”. “He geen meneer! Gewoon Hans!” “Dag Hans, als we in de buurt zijn komen we weer even koffiedrinken bij je hoor”. De filmster zwaait ons uit nadat hij weer drie klapzouen van Marianne en een gematigde handdruk van Joop kreeg. “Mijn jasje hangt al klaar voor de volgende reünie hoor. Ik doe mijn best om er weer bij te zijn!” roept hij ons nog na. Wij steken onze duim op. Goed hoor.

tekst: Marianne

Een heel verzorgingshuis op zoek naar vermiste sobat.

Na ons bezoek aan **Hans van Dijk** in Rosmalen, gaan we naar 's **Hertogenbosch**. Naar sobat **Harry van de Broek.(1RS)** Hij is degene die Hans van Dijk naar de derde leeftjidsplaats verdrong op de reünie. Overigens was Hans een sportief verliezer. "Ik stond graag mijn tweede plaats af aan hem hoor. Doe hem maar de groeten!"

Aangekomen bij de aanleunwoning in een van de meerdere gebouwen die verzorgingscomplex '**De Grevelingen**' heeft, lopen we met twee monteurs mee de hal in. Daar moeten we aanbellen. Zij ook. Geen van twee krijgt antwoord door de intercom. "Dat is vreemd, hij weet dat we vandaag bij hem op bezoek komen", zegt Marianne. "Dat is vreemd, zegt de monteur, "ze weten dat we vandaag komen". Weer bellen we. Zowel zij als wij. Zij krijgen ineens antwoord, bij ons blijft het angstvallig stil. We gaan samen met de monteurs de binnendeur door. Zijn we alvast binnen.

Naast een deur in de gang hangt een prachtige **tijgertekening**. We hoeven niet te twifelen waar we moeten zijn. We bellen, kloppen, bellen nogmaals. Geen reactie. Joop klopt, slaat op de deur, maar niets. Inmiddels er zijn er al enkele oudere vrouwelijke medebewoonsters nieuwsgierig komen informeren wie we zoeken. Iedereen weet wel iets, maar uiteindelijk dus niets. We gaan zelf op zoek. Er zal toch wel personeel zijn in dit huis.

Nadat door medebewoners met pasjes de tussendeuren konden worden geopend gaan we verder op zoek. Uiteindelijk vinden een juffrouw achter het buffet die ons vertelt dat ze sobat Harry van de Broek voorbij heeft zien komen. **Met zijn jas aan!** Kijkt u anders even in die zaal daar, of hij daar zit! Helaas geen sobat Harry. Een tweede personeelslid gaat op zoek en heeft een derde ook op pad gestuurd. Een vierde verzorger gaat uiteindelijk met ons mee terug naar de kamer van Harry v.d. Broek. Klopt, roept en opent dan met zijn kaart de deur. "Meneer v.d. Broek, bezoek voor u!". Maar er is niemand! Vreemd. Daar staan we dan. We besluiten om maar weg te gaan. Jammer. Maar ondertussen is het al ver over de afgesproken tijd heen. We gaan en laten ons visitekaartje achter.

's Avonds worden we door sobat Harry v.d. Broek gebeld. Hij dacht dat wij eerder bij hem zouden zijn. Duidelijk geval van misverstand. Omdat het zo mooi weer was, had hij eerder gegeten en is hij gaan wandelen. Doet hij iedere dag. We beloven hem dat we weer snel langs zullen komen. Dat is goed. Sobat Harry belooft dan thuis zijn! Tot dan.

Tekst: Marianne

Kostbare fotoalbums terug bij de eigenaar in Breda

De dag is bijna ten einde op **12 maart** en nog schijnt de zon volop. Van 's **Hertogenbosch** gaan we na een veteranenbezoek terug naar **Hoogvliet**. Maar we willen ook nog bij een sobat langs in **Breda**.

We hebben de **geleende fotoalbums** van **Harry van Heugten 2-6RI** bij ons. Marianne heeft alle foto's **gescand** en alle beschrijvingen op de achterkanten over genomen. De foto's daarna netjes weer gerangschikt in de albums. Een plakkertje erbij zodat ze er niet meer uit kunnen vallen.

Wanneer we vlakbij zijn, bellen we even op. "**Harry** komt naar beneden hoor", zegt zijn **vrouw Tineke** aan de telefoon. We wachten op de parkeerplaats. De '**poetsvrouw**' (*thuishulp*) is vandaag bij de familie van Heugten. Vandaar de afspraak dat we alleen de albums zouden afgeven.

Sobat Harry komt, met rollator, al heel snel naar beneden. Marianne geeft hem de albums terug. "Kijk, ik heb ze meteen even op volgorde gelegd en ik heb ook het album geplakt. Nu vallen de foto's er niet zo maar uit". "Oh dat is fijn!" Marianne geeft hem ook nog een boek over de **bevrijding van Breda**. "Het is bij u meer op de plaats dan bij mij op de werkkamer. Ik hoop dat u er wat aan heeft en anders geeft u het maar door aan de kinderen. En zodra we weer in de buurt moeten zijn, maken we weer een koffiepraatje bij jullie hoor". Drie dikke klapzouen en Joop zwaait vanuit de auto. Dag hoor.

Tekst: Marianne

Een spijtige verhindering.

Ondanks onze toezegging was het voor ons spijtig genoeg, door plotselinge omstandigheden, onmogelijk om **16 maart jl.** aanwezig te zijn bij de **5-5RI herdenking te Havelte**. Het **bestaande bestuur van 5-5RI** herdacht op 16 maart voor het laatst in de vaste bestuurssamenstelling de gevallen van **het bataljon 5-5RI in voormalig N.O.I in de periode 1948-1950**.

Wij hopen dat het voor de aanwezigen een mooie en gedenkwaardige plechtige herdenking is geworden. Het bestuur van de reünie en nazorgcommissie **2-6RI, Tijger-Brigade** hoopt de vriendschappelijke contacten met 5-5RI in de toekomst te kunnen continueren.

Tekst: Marianne

Johannes Cornelis van Dijk, 3 MP IV
Vader, opa en overgrootvader
Weduwnaar van Meta van Dijk-Creutzburg
*9 april 1922 - † 31 maart 2015

*Voorbij, de tijd vliegt voorbij
Kinderjaren, tienerjaren, groei naar volwassenheid.
De tijd gaat voorbij, met al zijn vreugde en verdriet.
Tijd alleen, maar ook tijd van samenzijn.
De tijd gaat langzamer, minder gehaast als niets meer moet,
Terugdenkend aan de voorbije tijd.
Dan staat de tijd stil, een mensenleven is voorbij.
Wat blijven zal in de tijd.....
De herinnering.*

Op 31 maart ontvingen wij per email het bericht van dochter **Ellen** en schoonzoon **Kees** dat **Hans van Dijk** die afgelopen nacht was overleden. De kaart volgde. Eerder in dit blad las u dat wij hem meerdere keren hadden bezocht zowel in de **hospice** als in verpleeghuis **Mariahoeve**. In voorgaande edities van de **Sepatoe Roesak** schreven wij ook al over Hans van Dijk, onze bezoeken aan hem en een uitgebreid **levensverhaal** over hem.

Hans was er trots op om veteraan, een **Tijgerveteraan**, te zijn! Hij genoot van de aandacht die hij kreeg tijdens **Tijgerbrigadereünies** van zijn **medeveteranen** en **jongens** van de **re-enactmentgroepen**, waarvan enkelen hem ook thuis nog hadden bezocht.

De avond **vóór** de reünies belde hij trouw op naar **Marianne** om te vragen of hij de oudste reünist zou zijn. Marianne moest hem steeds teleurstellen: "Nee, meneer **Chris Peelen** is u nog steeds de baas hoor." Na de reünie belde hij stevast de volgende morgen op om te vertellen hoe hij het naar zijn zin had gehad. De laatste keer zat hij zelfs nog ongeschoren in pyjama aan de telefoon! Aldus hemzelf.

Vaste prik waren er ook de **nabestellingen van de foto's** van die reünie: "doe van iedere foto waarop ik sta er maar **1**, waar ik **goed** op sta **2** en waar ik **heel goed** op sta **3**".

Daarna volgden meerdere bestellingen die echt in **de tientallen foto's** liepen. Voor bij de fotolijstjes met **Meta**, voor de **kinderen** en **kleinkinderen**, voor **de hulp, de dokter, de arts in het ziekenhuis**, ga zo maar door. Maar het was ook wel zo dat Hans dan bij de betaling van de foto's, **wederom steevast**, voor de gedane moeite **een donatie** voor de kas deed.

Met grote regelmaat belde Hans Marianne op. Zo maar voor een praatje met de **'Kletsmajoor'** zoals hij dan zei. Meta, zijn vrouw, noemde hem vroeger zo. Dat praatje duurde dan meestal **langer dan drie kwartier**. Het gebeurde wel eens dat aan het einde van een lang gesprek Hans opgewekt zei: "Zo, de avond is lekker opgeschoten voor mij. Ik ga naar bed." Tja, als je alleen bent kan een avond best lang duren. Hier bij ons thuis ging er regelmatig een maaltijd nog even terug in de magnetron. Maar altijd aan het einde van het gesprek bedankte Hans Marianne voor het luisteren en zij moest aan iedereen de groeten doen. Ook aan de **'jonge tijgers'** van **kapt. van Kemenade** en de **overste van de Limburgse jagers Ramon Jansen**, als ze die weer zag. Steevast vertelde Hans dat hij zijn **Meta** zo erg miste en hoopte dat de schepper hem die avond zou halen. Hij besprak met Marianne hoe hij zijn crematie wilde hebben en vroeg of zij kon regelen dat er een erewacht zou zijn van **de jonge tijgers**. Een telefoontje aan **kapt. R.v.Kemenade** was voldoende. Zijn mannen vonden het een eer om een erewacht te mogen vormen. Maar het was Hans zijn tijd nog niet. Zijn **motto** uit Indië: 'Ik vecht door tot de laatste man', had hij veranderd in: 'Ik ga door tot ik niet meer kan'. Hoewel hij alweer sprak om eventueel in september weer bij de reünie aanwezig te willen zijn, is het 'tot ik niet meer kan' op **31 maart jl.** bereikt. Een kleurrijk veteraan is heengegaan.

Op **paaszaterdag 4 april om 19.00uur** was de crematieplechtigheid in de aula van **crematorium Maaslanden te Vlijmen- Nieuwkuijk**. Hoewel Hans van Dijk zijn crematieplechtigheid tot in de kleinste details had geregeld, met een **erewacht van twee 'jonge Tijger' militairen**, de **re-enactmentgroep** en de **Limburgse Jagers**, bleef het 'beperkt' tot een **erewacht van de wapenbroeders**. Wij, Joop en Marianne, mochten de **Tijgerbanner** bij de kist plaatsen naast **het vaandel** van de **wapenbroeders**.

Aalmoezenier majoor Liduina v.d. Broek leidde de crematieplechtigheid. Dit op nadrukkelijk verzoek van Hans zelf. Zij lichtte het leven van Hans toe zoals zij dat tijdens haar vele bezoeken aan hem had leren kennen. Er was een **verhelderende** toespraak van **schoonzoon Kees** en een **liefdevolle** toespraak van **de kleindochter**. De achterkleinkinderen staken kaarsjes aan en legden rozen bij de kist die overtrokken was met de **Nederlandse vlag**. Helaas was er voor een toespraak of gedicht namens de Tijgerbrigade geen plaats in het programma.

Bij het dodenappel werden de aanwezigen gevraagd om op te staan.

Hans van Dijk! .....Present. Hierna werd door alle aanwezige militairen of oud-militairen een **glas cognac** geheven als afscheidsgroet aan Hans. Ook Joop mocht het glas heffen op Hans.

Na dit ceremonieel werd de vlag van de kist gehaald, de erewacht trad uit. Hierna volgde nog een gebed, een muziekstuk en de zegening door **Aalmoenier Liduina v.d. Broek**. Aan het einde van de plechtigheid kreeg iedereen de gelegenheid om een laatste groet bij de kist te brengen.

Namens de Tjigerveteranen brachten ook wij een eerbiedige groet.

De twee afgevaardigden van **de re-enactmentgroep, Bart Oostvogels en Kevin Thry** stonden stram in de houding en gaven een waardig militair saluut bij de kist.

Na afloop was er gelegenheid in de koffiekamer om de familie te condoleren. Hier **complimenteerden** wij **Aalmoenier Liduina v.d. Broek** hoe mooi zij deze plechtigheid heeft gebracht. Hans waardig.

Na afscheid te hebben genomen van Liduina v.d. Broek en de familie verlieten wij om 21.00uur het crematorium.

Niet eerder hebben wij zo laat een laatste afscheid meegemaakt.

Maar Hans, het was speciaal en waardig.

Tekst: Marianne. Foto: Bob Pragt

Corr.adres: Gestelseweg 202, 5216 VE 's-Hertogenbosch.

Sorry John, maar Marianne heeft soms een geheugen als een vergiet.

Vergeeten! Ohoh! In ons boekje van december helemaal vergeten te vermelden dat wij ook nog bij **Tjigerveteraan John Kamerling** langs zijn geweest. John is oud-collega van penningmeester Joop, maar ook een echte Tjigerveteraan.

We zien elkaar tijdens de veteranen inloopmiddagen in **Hoogvliet**, maar komen ook wel een paar keer per jaar bij elkaar op de koffie of de thee.

Eerder schreven wij al eens zijn indrukwekkend militaire verhaal.

Dat John alles kan maken wat zijn ogen zien, of niet zien, wisten wij al. Thuis, in z'n vakantiehuisje in **Hoek van Holland**, voor zijn vrienden en familie, maar ook voor de Tjigbrigade. Misschien weet u nog dat er tijdens de reünie prachtige (imitatie) **mortiergranaten** op de inschrijftafel stonden? John maakte die. Het houten sierbordje met het Tjigembleem? John maakte dat. De

Foto: Joop Pragt

gipsen presse-papiers, John maakte die. De mini-mortier die op mijn werkkamer staat, John maakte die. John maakte die. John maakte ook een aantal houten tjigbordjes. "Kom ze maar ophalen, ze zijn klaar," vertelde hij per telefoon. En dat deden we dus al verleden jaar. Zie hier John trots bij het eindresultaat!

Onze ‘Tijgertournee’ start bij Pieter Paulusma.

Omdat er nog zoveel sobats zijn die wij willen of zouden bezoeken, besluit Joop: wij houden een **Tijgertournee!** De ledenlijst komt erbij, Marijke wordt ingeschakeld en samen komen we tot een imposante lijst van de te bezoeken sobats. Joop boekt een hotelletje in Nijmegen en Marianne gaat aan het bellen. Na bijna een hele dag is een perfecte lijst met 11 namen compleet! We kunnen op reis.

Een dag voor het vertrek komt er al een kink in de kabel, sobat **Willem Arts** die wij zouden bezoeken is opgenomen in het ziekenhuis. We moeten het lege gat in de reisplanning opvullen en vinden de oplossing bij sobat **Johan Jonkers**. Hoera, we gaan de koffer inpakken.

Foto: Joop Pragt

Op maandag 23 maart gaan we bepakt en bezakt op pad. Sobat **Pieter Paulusma** in **Nijmegen** is de eerste veteraan die we bezoeken. We brengen het van hem geleende fotoalbum terug. De foto's zijn **digitaal opslagen** door Marianne. "Ik heb hier en daar nog wat nieuwe oude fotohoekjes bijgeplakt die kwijt waren en de bladen vastgezet", zegt Marianne als ze het album aan sobat Pieter teruggeeft. Meteen geeft zij ook het alom bekende snoepertje.

We drinken een heerlijk gezet kopje koffie en praten weer over van alles en nog wat. Natuurlijk over de veteranen en over een gelegd e-mailcontact met de zoon van een overleden **1RS-er**. Via de website www.sepatoeroesak.nl kwam deze zoon in contact met Marianne en zij zorgde dat er tussen hem en meneer Pieter contact werd gelegd. Sobat Pieter vindt het maar wat goed dat hij zo ook jongeren kan helpen met zijn ervaringen.

Hij laat Marianne een wat oudere adreslijst zien van **1RS-ers**. "Ik weet niet of iedereen nog in leven is en of iedereen nog op hetzelfde adres woont, maar misschien is het de moeite waard om eens na te gaan of er nog 1RS-ers zijn die bij de Tijgerreünie willen zijn." "Goed meegedacht, sobat Pieter", zegt Marianne, "zodra ik het adresbestand van de Tijgers opgeschoond heb, ga ik aan de slag met die van 1RS."

Na de huidige politieke toestand in de wereld en bijkomende actualiteiten te hebben besproken, is het tijd voor de volgende veteraan. **Henk Zwitselaar**. We nemen hartelijk afscheid en Marianne krijgt vermanend te horen: "Houd nou eens op met **meneer Pieter Paulusma**. Gewoon Pieter". Maar dat kan Marianne niet. "Laten we het houden op **sobat Pieter** of **meneer Pieter**," zegt ze. Dat is dan afgesproken!

Tekst :Marianne

Het luidruchtige middagdutje van Henk Zwitselaar.

Foto: Joop Pragt

Sobat Zwitselaar (2-6RI) is ondertussen weer opgenomen geweest in **Dakkerswald**, maar nu weer thuis in 'de **Oranjerie**!' Omdat hij maar **honderd meter** van Pieter Paulusma vandaan woont, wandelen na ons bezoek aan sobat Pieter even bij sobat Henk aan. Hij is thuis! Nee, niet in de eetzaal, maar boven op de kamer. We gaan naar boven. Bij zijn kamer aangekomen horen we de TV aanstaan. Joop 'klopt' met zijn vlakke hand op de deur. "Jaaaaaah!" wordt er aan de andere kant geroepen.

We gaan naar binnen. Sobat Henk Zwitselaar kijkt ons verbaasd aan. "He, dat is leuk. Ik ging net mijn middagdutje doen". De TV staat keihard! Een middagdutje? Joop pakt de afstandsbediening en doet het geluid even zachter. Hè, hè, dat praat wel even makkelijker.

We komen even kijken hoe het nu met u gaat! "Ja, dat zie ik. Nou, ik ben trots op mezelf dat ik dit keer weer zo snel thuis ben", zegt sobat Zwitselaar. We leggen uit van onze meerdaagse Tijgertournee en dat we in de buurt waren. We maken nog een kort praatje en dan kan sobat Zwitselaar toch lekker aan zijn middagdutje beginnen. "We laten nog een mooi boek voor u achter. Kunt u de geschiedenis van de 200jarige Nederlandse krijgsmacht doornemen. Dag hoor, tot de volgende keer."

Tekst: Marianne

Paul Wilms, een 5 RS- er in Nijmegen

Straks gaan we inboeken in ons hotel, maar eerst onze laatste sobat van ons Tijgertournee op deze dag. We rijden door naar **Paul Wilms, 5 RS**. Gelukkig liggen de adressen van de te bezoeken sobats heel dicht bij elkaar. Lekker allemaal in **Nijmegen**. Dat scheelt reistijd.

Nog voor we de **TOMTOM** uitgeschakeld hebben staat sobat Wilms al op de oprit om ons te verwelkomen. We pakken snel onze spulletjes en het snoepertje en dan gaan we achter de **Stootroeper** mee naar binnen. We komen in een heel licht, modern ingericht huis. Klassieke muziek klinkt in de kamer die uitkijkt op de prettige ruime tuin. Met een kopje koffie erbij gaan we aan ons 'verhoor' beginnen.

Marianne geeft eerst aan sobat Paul Wilms een compliment vanwege een tip die hij gaf na de eerste keer dat hij aanwezig was op de Tijgerbrigade- reünie: 'Ik mis iets op de tafels. Een kaart of iets waarover de mensen met elkaar kunnen praten'.

Dat knoopte Marianne meteen goed in de oren en sindsdien ligt er elke reünie een documentatiemap of interessante placemat op iedere tafel. Bedankt!

Hier begint sobat Wilms ontspannen met zijn verhaal. “Ik ben geboren in wat we toen nog noemden **Batavia**. Mijn ouders gingen er in **1916** naar toe. Mijn vader kreeg daar een standplaats voor onderwijzer 3^e klasse in **Banjoemas**. Daar zijn ook mijn twee oudste zussen geboren. We waren van huis uit katholiek en na 4 jaar wilden ze toch weer in hun eigen omgeving en met hun eigen

Foto: Joop Pragt

mensen omgaan. Toen zijn ze naar **Batavia** verhuisd. Daar zijn verder alle kinderen, op een na, geboren. Om de 7 jaar kregen ze negen maanden verlof. Dan werden ze ontslagen en alles werd verkocht. Daarna konden ze weer opnieuw solliciteren. Zo ging dat toen in het onderwijs. Het laatste wat vader had gedaan in Batavia is directeur van de **Hollands Inlandse school**. Daar zaten kinderen van de gegoede families. Die konden dat betalen. Het personeel was **Indo** en de jongens in de klas waren allemaal **Javanen**. Die werden opgeleid voor **bestuursfuncties**.

In 1934 zijn we teruggegaan naar **Nederland**. Er heerste toen al een echte crisistijd hoor. We zijn in **Nijmegen** gaan wonen. Waarom? Hier woonden toen nogal wat **kolonialen**. Het was een hele overschakeling hoor. Zeker voor mijn moeder. Die had daar heel veel personeel en hier maar één gediensstige. Ik was zes jaar. Ik kwam hier op school in de eerste klas terecht. Of ik het niet erg vond om vriendjes daar achter te laten, och, we hadden een groot gezin met acht kinderen en dat klonterde allemaal een beetje aan elkaar.

Zat tot **1939** hier op school, was misdienaar en kwam in aanmerking voor de **kleinseminarie**. Daar kreeg je dan de **gymnasiumopleiding** in de hoop dat je dus later **priester** werd. Dat was **niet mijn roeping**. In **1944** heb ik tegen **de rector** gezegd: Het lijkt mij het beste dat ik het maar afzeg. De oorlog was toen ook allang uitgebroken. In **1946** heb ik pas mijn eindexamen kunnen doen.

Hier in Nijmegen is het natuurlijk verschrikkelijk geweest in de oorlog. We hebben **vijf maanden** in de schuilkelders gezeten. Je kunt met zo'n groot gezin niet even evacueren hè. De granaten vlogen over de stad heen vandaar dat wij in de schuilkelders gingen leven.

Ik was **19 jaar** toen werd iedereen opgeroepen en in **1947** kreeg ik de oproep om me te melden bij de poort van de kazerne. Iedereen werd opgeroepen of je nou **platvoeten** of wat dan ook had. Alles moest mee.

Dienstplichtig. Van 1929 hèn. De **Rotterdamse** en **Amsterdamse** jongens van 1926 hebben nog **razzia's** meegemaakt. Die kwamen terug van hun onderduikadressen of vanuit Duitsland. Ook zij werden opgeroepen. Het onderdeel **5 RS** werd **4 juni 1947** opgericht. Een half jaar opleiding en in november zijn we (**5 RS**) met de '**Volendam**', een ouwe schuit, vertrokken. We kwamen op **Celebes** aan. Daar werden we 'geparkeerd' omdat we **2-6RI** zouden aflossen. Samen met **5-5RI** hebben we in **1948** **2-6RI** en **2-7RI** afgelost. Bij **Ambarawa**. Meer de kant op van **Salatiga** zat **5-5RI**. Ik voel meer voor het gebied **Ambarawa** dan **Salatiga**.

De **OVW-ers** dachten nog dat ze ingezet zouden worden om tegen de **Japanners** te vechten. Daarom werden ze ook 'geparkeerd' op **Malakka**. De **Engelsen** die het gezag van de Jappen hadden overgenomen wilden nog **geen Hollanders** erbij hebben. De meeste **OVW-ers** geven aan meer last te hebben gehad van **de Engelsen** dan van de Jappen. Als dienstplichtige en natuurlijk ook als **OVW-er** maakte je ook een hele wereldreis. Veel jongens kwamen van het platteland. Iedereen had lagere school gehad, dat wel. Er waren er bij die het dorp niet uit geweest waren. In 1944 hebben, toen het zuiden van het land was bevrijd, jongens zich als **OVW-ers** aangemeld omdat ze niet langs de kant wilde toekijken. Die wilden ook iets doen. En dan kom je als 18jarige in een vreemd land. Je moet daar de orders opvolgen. Maar die oorlog daar, het was de laatste koloniale oorlog in twee delen, de **eerste politionele actie** en de **tweede politionele actie**. Dat was eigenlijk niets vergeleken met wat ik hier **1944/45 in Nijmegen** heb meegemaakt. Hier werd hard gevochten hoor. **Verschrikkelijk hard gevochten.**

**WIST U.... DAT IN
NIJMEGEN**

60 straten totaal weg zijn, dat
2260 huizen geheel vernield,
13000 ernstig beschadigd,
400 winkels van het zaken-
centrum verwoest zijn?

Dat er
7 Kerken, de Universiteits-
gebouwen, **20** restaurants,
16 hotels, **35** café's en de
4 bioscopen vernield zijn?

Dat er
1600 mensen gedood en
3150 voor hun geheele verdere
leven verminkt werden?

Nog steeds leven er, wegens woningtekort,
800 mensen in schuilkelders!

ACTIE-COMITE „OPBOUW NIJMEGEN“

Ik ben teruggeweest naar **Indonesië**". We bekijken het prachtig samengestelde foto albumboek. We praten over wat in het album onze grootste interesse heeft: op oefening in de **Harskamp**. Patrouille lopen in de buurt van Ambarawa. "Toen wij in 1948 bij Ambarawa kwamen was daar niets meer te doen. Ik heb het patrouillelopen nooit erg gevonden, want er gebeurde niks. We hadden ook nog wat contact met de bevolking. En wel zo, dat ze niet voor je wegliepen. We liepen langs elkaar heen en groette elkaar wel. Dat was anders voor de jongens die er eerder waren, dus 2-6RI,2-7RI enz. die zaten voor ons in de **enclave**. Ze werden van **alle kanten aangevallen**. Behalve van de zeekant natuurlijk. Die braken pas goed uit met **de eerste actie** tot aan **Ambarawa** en **Salatiga**. Daarna hebben ze actie moeten staken. Toen kwam de **demarcatie**. Het was daar een rustige dienst. Och, er gebeurt altijd wel ergens iets.

In Ambarawa had je een kamp. Dat kamp zijn wij in gelegerd. **Barakken** waren dat. Redelijk comfortabel. Betegelde vloeren, ruim opgezet. Kijk, wij hebben **de Jappentijd** niet meer meegemaakt. De vrouw van **Jaap Surendonk (5RS)** die heeft ook als **kind** in een kamp gezeten. Je had in Ambarawa inderdaad een groot concentratiekamp waar al die vrouwen en kinderen zaten. In **Banjoebiroe** was ook een kamp, maar daar heb ik alleen maar **fundamenten** van gezien. Ik kan mij van de eerste actie nog wel voorstellen dat **die** een reden had. Dat het eigenlijk niet anders kon. Die **Chinezen** hebben het daar werkelijk verschrikkelijk te verduren gehad. Er wordt wel gesproken van **5000 doden**, maar het zijn er wel **20.000** geweest hoor. De Chinezen en de **Nederlanders** die terug wilden naar hun huizen, die werden gewoon opgewacht. '**Bersiap**' dat betekent eigenlijk zoiets als in het Duits: **Achtung!**, in het Engels: **Attention!** Let op!

Hoe ik het vond dat ik werd opgeroepen voor dienst en wist dat ik naar Nederlands Indië moest?" "Stond u daar achter of had u uw bedenkingen er over?" "Ja, daar was toen al discussie over. Of wij het regeren moesten overlaten aan de Indonesiërs. Ik weet nog wel dat er artikelen over in de kranten stonden. Daar werd wel degelijk over nagedacht. Maar de Nederlandse regering had er helemaal geen kijk op. Die had het beter kunnen overlaten aan de voormalige Nederlands Indische regering die er in 1946 en 1947 meer ging optreden als bestuurders. Maar ja, ik was dienstplichtig. Dus ik moest.

Er waren er ook wel die de dienst **weigerden**. Ik geloof een stuk of **5000**. Die wilden daar niet naar toe. Er zijn zelfs jongens die hebben **zelfmoord** gepleegd. Ik weet nog wel dat wij gingen van **Den Bosch** naar **Rotterdam** om daar ingescheept te worden en de treinen reden toen nog niet zo snel. Bij de **overwegen** stond de **Marechaussee** klaar. Die waakten er voor dat niemand uit die treinen zou ontsnappen”.

Joop bekijkt de fotoboeken en maakt zo nu en dan een foto van een foto. Dit met goedkeuring van sobat Wilms natuurlijk.

“ Nee, ik vond het eigenlijk niet erg dat ik naar Nederlands Indië moest. Het was de bedoeling dat er daar weer orde op zaken werd gesteld. En dat er zou worden bekeken hoe dat het er verder moest gaan met het bestuur van het land. In **Nederland** in de **Isbellakazerne** in 's **Hertogenbosch** werd ik opgeleid tot zandhaas. Drillen, exercities, schietoefeningen, marsen, ach, je nam het allemaal maar voor lief. In Indië kregen we wel oefeningen, maar anders. Dat moest wel anders kreeg je geen goedlopend geheel. Toen wij uit **Djokja** wegwaren konden ze zeggen dat wij een goed geolied bataljon waren. Dat kon je voor alles inzetten. Helemaal op elkaar ingespeeld”.

Joop verbaast zich dat met de vooropleiding die sobat Wilms had genoten, hij toch maar gewoon soldaat was. “Er waren kaderleden zat! Echt zat. Je zoekt elkaar in zo'n compagnie toch elkaar op hè. De schrijver, **Jan van der Velden**, was een zoon van een bankier dacht ik. Hij is later ook het bankierwezen ingegaan. **Louis de Boon**, die had een **HBS- opleiding** en is later leraar wiskunde geworden. Er zat een violist bij. Hij had zijn viool meegenomen. Die liet hij nog repareren in **Djokja**. Dat was een zeer intelligente vent.

We hadden nooit aan **de 2^e politionele actie** moeten beginnen. Ze waren toen aan het onderhandelen en wij werden van de buitenposten naar **Semarang** terug geroepen. We kwamen in die barakken terecht en de morgen dat we zouden vertrekken werd alles opgeruimd. Alle tampatjes, de veldbedden, alles was kaal, alles was ingepakt. En toch werd het één dag uitgesteld. We wisten al dat we met de vliegtuigen, **DC3 toestellen**, zouden gaan. Ik had nog nooit eerder gevlogen. We werden ingeladen, de deur was eruit gehaald, jeep was erin gereden en wij

zaten langs de kant. Dan was het gewoon naar beneden kijken en zag je wat er voor kool beneden groeide. Van Semarang naar dat **vliegveld Magoewo** was een half uurtje vliegen. Dat was een heel goed opgezette actie hoor.

We hebben altijd tegenstand gehad. Altijd. We hadden gehoopt op de medewerking van de **sultan**. Maar die liet heel fijntjes doorschemeren dat hij niet van plan was om aan het oude, herstelde gezag mee te werken. Want we hebben eens een keertje een flinke aanval gehad van **sergeant Soharto** die werd geleid uit het **kratan van de Sultan**. De drang naar zelfstandigheid zat er toen al in.

Wij hebben nooit het idee gehad dat we daar welkom waren. In Ambarawa kon je nog redelijk met de bevolking opschieten. Daar kon je naar **de Pasar** gaan. Maar in **Djocjacarta** daar werd de bevolking onder druk gezet door **de republiek**. Geen toenadering! Toen wij te horen kregen dat wij Djocjacarta moesten gaan ontruimen, je staat dan even te kijken, maar in feite, omdat de bevolking vijandelijk tegenover je stond, was je eigenlijk een beetje opgelucht dat je eruit kon.

We werden absoluut niet ingehaald als bevrijders. Absoluut niet! We hadden '**prettig**' contact met de bevolking. We werkten niet samen met de bevolking zoals de **OVW-ers** en de **eerste dienstplichtigen** dat wel hebben gedaan. Die tijd was geweest. **Er heerste de drang naar vrijheid**. Alles onder de invloed van **de republiek**.

Wat het meest indrukwekkende is geweest voor mij? Eigenlijk een overval op kampement in Djakarta 's nachts. We lagen daar met drie secties. Vier secties waren er al uitgetrokken om in de woonwijken te patrouilleren. Wij zaten met 1 sectie en dan de staf. Midden in de nacht werden we overvallen. Er werd van achteren geschoten. Dat was wel spannend natuurlijk. Ze konden wel schieten, maar er waren gewoon te weinig manschappen bij ons aanwezig om op te mikken als het ware. Als we er met het hele peloton hadden gezeten dan hadden de gevolgen veel erger kunnen zijn. Het was schieten en wegwezen. Want als ze doorgelopen hadden, waren ze gewoon over ons heengelopen. Dat was eigenlijk hun tactiek. **Guerrilla-tactiek**".

"Over wapens gesproken: Wat voor wapen had u?" "Ik had een **stengun**. Ja, ik was in Nederland al soldaat 1^e klas geworden. Wij kregen geen geweren mee uit Nederland wel **Duitse geweren**. Die werden overgeheveld naar de **Indonesische politie**, met een paar kogels, daar konden ze verder niets meedoen. Later kregen wijzelf **Lee-Enfields**. Een Engels geweer. Officieren hadden een geweer.

Wij, soldaten, hadden ook de stengun. Ik was blij dat ik een stengun had want die was een kilo of wat lichter. Het waren rotwapens hoor! Je kon er alleen wat mee '**flooderen**' als het ware. De loop was vrij kort. Wat betreft die veiligheidspal en gevaar, nee dat was het niet.

Ik heb het zelf meegemaakt tot twee keer toe. Ik kreeg mijn stengun terug, ik had hem eventjes uitgeleend aan iemand die dat ding nodig had. Je kon dat ding verzetten op een enkel schot. Dus of je schoot het hele magazijn er door heen of een enkel schot. Ik heb weinig hoeven te schieten gelukkig.

Ik denk wel vaak terug aan mijn diensttijd, maar ik heb er geen 'last' van. **De samenhang met de makkers dat blijf je altijd bij.** Het is een groep geweest met wie je altijd samen bent geweest. Nee, dat gaat nooit over. Je moest ook op elkaar kunnen rekenen. Ik ben 2,5 jaar in Indonesië geweest en zat steeds bij dezelfde jongens. Tegenwoordig is het allemaal anders in het leger. Het is nu **een technisch leger** en het is **een baan.** Ze zijn **beroeps**".

"Toen u terug ging naar Nederland, was u blij?"

Eh, ja...je bent 2,5 jaar helemaal van huis vervreemd. De eerste tijd zoek je elkaar weer op. Ik werd hier thuis wel heel hartelijk ontvangen, maar je weet niet waar je aan toe bent. Alles was vreemd eigenlijk. Je komt thuis vanuit **Rotterdam** met de bus. Alles was feestelijk versierd met een bord '**welkom thuis**' en dan **200 meter verder** was een familie die had **een zoon verloren** daar. Dat hadden ze mij niet verteld hoor. **Dat was heel schrijnend.** Ondanks dat was het thuiskomen toch wel heel prettig.

Of ik had willen blijven i.p.v. naar huis gaan? Toen ik van het gymnasium kwam, was ik eigenlijk van plan om in **Leiden** te gaan studeren, in de **Indologie** heette dat toen. Dat was **bestuurskunde voor Nederlands Indië.** Maar daar kwam natuurlijk niks meer van. Ik had toch wel graag terug gewild. Ik had al die verhalen van mijn broers en zussen gehoord. Ja, ik zag daar wel een toekomst. Maar het liep anders. Ik moest op zoek naar een baan en moest mij voorbereiden op de maatschappij. Ik volgde een **spoedcursus voor het onderwijs.** Er waren toen heel veel leerkrachten nodig. Met HBS en gymnasium werd ik in 1,5 jaar klaar gestoomd voor het onderwijs.

Eerst in het lager onderwijs. Met avondstudies ben ik verder gekomen en ben les gaan geven op MULO's en samengestelde scholen. Op de dag stond ik voor de klas en 's avonds volgde ik de avondcursus. Ik was toen ongeveer 24 jaar.

Veel later ben ik pas getrouwd. Ik was ongeveer 30. Mijn vrouw, uit **Geertruidenberg,** kwam tegenover mijn ouders en mij wonen. Haar vader had net een baan gekregen hier bij een school in Nijmegen en zij was ook onderwijzeres. In **1960** zijn we getrouwd. Ik bleef in het onderwijs, maar zij moest eruit. Zo ging dat toen. We kregen **vier meisjes.** Snel achter elkaar. De jongens kwamen pas veel later. Ik heb heel erg geboft met die schoonkinderen hoor. Ook met de vijf kleinkinderen.

In **Cuyk** was mijn laatste school. Dat was eerst een mavo maar werd snel uitgebreid naar Havo en VWO. Daar heb ik vanaf 1972 tot 1987 voor de klas gestaan. Ik heb altijd Engels gedoceerd. Ik kon eruit met **59 jaar**. Vanwege mijn dienstjaren, die dubbel telden kon ik vervroegd met pensioen.

Nadat ik uit het onderwijs ben gestapt, heb ik er geen binding meer mee. Maar mijn vrouw gaf toen nog wel les. Aan bootvluchtelingen uit Vietnam. Ik werd nu 'huisman' en zij kon nog een tijdje lesgeven. Mijn vrouw onderhield eigenlijk alle contacten. Toen zij overleden was, viel daarvan een groot gedeelte weg hoor. Zij is overleden aan de gevolgen van een hersentumor. Een jaar daarvoor zouden we nog een reis gaan maken naar Madera. Ze raakte verlamd. De reis is afgezegd.

Ik richt mij op de kinderen en kleinkinderen, maar ik kan ook makkelijk op mezelf zijn. *Dat* wil ik nog even zeggen: Ze zeggen altijd : "Je kunt me altijd bellen, je mag gerust naar me toekomen. Dat kun je allemaal wel, maar dat doe je niet. Het fijne is, dat zoals jullie nu naar mij toekomen, dat is heel wat anders. **Dat komt heel prettig over.**

Ik wil ook wel graag naar mijn oude kameraden toe die er nog zijn. Die waarderen het ook als je naar hen toekomt. Er is er eentje die woont op de Veluwe, die is geopereerd aan zijn strottenhoofd. Hij komt niet meer naar de reünies. Maar ik weet, als ik hem bel en zeg: ik kom naar je toe, dan weet ik dat hij dat heel prettig zou vinden".

Jan van Haastrecht was de **commandant van de 3^e compagnie**. Marianne kreeg een adreslijst van hem met **5RS-ers**. Die is zij aan het uitzoeken. "Ik belde van de week met meneer Altena..." "Altena", vraagt Paul Wilms , "nee dat zegt mij niets. Weet je, je zat maar bij een kleine groep en hoe verder je uit elkaar gaat, hoe minder contact je hebt". Marianne heeft haar uitgebreide adreslijst er bij gepakt. "Pakt u maar een pen en papier, meneer **A. Altena** van 5RS woont hier in de Celsiusstraat in **Nijmegen**." "**Piet Outenaar** die had een bloembollenbedrijf. Die woonde in het westen van het land. Maar die heb ik bij de laatste reünies ook niet meer gezien". "**Meneer Kees van Barnhoorn?**" "Ja die ken ik wel". (*U heeft zijn verhaal kunnen lezen eerder in dit boekje*). "**Meneer J. van Basten** uit **Bemmel**". O ja Bemmel, dat is hier vlakbij". Marianne noemt alles gegevens van hem op. Ook het telefoonnummer. "**Henk Blom?**" "Nee". "Hij woont in **Apeldoorn**". "Nee". "**Meneer Leo den Boer?**" "Ja, daar heb ik nog contact mee. Een trouwe reünie- ganger. Maar van **Jan van Haastrecht** wil ik ook graag zijn telefoonnummer. Hij heeft die overval in **Djokja** zelf meegemaakt en hij wilde praten met mensen die dat ook hadden meegemaakt. Ik zelf was daar niet bij. Wij zaten toen bij de **elektrische centrale** en daar was niets te doen. Die moesten wij bewaken". "**Jan van Ooijen?**" "**Kooijman, daar kon ik altijd goed mee op schieten, maar daar heb je geen gegevens van**".

“**Jan Jansen** uit Mook?” “Ja, die ken ik ook hoor.” “**Johan Jonkers?**” “ Ik ben bang dat hij moeilijk te bereiken is. Hij was al erg ‘afwezig’ de laatste keer dat ik hem zag. Hij kwam altijd met **Ben Maas** naar de reünie. Maar Ben is een paar jaar geleden overleden.” “Klopt.”

“**Meulemans** uit **Amsterdam?** “ “Oh ja, die zat bij **Jansen** aan de tafel”. “**Ben Roelofs?** Die woont Arnhem.” “ Die ken ik wel. Geef daar ook maar het adres van. **Jaap Surendonk** ken ik ook.” “**Ph.van der Voort** uit **Leidschendam?** **Van der Vorselen** uit **Nijmegen?**” “Ik schrijf die ook op. Ik ga proberen om meer jongens van mijn compagnie naar de reünie te krijgen”,belooft sobat Paul. “Geweldig dat u dat gaat doen”, zegt Marianne. “Bij **2-6RI** wordt het steeds minder. Dat kan ook niet anders. Zij waren net wat ouder.” “Oh, **de Langen** van **2-6RI** die ken ik wel goed van de reizen naar **Indonesië.**” “Oh, maar dat is **Nol (Arnout) de Langen van 2-7RI**”, zegt Marianne, hij woonde in **Haarlem**. Hij was nog op onze trouwerij aanwezig samen met **Arie Olckers** en **Johan Koster** van 2-7RI. Hij is overleden, **Arie Olckers** ook.” “Ik had een oproep geplaatst in de **Checkpoint:** wie wil er mee naar **Indonesië.** Ik kreeg allerlei reacties maar niet die ik wilde. Nol opperde om met hem en nog enkele veteranen, o.a. **Jan Bemont(4-6RI)** mee te gaan”, zegt sobat Paul. Met 3 van de vier meiden en een nichtje met haar vriend ben ik naar Indonesië geweest. Ze vonden het geweldig. Temeer omdat ze er al zoveel over hadden gehoord van mijn broers en zussen. Maar ook door mijn verhalen. Ik heb ze altijd verteld over mijn tijd in Indië. ”

Ijverig heeft Paul Wilms alle gegevens op het **drukwerk Max** blocnote geschreven. Een van de vele items uit de **goodiebag**. Marianne is helemaal blij dat Paul Wilms zoveel moeite gaat doen om met zijn maatjes in contact te komen. Geweldig, dit promoten wij juist zo nadrukkelijk.

Paul Wilms maakt ook een opmerking over het boekje: het is een hele prestatie. Zo uitvoerig, zo gedetailleerd. Geweldig. Joop zegt:“Maar dat kan alleen maar dankzij u en de andere veteranen die ons willen ontvangen. Uw verhaal!” Met dit fijne compliment sluiten we na nog wat foto’s te hebben gemaakt het gesprek af. We gaan naar ons hotel. We bedanken Paul Wilms heel hartelijk voor de erg fijne ontvangst bij hem thuis. We hebben heel wat te schrijven. Als dat maar allemaal in het boekje van **april/ mei** past, merkt Marianne al bedenkelijk op.

Wim Arts, 2-2RVA

Echtgenoot, trotse vader en opa
5 december 1925 - 11 april 2015

Het verhaal van de verteller is uit

Marianne krijgt op 6 april een email van **Ludo Arts**, de zoon van **Wim Arts 2-2RVA uit Ysselsteyn**. Hij schrijft dat zijn vader erg slecht heeft gelegen in het ziekenhuis en verschillende keren het echt kantje boord is geweest. Maar dat hij nu weer thuis is en hij graag toch het uitgestelde bezoek zou willen krijgen. We twijfelen geen moment, alhoewel we het ontzettend druk hebben met het drukbaar maken van dit blad. We bellen **Marijke** op. **Zij zegt**, we maken er geen gewoonte van om maar één bezoek op een dag in te delen. Dus bij hoge uitzondering voor deze sobat zeg ik: "**Gaan en zo snel als mogelijk.**" Op **9 april** reisden wij van **Hoogvliet naar Ysselsteyn Limburg**. Dat is ruim **300 kilometer** heen en terug. Het werd een heel fijn bezoek.*) Op 13 april kregen wij van Ludo Arts het bericht dat sobat Arts in de nacht rustig is ingeslapen.

Uitvaartdienst werd op 16 april in parochiekerk H.Oda te Ysselsteyn gehouden. Waarna de ter ruste legging plaats vond op het kerkhof aldaar.

Aan het verzoek, aangegeven op de rouwcirculaire, i.p.v. bloemen een donatie te geven voor de Hartstichting en het Longfonds hebben wij inmiddels voldaan.

Naast e-mailcontact met Ludo, zoon van Wim Arts, is er een brief met woorden van troost en het veteranengedicht naar de familie gestuurd.

Corr.adres: Peter Janssenweg 17, 5813 BR Ysselsteyn.

*) i.v.m. ruimtegebrek wordt, zoals met de familie afgesproken is, in het decembernummer het interview met Wim Arts opgenomen.

Een ontmoeting met zuster Lina.

De inmiddels overleden sobat **Johan Cats, 2-6RI**, ontmoette tijdens één van de vele veteranenbijeenkomsten een dame. Zijn naam klonk haar bekend in de oren en al snel werd het duidelijk waarom.

Zij was **verpleegster geweest in het Elisabeth Ziekenhuis op Candy Semarang**. Zij vertelde hem veel **6 R.I- ers** en **andere Tijgers** ontmoet te hebben. Vele gezellige praatjes maakte zij daar met hen op de "**waranda**" van het ziekenhuis.

Zuster **Engelina Albertina, Huyzen (Lina** genoemd) had daar haar kamer die uitkeek op het **mortuarium** en de weg voor het ziekenhuis. Zo zag zij de **gewonden** en **gesneuvelden** aan haar raam voorbij gaan. Bij haar kwam het idee op om **de oude rood- wit- blauwe vlag**, die zij tijdens de **Jappentijd** zo goed verstopt had, te gaan borduren met **de namen van de gesneuvelde sobats** die zij verpleegd en/of afgelegd had.

Opvallend was het dat de namen van **veel 2-6 R. I.- gesneuvelden** hierop zijn aangebracht. Voor haar was deze vlag een document van de aanwezigheid van de **Tijgerbrigade in 'haar' land**. Zuster Lina was **18 jaar** toen zij in het ziekenhuis de jongens verpleegde en helaas ook hun **laatste gang naar het Mortuarium** moest verzorgen. Op haar **20e** vertrok zij naar **Nederland** en ging ook daar in de verpleging.

Hier volgt haar eigen verhaal.

Eb en vloed De 'kortste' tijd, die lang was.

Na een lange nacht in de "**Eendaagse**" (*Eendaagse is de trein met twee stoomlocomotieven*-red.) gezeten te hebben en met angst en spanning arriveerde ik in **Jockja (midden Java)**, waar we opgevangen werden door de **Engelsen**. Het klonk erg vreemd Engels te horen: wanneer men in de **Japans** tijd geen **Hollands, Engels** of **Frans** mocht spreken. Wel **Japans, Maleis, Duits** en **Latijn**. Ik werd regelrecht naar de medische dienst verwezen, moest vele vragen beantwoorden. Mijn beide benen waren in verband met grote wonden, waar nu nog de littekens te zien zijn. (Dus voor bet leven getekend).

Daarna kon ik mijn weinige bagage pakken en werd meteen naar een gereedstaand vliegtuig gedirigeerd. Achter mij een hele colonne vrouwen, kinderen, oude en zieke mensen Allen uit diverse kampen. Mijn vliegtuig was een **vrachtvliegtuig**, geen stoelen of banken en geen portier!

De propellers draaien. Late militairen sprongen er in, de een sprak Engels, de andere Hollands of gebroken Hollands. Een gaf mij een 'kotszakje' en mompelde wat. Ik zei er voor te bedanken, want voor mij was het niet de eerste keer. Verbaasd keken de heren mij aan en begrepen niet zo zuiver Nederlands te horen. Waar kom je vandaan ? vroegen ze. 'Van mijn vader en moeder' zei ik. Die **blanda's** moesten lachen.

Na een kwartier of meer landden we op **Semarang**. Ik kroop van achter naar voren tot het portier open ging. Ik knipperde met mijn ogen door het felle zonlicht. Het was **Kali Banting vliegveld**. 'Welkom op **Neerlands grond**: zeiden de **Nilva** en **Rode kruis zuster**. Van beide kanten de verbazing, een **donkere** die goed Nederlands sprak. Ze hielpen mij uit het vliegtuig. Het besef in vrijheid te zijn kwam tot mij. Er kwamen meer opgewekte dames om me heen; ik kreeg honderd en één vragen.

Weer dat medisch onderzoek en vele vragen. Mijn benen die in het verband zaten werden verschoond. Ik had grote nare wonden.

Daarna moest ik naar **de ontsmettingspost** in het **Protestants weeshuis** op **de Bodjong**, waar je bespoten werd met een geel gemeen poeder. Dat vertikte ik. Vervolgens mijn hoofd. Ik had nl. lang haar daar had ik geen bezwaar tegen. Wilde ik niet ontsmet worden, dan geen papier en registratie.

Bij toeval zag ik twee **Franciscanisten** die een en ander orders gaven. Juist dat moest ik hebben. Even die twee religieuzen in de arm nemen. Die brachten mij bij een dokter en vervolgens gaf de dokter opdracht mij zonder gespuut door te laten met registratie en papieren en dan op transport naar het **Elisabeth ziekenhuis** op de mooie heuvels van **Candi**. Daar kon ik gaan 'mandiën' en moest ik gaan rusten. Ze zouden me wakken voor het eten en daarna weer rusten.

De dag er na, na de kerkdienst, maakte ik kennis met **de aalmoezenier pater Even**. Ook **de 'Aal' van 2-6 RI**. Verder kennis gemaakt met de andere religieuzen en verplegend personeel. Van pater Even hangt bij mij thuis een cartoon die gemaakt is door een militair tekenaar. Van mij werd een cartoon gemaakt '**de lachende zuster**', dat komt doordat ik altijd moest lachen. Ook ontving ik berichten via de radio **Internationale Rode Kruis**. Van **de Cady** of **Rode Kruis** kreeg ik een soort grote knikkerzak, daar zaten toiletartikelen, sigaretten, schrijfgerei etc. in. Alles was verpakt in een soort waterdicht wasachtige verpakking '**America Red Cross**'.

Ik werd ingedeeld afdeling 1 sterilisators en mortuarium. Mijn kamer keek op het Mortuarium en de weg waar de **begraafstoeten** langs kwamen en van de andere kant keek ik vanuit mijn raam op de rede van Semarang en de ziekenzalen van de gewonde militairen. Mijn tropenkleding, kaki en wit uniform en schoenen.

De schoenen kon ik nog niet aanhouden wegens mijn verwonding, dus werden **geïmproviseerde sandalen** gemaakt. Ook kreeg ik een lijst van de omgeving. Men mocht alleen onder begeleiding weg, vooral 's avonds. Ik kwam ook in aanmerking militairen **Cady Soos** of **cantine katholiek thuisfront** enz....

's Avonds ging ik, als de tijd mij gegund werd, praten met de gewonde militairen op de zalen of de herstellenden op de galerijen. De superieuren kwamen ook regelmatig aan. We spraken over de actie's en veel over thuis.

Zo kon het komen, een militair Kats sprak mij en een tijd later moest ik hem afleggen als gesneuvelde. In de mess leerde ik ook een Cats kennen. De naam klonk gelijkend, maar de personen verschilden.

Door de gastvrijheid en het gewone doen en laten van allen was het één grote familie. Mijn conclusie was gelijkheid van rang en stand, want van huis uit was ik terdege , pleegvader, **luitenant**.

De jongens die ik in Indië ontmoette ik in het ziekenhuis, maar ook in de **Tijgerclub**, waren van **6 RI, 7 RI, 13 RI, 1RI, 1 RS** enz.

De **Harimaro** of **Madjang** was voor mij de meeste groep waar ik vertoefde. Grote pret daar in die **Tijgerclub**. Toen de **Stoottroepers** kwamen, '**ruwe bolsters blanke pit**' moest ik weg naar **Batavia**.

Het afscheid was gekomen; weg van mijn werk voor jullie gewonden, de fijne gesprekken, het lachen op de galerij, het bijpraten met hen die het moeilijk hadden. Jongens, wat was dat zwaar voor mij en ik denk daar nog dikwijls aan. Vooral als ik een blik werp op die driekleur met die enkele namen en dan te weten dat er zo velen bij moeten staan .....

Aan de andere kant van jullie front waren de **Banting Itam (zwarte buffel)**. Maar de **Tijgers** waren hier niet bang voor.

's Morgens vroeg klaar staan, dan onder escorte naar de **inschepingsplaats** van de rede van Semarang

De landing- of amfibievaartuigen lagen klaar voor naar het schip te varen. **ms. Meat Suyker**, een oude **K P. M. er** op naar **Batavia**. Daar weer de nodige handelingen tot ik naar Holland kon gaan met de '**Boschfontein**' **Old South Africa line**.

Zie hier een kort verslag aan één die de **Tijgers** en **de Kapotte Schoen** kende. Saluut!! **Mevr. Engelina, Albertina Huyzen**. (alias zuster **Lina**)

Geboren **Bandoeng** 8 juli 1927- overleden **Middelburg** 4 februari 2011

Overleden sobats

2-6 R.I.

Sobat **F. (Floor) van Genderen** uit **Werkendam**, soldaat 4e Cie
Geboren 21 juli 1924 - overleden 10 december 2014

Sobat **P(Peter) Renting** uit **Eindhoven**, soldaat 4^e Cie.
Geboren 24 maart 1926 - overleden 22 december 2014

Sobat **G.J.J. Dejong** uit **Maastricht**, Staf Cie,
Geboren 5 april 1924 - overleden 30 december 2014

Tijgerbrigade.

Sobat **R(Ron) Groeneveld** uit **Alberta, Canada**, 1 RS
Geboren 1923 - overleden 9 februari 2014

Sobat **J(Jan) H. van Erp** uit **Arnhem**, 2-2RVA
Geboren 15 januari 1925 - overleden 24 december 2014

Sobat **J.P. Ooijer** uit **Amersfoort**, 2^e esk.vechtwagens
Geboren 30 juni 1925 - overleden na september 2014

Sobat **Dirk (Dick) Berhout** uit **Pernis**, 2-2 RVA
Geboren 17 augustus 1925 - overleden 3 januari 2015

Sobat **Ton Limburg** uit **Venraij**, 2-7 RI
Geboren 10 oktober 1925 - overleden 18 januari 2015

Sobat **Hans van Dijk** uit **Rosmalen**, 3 MP IV
Geboren 9 april 1922 - overleden 31 maart 2015

Sobat **Willem(Wim) Arts** uit **Ysselsteyn**, 2-2 RVA
Geboren 5 december 1925 - overleden 11 april 2015

Wij wensen de families heel veel sterkte toe met de verwerking van het moeten loslaten. Maar ook met het vasthouden van de mooie herinneringen.

Tijgerbrigade respect tot het einde en verder

Vanwege ruimtegebrek in deze Sepatoe Roesak volgt in december het verdere verslag van onze Tiggertournee (24,25,26,27 mrt) in en om Nijmegen.

Gezellig aan de tafel bij sobat **Jan Jonkers 5RS**

Bij **Jan Delissen, 2-6 RI**, in Venlo werd er ook heel wat gelachen.

Het bos ingestuurd bij sobat **Jan Jansen (5RS)**

Carnaval met **Jo v.d.Heuvel 2-6RI**

Aan tafel bij AAT-er **Piet van Schaijk**

Vier generaties van de Broek(1RS) in 's Hertogenbosch

Fons van Bergen (1RS) zit op zijn nieuwe praatstoel

Vrijheid!

Leuk?

Zou u het ook leuk of gezellig vinden als wij in het kader van de nazorg bij u op **visite een kopje koffie** komen drinken en gezellig praten over het heden, verleden en toekomst? Laat het ons weten. **Bel. Schrijf. Mail. Wees niet verlegen, wij zijn het ook niet!**

Hebt u hulp nodig bij **militaire nazorg**? Geef ons een seintje, wij zullen ons best voor u doen **u op de juiste weg te helpen**.

Zoekt u andere (vergeten) **sobats**? Vraag het ons. Wij hebben een enorm bestand met **heel veel adressen**.

Hebt u een **jubiläum** b.v. 60 jaar getrouwd, behaalt u een **zwemdiploma**, wint u **de hoofdprijs** in **de staatsloterij**, bereikt u een **speciale leeftijd**, wordt u **grootvader** of **overgrootvader**, laat het ons weten.

Ligt u in het **ziekenhuis**, of moet u naar het ziekenhuis voor **langere tijd**, laat het ons weten!

Kijkt u op het binnenblad kافت voor telefoonnummers, adressen en e-mailadressen.

Marianne : Secretariaat 010-4382758. of 06-25278220

Krijgt u het **antwoordapparaat**, spreek dan duidelijk naam en telefoonnummer in, wij bellen u zo snel mogelijk terug!

Onze Tijgerbrigadereünie
is vastgesteld op

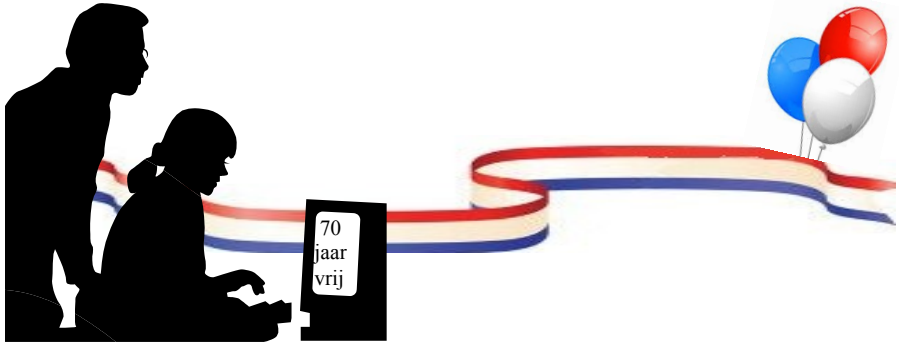
zaterdag 26 september 2015 te Vught.

U wordt t.z.t. weer per nieuwsbrief nader geïnformeerd.

Noteert u vast deze datum ook in uw agenda of op de kalender?!

Hebt u genoten van dit **gratis aan u toegezonden** blad Sepatoe Roesak? Vergeet dan niet: **dit en onze overige doelstellingen voor u veteraan, kan deze commissie alleen blijven doen van de vrijwillige donaties.** Ook die van u?

Reünie- en nazorgcommissie 2-6R.I. T-brigade:
ABN-AMRO, rekeningnummer **NL61ABNA097.21.38.021.**
t.n.v reünie- en nazorgcommissie 2-6 R.I. T-Brigade.
te Hoogvliet .

Het blad van en voor de sobats 2-6 RI, T-Brigade, mei 2015
Website: www.sepatoeroesak.nl

Redactie en lay-out blad Sepatoe Roesak.:
Marianne Pragt-Lankhuizen, Schakelpad 12, 3192 JH Hoogvliet.
Telefoon 010-4382758 of 06-25278220
Redactionele ondersteuning:
De heer Joop Pragt.

Nationale postcode Loterij ondersteunt Vfonds.

Onze activiteiten worden mede mogelijk gemaakt door het Vfonds met de met de middelen uit de Nationale Postcode Loterij
Uw deelname aan deze loterij wordt daarom van harte aanbevolen

2-6RI
ANNO 1944

